

МЕЛИСА ДЕ ЛА КРУЗ МАСКАРАД

Част 2 от „Синя кръв“

Превод от английски: Емилия Андонова, 2012

chitanka.info

На моя брат Франсис де ла Круз, верен съюзник и сродна душа.

И на моя съпруг Майк Джонстън, без когото среброкръвните нямаше да съществуват.

„До такава степен сме свикнали да носим маска пред другите, че накрая самите ние не сме наясно кое е истинското ни лице.“

Франсоа дьо
Ларошфуко

„... това, което съм, се превръща в нещо друго... Сянката е хвърлена...“

Баухаус. „Маска“

ГЛАВА 1

Гълъбите бяха превзели площад „Сан Марко“. Бяха стотици — дебели, сиви, тумбести — и тихо кълвяха трохи от *сфолиателе*^[1] и *пане ува*^[2], които безгрижните туристи им хвърляха. Беше пладне, но слънцето се криеше зад облаците и градът изглеждаше мрачен и потиснат. Гондолите бяха завързани на кейовете, празни, с отпуснати гребла, в очакване на клиенти, които не бяха пристигнали. Беше отлив, както личеше от следите по фасадите на сградите, които бележеха повисоката линия на водата при прилив.

Скайлър ван Алън подпря лакти на паянтовата маса и положи глава в дланите си, така че брадичката ѝ остана скрита в огромното поло. Тя беше вампир със синя кръв, последната издънка на рода ван Алън — много изтъкната нюйоркска фамилия, чието влияние и благотворителна дейност бяха допринесли много за изграждането на днешен Манхатън. Преди години името ван Алън беше синоним на сила, могъщество и влияние. Но това бе някога. Семейните богатства се бяха стопили и сега Скайлър броеше всеки цент, вместо да харчи безразборно. Черният ѝ пуловер с поло яка, който стигаше до бедрата ѝ, срязаният клин, грейката и захабените ботуши бяха като купени от магазин за дрехи втора употреба.

Всяко друго момиче би изглеждало като клошарка в подобно облекло, но Скайлър приличаше на кралска особа в него — то само подчертаваше нежните ѝ черти. Бялата ѝ кожа, дълбоко разположените ѝ небесносини очи и буйната ѝ синьо-черна коса я правеха поразително, невъзможно красива. Притежаваше умопомрачителна усмивка, макар точно тази сутрин шансът тя да се появи бе много малък.

— Хайде, дай го малко по-ведро — каза Оливър Хазард-Пери и отпи от еспресото. — Каквото и да стане или пък да не стане, все пак сме на нещо като почивка. А и градът е невероятен, нали? Признай, че да се размотаваш из Венеция е сто пъти по-яко, отколкото да висеши в кабинета по химия.

Оливър, най-добрият приятел на Скайлър още от детството, беше висок и слаб младеж с небрежно спусната коса и топли лешникови очи. Той беше неин довереник, съучастник в делото, с което се беше заела, и, както бе научила едва наскоро, неин помощник — традиционен асистент на вампира, нещо като високопоставен служител. С негова помощ успяха да стигнат от Ню Йорк до Венеция за много кратко време, след като Оливър убеди баща си да го придружат по време на командировката му в Европа.

Въпреки ободрителните думи Скайлър остана намръщена. Беше последният им ден във Венеция, а все още не бяха открили нищо. Утре щяха да се върнат в Ню Йорк с празни ръце. Пътуването щеше да бъде пълен провал.

Тя започна да отлепя внимателно етикета на минералната си вода „Сан Пелегрино“, като гледаше да не го скъса. Не ѝ се искаше да се предава толкова лесно.

Преди около два месеца баба ѝ Корделия ван Алън беше нападната от среброкръвен — смъртен враг на вампирите. От нея Скайлър научи, че както вампирите, така и среброкръвните са паднали ангели, обречени да прекарат вечния си живот на Земята. Но, за разлика от синьокръвните, среброкръвните се бяха заклели във вярност на прокудения небесен принц Луцифер и бяха отказали да спазват Кодекса — набор от правила, за които вампирите таяха надежда, че ще им помогнат да се върнат в Рая.

Корделия беше официалният настойник на Скайлър. Девойката не познаваше родителите си. Баща ѝ беше починал още преди да се роди, а майка ѝ изпаднала в кома малко след раждането. През цялото си детство Корделия бе съдържана и дистанцирана с нея, но беше единственото семейство, което Скайлър някога бе имала, и за добро или зло момичето я бе обикнало.

— Беше сигурна, че той ще е тук — заяви Скайлър, докато хвърляше трохи на насъбралите се под масата ѝ гълъби.

Повтаряше го, откакто пристигнаха във Венеция. Нападателят рани Корделия смъртоносно, но преди да напусне тялото си (синьокръвните се прераждаха непрекъснато), тя бе обяснила на Скайлър колко е важно да намери изчезналия си дядо Лорънс ван Алън, за когото се смяташе, че е открил начин да победи среброкръвните. С последния си дъх Корделия ѝ каза да отиде във

Венеция и да претърси улиците и каналите на града в опит да го намери.

— Но ние вече проверихме навсякъде. Никой не е и чувал за Лорънс ван Алън, нито за д-р Джон Карвър — въздъхна Оливър.

Наистина бяха търсили навсякъде. В Университета, в бара на Киприани и във всеки хотел, вила и къща за гости наоколо. Джон Карвър беше името, което Лорънс бе носил по времето на престоя си в колонията в Плимут.

— Знам. Започвам да си мисля, че той никога не е съществувал — отвърна Скайлър.

— А може би тя се е объркала. Била е твърде слаба и дезориентирана, за да те насочи към правилното място — предположи Оливър. — Накрая ще се окажем пратени за зелен хайвер.

Скайлър се замисли. Може би наистина се бе объркала и Чарлс Форс, лидерът на синьокръвните, бе прав. Но загубата на баба й така я бе разтърсила, че Скайлър бе готова на всичко, за да изпълни последното й желание.

— Не мога да го приема, Оли. Ако го направя, значи съм се предала. Трябва да открия дядо си. Прекалено много ме боли, като си спомня думите на Чарлс Форс...

— Какво е казал? — попита Оливър.

Скайлър му беше споменала за разговора, който проведе с лидера на синьокръвните, преди да тръгнат насам, но без да навлиза в подробности.

— Каза, че...

Скайлър затвори очи и си спомни изпълнения с напрежение разговор.

Беше отишла да посети майка си в болницата. Алегра ван Алън бе красива и далечна, както винаги, жена, която се намираще между живота и смъртта. Бе изпаднала в това състояние след раждането на Скайлър. Девойката не се изненада да открие посетител до леглото й.

Чарлс Форс бе коленичил до Алегра, но щом видя дъщеря й, бързо се изправи и избърса очи.

Скайлър го съжали. Само преди месец го смяташе за олицетворение на злото, дори го обвини, че е среброкръвен. Колко далеч от истината е била.

Чарлс Форс беше Архангел Михаил, ангелът с най-чисто сърце, който доброволно напуснал Рая, за да помогне на своите прокудени братя по време на Луциферовия бунт, обречен да живее с тях на Земята като синьокръвен. Той бе вампир само по съдба, не поради грях. А майка ѝ Алегра ван Алън беше единствената синьокръвна, споделяща същата съдба. Алегра беше Габриела, непорочната, добродетелната. Историята на Михаил и Габриела бе дълга и заплетена. Те бяха близнаци, обвързани кръвно, родени като брат и сестра в този цикъл от преражданията си.

Връзката им беше безсмъртна клетва между синьокръвни, но Габриела се беше отказала от нея, щом срещнала бащата на Скайлър — обикновен смъртен човек, кръвен донор, превърнал се в неин съпруг.

— Знаеш ли защо майка ти е в кома? Или по-скоро е избрала да бъде в кома? — попита я Чарлс Форс.

— Заклепа се е никога да не приема кръв от друг човек, след като баща ми е починал. Корделия каза, че самата тя е искала да умре.

— Но не може, защото е безсмъртна. Така че е жива — каза Чарлс Форс горчиво. — Ако може да се нарече живот.

— Такъв е нейният избор — каза Скайлър с равен глас.

Не ѝ хареса осъдителният тон на Чарлс.

— Избор — възкликна той. — Романтична измислица, нищо повече. Чух, че ще ходиш във Венеция.

— Тръгваме утре. Ще се опитам да открия дядо си.

Предречено е, че дъщерята на Габриела ще ни донесе спасението, което търсим, беше казала Корделия. *Само дядо ти знае как да бъде победен един среброкръвен, той ще ти помогне.*

В цялата история на света среброкръвните бяха преследвали вампирите, изпивали кръвта и спомените им. Последната известна атака се случила в Плимут, след като вампирите прекосили океана на път за Новия свят. Четиристотин години по-късно в Ню Йорк, когато Скайлър беше втори курс в гимназията „Дюшен“, нападенията започнаха отново. Първата жертва беше нейната съученичка Аги Карондолет. Скоро последваха нови убийства. Скайлър най-много се притесняваше от това, че среброкръвните убиваха само млади вампири в най-уязвимата им възраст, между петнайсет и дваайсет и една години,

когато все още не бяха постигнали пълен контрол над способностите си.

— Лорънс ван Алън е в изгнание, прогонен — каза Чарлс Форс. — Ако тръгнеш за Венеция, те чакат само объркване и печал.

— Не ми пука — промърмори Скайлър и сведе поглед. Хвана ръба на пуловера си и започна нервно да го усуква. — Ти все още отказваш да повярваш, че среброкръвните са се върнали сред нас. А се разделихме завинаги с толкова свои братя...

Последното убийство беше станало малко след погребението на баба й. Самър Еймъри, Мис „Бал“ за последната година, беше намерена мъртва в дома си, с източена до последната капка кръв. Най-лошото при среброкръвните не беше, че убиваха, а че причиняваха съдба, много по-лоша от смъртта. Кодексът на вампирите категорично им забраняваше да изпълняват *церемонията оскулор*, Свещената целувка, пиенето на кръв от себеподобни. *Церемонията* бе ритуал със строго определени правила. Хората не трябваше да бъдат наранявани или изпивани докрай.

Но Луцифер и неговите легиони открили, че ако вместо върху човек изпълнят ритуала върху друг вампир, придобиват неимоверна мощ. Червенокръвните притежават жизнените сили само на едно същество, докато вампирите с целия си бастион от знания, придобити благодарение на безсмъртието и многобройните си прераждания, имат далеч по-богата кръв. Среброкръвните поглъщаха знанията и спомените на вампира заедно с кръвта му, превръщайки го в роб на лудостта си. Среброкръвният е съвкупност от много същества, събрани завинаги в една телесна обвивка.

Чарлс Форс се намръщи.

— Среброкръвните бяха прогонени. Не е възможно да са се завърнали. Има друго обяснение за случилото се. Комитетът разследва...

— Комитетът не прави нищо! И ще продължи да не прави нищо! — извика Скайлър.

Тя знаеше версията на Чарлс Форс. Синьокръвните бяха спечелили последната битка в Древния Рим срещу легионите на Луцифер, тогава прероден в безумния император Калигула, когото Чарлс Форс лично пратил в Ада със златния си меч.

— Както искаш — въздъхна той. — Не мога да те спра да идеш във Венеция, само че трябва да те предупредя, че Лорънс не е и на половина толкова способен, колкото на Корделия ѝ се искаше.

Той вдигна брадичката ѝ, а тя го погледна предизвикателно.

— Трябва много да внимаваш, дъще на Алегра — каза той по-меко.

Скайлър потръпна от спомена за докосването му. През последните две седмици не се случи нищо, което да опровергае думите му. Може би тя просто трябваше да спре да задава въпроси, да се върне в Ню Йорк и да бъде добро момиче. Добра синьокръвна. Да не поставя под съмнение мотивите и действията на Комитета и единственият ѝ проблем да бъде какво да облече на предстоящия Бал на Четиристотинте.

Тя отметна кичур коса от лицето си и погледна умолително своя приятел. Оливър ѝ беше предан и я подкрепяше безусловно. Беше рамо до рамо с нея през цялото изпитание, особено в ужасните дни непосредствено след погребението на баба ѝ.

— Знам, че е тук. *Чувствам го* — заяви Скайлър. — Иска ми се да не трябваше да си тръгваме толкова скоро.

Тя върна обратно на масата бутилката, след като отлепи изцяло етикета ѝ.

Сервитьорът пристигна със сметката и Оливър му подаде кредитната си карта, преди Скайлър да успее да протестира.

Решиха да хванат гондола за последната си обиколка на града. Оливър помогна на Скайлър да се качи, после двамата се облегнаха едновременно на плюшените възглавници, при което ръцете им се докоснаха.

Скайлър се отдръпна съвсем леко и изпита необяснимо смущение от физическата им близост. Не ѝ се беше случвало досега. Винаги се бе чувствала комфортно в компанията на Оливър. Израснаха заедно като деца; плуваха голи в езерото зад къщата на баба ѝ в Нантъкет и спяха притиснати един до друг в общ спален чувал. Бяха като брат и сестра, но наскоро тя откри, че реагира на присъствието му с непознато смущение, което не можеше да си обясни. Сякаш една

сутрин се е събудила и е осъзнала, че освен неин най-добър приятел Оливър е и млад мъж. При това доста хубав.

Гондолата се откъсна от брега и бавно потегли. Оливър правеше снимки, а Скайлър се опитваше да се наслаждава на гледката. Но колкото и да бе красиво, тя не можеше да потисне чувството на отчаяние и безпомощност. Ако не намереше дядо си, какво ѝ оставаше? Като изключим Оливър, тя беше съвсем сама на света. Беззащитна. Какво щеше да стане с нея? Среброкръвният, ако изобщо е бил такъв, вече я нападна два пъти. Тя притисна ръка към врата си, сякаш за да се предпази. Кой знае кога ще се появи отново... И дали убийствата ще спрат, както от Комитета се надяваха, или ще продължат, както тя подозираше, докато изчезнат всички до един?

Скайлър потръпна, макар да не беше студено. Погледна към брега и забеляза някаква жена да излиза от една сграда. Жена, която ѝ изглеждаше странно позната.

Не може да бъде, помисли си Скайлър. Не е възможно. Майка ѝ беше в кома, в болнична стая в Ню Йорк. Няма начин да е в Италия. Или пък може? Имаше ли нещо, свързано с Алегра, което тя все още не знаеше?

Сякаш чула мислите ѝ, жената погледна право към нея.

Беше майка ѝ. Без никакво съмнение. Жената имаше същата нежна руса коса като Алегра, аристократичен нос, остри скули, същата гъвкава фигура, същите зелени очи.

— Оливър, това е... О, Боже! — възкликна Скайлър и го задърпа за якето, като сочеше трескаво към брега.

— А? — обърна се той.

— Тази жена... Мисля, че това е... майка ми! Там!

Скайлър продължаваше да сочи, докато фигурата изчезна в тълпата пред Двореца на дожите.

— За какво, по дяволите, говориш? — попита Оливър и се заоглежда накъдето сочеше Скайлър. — Онази жена ли? Ти сериозно ли? Скай, да не си си загубила ума? Майка ти е в болницата в Ню Йорк и е в кома — извика Оливър ядосано.

— Знам, знам, но... Виж, ето я пак. Тя е, заклевам се, тя е!

— Къде си мислиш, че отиваш? — сопна се Оливър, щом тя скочи на крака. — Какво те прихваща? Спри, Скай, седни обратно! — А под носа си промърмори: — Това е ужасна загуба на време.

Тя се обърна рязко към него.

— Не е нужно да идваш с мен, ако не искаш.

— Да бе — въздъхна Оливър. — Все едно щеше да стигнеш сама до Венеция. Та ти не си ходила дори в Бруклин!

Тя въздъхна тежко, но не изпускаше жената от поглед, докато се мъчеше да се измъкне от лодката. Оливър имаше право — дължеше му много, заедно я доведе, тук и много се дразнеше, че е толкова зависима от него. Каза му го.

— Нормално е да си зависима от мен — каза той разпалено. — Аз съм ти помощник. Предназначението ми е да ти помагам да се справяш в света на хората. Но не съм предполагал, че работата ми ще включва и това да съм туроператор.

— Тогава ми помогни! — сопна се Скайлър. — Трябва да отида... — започна тя ядосано.

После решително скочи от гондолата на тротоара с елегантно движение. Скок, който никой човек не би могъл да направи, защото се намираха на десет метра от най-близкия *marciapiexe*.^[3]

— Чакай, Скайлър! — извика Оливър и се опита да се покатери. — *Andiamo! Segua quella ragazza!* — подвикна той на гондолиера да последва Скайлър, макар да не беше сигурен дали лодка, управлявана от човек, е най-подходящият начин за преследване на тичащ вампир.

Скайлър усети как сетивата ѝ се изострят. Знаеше, че се движи много бързо. Струваше ѝ се, че всички около нея са застинали неподвижно. Само че жената се движеше също толкова бързо, ако не и повече, устремена през тесните канали на града, избягвайки моторниците, летейки към другата страна на реката. Но Скайлър беше плътно по петите ѝ. Приличаха на замъглено, бързо движещо се петно на фона на градския пейзаж. Скайлър откри, че е необичайно развеселена от гонитбата, сякаш използваше мускули, за които досега не е предполагала, че притежава.

— Майко! — извика тя отчаяно, когато жената скочи грациозно от един балкон и изчезна в един тесен вход, без да се обръща.

Скайлър скочи на същото място, притаи дъх и я последва, порешена от всякога да разкрие самоличността на мистериозната непозната.

[1] Италиански сладкиш, пълен с крем. — Бел.ред. ↑

- [2] Специален хляб със стафиди. — Бел.ред. ↑
- [3] Тротоар (итал.). — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 2

Мими Форс наблюдаваше трудолюбивата атмосфера в зала „Джеферсън“ в „Дюшен“ и въздъхна щастливо. Беше късен следобед, часовете бяха приключили и ежеседмичната среща на Комитета, която се провеждаше всеки понеделник, беше в разгара си. Усърдните млади синьокръвни се бяха събрали на малки групи около кръглата маса и обсъждаха последните детайли по предстоящия годишен Бал на Четиристотинте.

Русата зеленоока Мими и нейният брат близък Джак бяха сред най-младите вампири, които щяха да бъдат представени на тазгодишния бал. Това беше вековна традиция. Въвеждането в Комитета, тайна и изключително могъща група вампири, които управляваха Ню Йорк, беше само първата крачка. След нея предстоеше публично представяне на новите членове пред цялото синьокръвно общество. Беше нещо като признаване на досегашните животи и определяне на бъдещите отговорности, тъй като синьокръвните се завръщаха в различни физически обвивки, с различни имена във всеки свой „цикъл“ (така наричаха вампирите продължителността на един човешки живот).

Мими Форс не се нуждаеше от фанфари, за да обяви на обществеността коя е или коя е била преди. Тя бе най-красивото момиче в историята на Ню Йорк и единствената дъщеря на Чарлс Форс, главата на вампирската общност, много влиятелен тип, известен медиен магнат, собственик на „Форс нюз нетуърк“ — телевизия, покриваща земното кълбо от Сингапур до Адис Абеба. Мими Форс — момичето с лепеноруса коса, млечнобяла кожа и устни като на Анджелина Джоли. Тя беше малолетен секс символ, хвърлящ се без никакви задръжки в обятията на най-желаните богати наследници. Имаше изобилие от червенокръвни любовници, или иначе казано — кръвни донори.

Но сърцето ѝ винаги беше и щеше да бъде много по-близо до дома, помисли си Мими, докато обхождаше с поглед стаята, за да зърне

брат си Джак. Засега беше доволна. Всичко вървеше по план и се очакваше да протече перфектно. Предстоеше най-грандиозното парти на годината. За разлика от скапания цирк на „Оскарите“ с неговите сополиви актриси и корпоративни роби, Балът на Четиристотинте се отличаваше с класа, статут, красота, власт, пари и кръв. На него присъстваха хора с потекло, и то не какво да е, а синьокръвно. На събитието се допускаха само вампири. Това бе най-отбраното тържество в Ню Йорк, ако не и в целия свят. Тук нямаше място за червенокръвни.

Цветята вече бяха осигурени — рядък сорт бели дългостеблени рози. Двайсет хиляди броя. Десет хиляди щяха да отидат само за гирляндите на входа, а останалите щяха да се използват за украса на масите. Бяха наели най-скъпо платения организатор на тържества в града, който веднъж бе превърнал музея „Метрополитън“ в руска приказка като от „Д-р Живаго“ за някаква изложба на руски костюми. Той щеше да направи ръчно десет хиляди рози от коприна за пръстените за салфетки. И на всичкото отгоре организаторите бяха осигурили няколко литра розова вода, с която да бъде ароматизиран въздухът.

Около Мими всички членове на Комитета уреждаха последните въпроси около организацията. Докато по-младите, гимназисти като нея, се занимаваха с надписването и изпращането на поканите, уреждането на превоза на два огромни оркестъра с всичките им сценични аксесоари и осветление. С по-деликатни въпроси се занимаваха старшите членове, ръководени от Присила Дюпон, известна манхатънска височайша персона, чийто царствен лик красеше страниците на седмичните светски рубрики. Г-жа Дюпон беше заобиколена от подобни на нея стройни, изискани дами с внимателно оформени прически. Благодарение на тяхната неуморна работа за благото на Комитета бяха съхранени някои от най-важните нюйоркски забележителности и бяха основани най-престижните културни институции.

Мими нададе ухо да чуе разговора им.

— Сега трябва да решим какво да правим със Слоун и Кушинг Карондолет — каза Присила и взе една от картичките с цвят на слонова кост, пръснати пред нея.

На всяка картичка бяха щамповани името на госта и номерът на неговата маса. Щяха да бъдат оставени на рецепцията, за да бъдат потърсени от пристигащите.

Сред заможната тълпа се разнесе неодобрителен шепот. Беше много трудно да се игнорира растящото непокорство на семейство Карондолет. Откакто загуби дъщеря си Аги преди няколко месеца, семейството показваше явно отрицателно настроение към Комитета. Според слуховете то дори се опитвало да убеди останалите да свалят Чарлс Форс от председателското място.

— Слоун няма да може да присъства днес — продължи Присила, — но семейството ѝ изпрати годишното си дарение. Не е толкова голямо, колкото предишните, но все пак е съществено, за разлика от тези на някои други семейства, които няма да споменавам.

Дарението за годишния Бал на Четиристотинте подпомагаше Кръвната банка на Ню Йорк, както се наричаше официално Комитетът, създадена уж за да събира средства за кръвни изследвания. Голяма част от тях се използваша за борба със СПИН и хемофилията.

От всяко семейство се очакваше да внесе в хазната щедра сума. Доброволните пожертвувания зареждаха многомилionenния бюджет на Комитета за цялата година. Някои като семейство Форс даваха много над изискваната сума, докато други, например ван Алън — жалко разклонение на някога много могъщ клан — от години едва смогваха да съберат задължителния минимум.

А сега, откакто Корделия я нямаше, Мими се зачуди дали Скайлър изобщо е наясно какво се очаква от нея.

— Въпросът е — започна Тринити Бърдън Форс, майката на Мими, — дали изобщо е уместно да седят на главната маса, както досега, предвид нещата, които казаха по адрес на Чарлс.

От тона на Тринити стана ясно, че тя и съпругът ѝ по-скоро биха вечеряли на стъкмен огън, отколкото да седнат до семейство Карондолет.

— Аз предлагам да ги натикаме на някоя от по-задните маси, заедно с маловажните семейства — намеси се Боби-Ан Люелин със своя стържещ глас с тексаски акцент.

Тя размаха театрално ръка, та макар и само за да покаже трийсеткаратовия диамант на пръста си. Боби-Ан беше втората жена

на Форсайт Люелин, който наскоро беше избран за сенатор от Ню Йорк, и беше много по-млада от него.

Няколко дами от насядалите около Присила Дюпон потръпнаха от възмущение, макар да бяха на същото мнение. Недодяланият начин, по който Боби-Ан се бе изразила, определено не прилягаше на синьокръвна.

Мими забеляза как приятелката ѝ Блис Люелин вдигна поглед, когато чу гласа на мащехата си. Тя бе една от най-младите в Комитета и лицето ѝ стана червено като косата ѝ, щом чу гърления смях на Боби-Ан от другия край на стаята.

— Предполагам, че можем да направим някакъв компромис — отбеляза Присила с типичното си снизхождение. — Ще обясним на Слоун, че тази година няма да седят на главната маса, понеже все още са в траур, а ние уважаваме тяхната загуба. Ще ги сложим до момичето ван Алън. Едва ли ще протестират, нали бяха приятели с Корделия, а и внучката ѝ също е в траур.

Като стана дума за Скайлър, къде ли се бе дянала тази малка нещастница? Не че това притесняваше Мими, но Скайлър дори не си беше направила труда да дойде на днешната среща на Комитета. Някой беше споменал, че е отишла във Венеция с онова нейно другарче. Защо пък точно във Венеция, зачуди се Мими със сбърчен нос. Ако човек ще хуква за Италия, не беше ли далеч по-добре да иде на шопинг в Рим или Милано? Във Венеция бе толкова влажно и миризливо. И как въобще училището им е разрешило да заминат?

В „Дюшен“ не гледаха благосклонно на това да си спретнеш ваканция по никое време. Дори близнаците Форс бяха смъмрени, когато отидоха на ски в края на февруари. Въпреки това семейството на Мими смяташе, че изкуственият сняг през март в Аспен далеч не може да се сравнява с обилния сняг през февруари.

Мими хвърли една копринена роза през масата към брат си Джак, който беше погълнат от разговор на тема сигурност. Пред него бяха нахвърляни планове за евакуация на залата.

Розата падна в скута му и той вдигна сепнато поглед.

Мими се усмихна самодоволно.

Джак леко се изчерви, но ѝ отвърна с една от ослепителните си усмивки. Слънцето, проникващо през стъклописите на прозореца, обграждаше красивото му лице със златист блясък. Мими си каза, че

никога няма да ѝ омръзне да го гледа. Носеше ѝ почти толкова удоволствие, колкото да гледа собственото си отражение. Беше доволна, че след като истината за Скайлър излезе наяве (Нечистокръвна! Родена от извращение!), нещата се върнаха към нормалното си положение. Или поне към онова, което минаваше за нормално между близнаците Форс.

Хей, красавецо, каза му мислено Мими.

Какво има?, отвърна той негласно.

Просто си мислех за теб.

Той се усмихна и хвърли обратно розата, която се приземи в скута на Мими. Тя я сложи зад ухото си и запърха многозначително с мигли.

Погледна отново поканите. Понеже балът касаеше цялата общност, водеща роля в тържеството щяха да играят Старейшините и другите старши членове. Мими стисна устни. Естествено, щеше да е много забавно, това щеше да е най-бляскавото парти, организирано някога. Изведнъж обаче ѝ хрумна една идея.

Защо да не си направят афърпарти? Само за тийнейджърите. Така щяха да купонясват някъде, без да се тревожат какво ще си помислят родителите им или Старейшините.

Нещо щуро и диво... Само за каймака на техния кръг. Представи си как жалките ѝ глупави съученици в „Дюшен“ молят за покана и на устните ѝ се появи хладна блестяща усмивка. Но напразно. Покани нямаше да има, само есемеси, изпратени на необходимите хора в нощта на Бала, указващи мястото на алтернативния вампирски купон.

Мими хвърли поглед към Джак, който държеше някакъв лист пред лицето си, закриващ красивото му лице. Изведнъж я връхлетя спомен от предишен живот — двамата се покланяха в двореца „Версай“, а лицата им бяха скрити зад маски, богато украсени с мъниста и пера.

Разбира се!

Бал с маски.

На афърпартиито всички щяха задължително да носят разкошни маски.

Така никой няма да е напълно сигурен кой точно е бил поканен и кой не; щеше да се създаде изтънчено напрежение.

Идеята много ѝ допадна. Мими не пропускаше случай да изключи някои хора от предстоящото забавление.

ГЛАВА 3

Не за пръв път го сънуваше. Беше мокро и студено и не можеше да си поеме дъх. И предишните ѝ сънища бяха такива, но за разлика от тях този беше адски реалистичен. Тя трепереше от студ и щом се взря в непрогледния мрак, почувства нечие присъствие сред сенките. Някаква ръка я сграбчи, вдигна я високо към светлината и тя изплува над повърхността.

Пляс!

Кашляйки, Блис си пое накъсано дъх и се огледа тревожно. Не беше сън, беше истина. Намираше се наскреж някакво езеро.

— Не мърдай, прекалено си слаба. Ще те занеса до брега.

Тихият глас в ухото ѝ беше нежен и успокояващ. Тя се опита да се извърти, за да види чий е, но гласът я спря:

— Не се обръщай, не мърдай. Само гледай към брега.

Тя кимна. От косата в очите ѝ се стичаха струйки вода. Продължаваше да кашля и ужасно ѝ се гадеше. Крайниците ѝ бяха необикновено леки, макар да нямаше течение. Водата в езерото беше спокойна и неподвижна. Всъщност едва ли можеше да се нарече езеро.

Когато очите ѝ привикнаха към мрака, Блис осъзна, че се намира в „Сентръл парк“, в средата на изкуственото езеро, където миналото лято, точно преди да се запише в „Дюшен“, родителите ѝ я бяха завели на вечеря в крайбрежния ресторант.

Този път лодки не се виждаха. Беше почти краят на ноември и езерото беше съвсем пусто. По земята имаше скреж и Блис усети хлад във вените си. Започна да трепери.

— Ще ти мине. Кръвта ти ще се затопли, не се тревожи. Вампирите не могат да измръзнат.

Отново този глас.

Блис Люелин беше от Тексас. Това беше първото нещо, което казваше при запознанство — „Аз съм от Тексас“. Сякаш информацията за родното ѝ място обясняваше всичко за нея — акцента, огромната къдрава коса, петкаратовите диамантени обеци на ушите. Това беше и

начин да запази спомена за любимия си роден град и живота там, който ѝ се струваше все по-далечен. Сега бе просто поредното красиво момиче в Ню Йорк.

В Тексас Блис изпъкваше неимоверно. Беше висока един и седемдесет и пет (а ако броим и буйната ѝ къдрава коса, стигаше един и осемдесет), страхотна и безстрашна. Единствената мажоретка, която можеше да изпълни задно салто от върха на пирамида от петдесет души и да се приземи на крака върху меката трева на футболното игрище. Преди да разбере, че е вампир и подобни физически умения са присъщи за вида ѝ, тя отдаваше успехите си на късмет и много тренировки.

Живееше с родителите си в просторно имение в предградията на Хюстън и ходеше на училище с луксозния ретро кадилак кабрио на дядо си, с истински бизонски рога на гюрука. Баща ѝ обаче беше израснал в Манхатън и след успешна политическа кариера в Хюстън се кандидатира и спечели сенаторското място в Ню Йорк.

След живота в Хюстън за Блис беше много трудно да се настрои към трескавата атмосфера на Голямата ябълка. Блис се чувстваше неловко на лъскавите партита и в нощните клубове, на които я влачеше Мими Форс, самообявила се за нейна най-добра приятелка. Блис обичаше да прекарва вечерите с бутилка ликьор, няколко приятелки и интересен филм, например „Тетрадката“. Това ѝ беше достатъчно, за да е щастлива. Никак не обичаше да се влачи по клубове и да се чувства излишна, докато Мими се забавляваше.

Но животът ѝ напълно се промени, когато срещна Дилън Уорд — момчето с тъжно лице, черни очи и предизвикателен вид, което една вечер преди няколко месеца в Долен Ийст Сайд ѝ запали цигарата. Дилън беше аутсайдер в „Дюшен“ и също като нея се беше преместил наскоро от друг щат. Беше мрачен, отчужден, непокорен, а приятелите му бяха аутсайдери като него — Оливър Хазард-Пери и Скайлър ван Алън, двамата най-непопулярни ученици от целия випуск.

Дилън ѝ беше много повече от приятел. Беше ѝ съюзник, а може би и потенциално гадже. Тя се изчерви, като си спомни дълбоките му проникващи целувки... О, само ако не ги бяха прекъснали в онази нощ на партито. Само ако...

Само ако Дилън беше още жив. Но той бе отвлечен от среброкръвен, превърнат в един от тях и убит, щом дойде да я

предупреди... Блис преглътна сълзите, които напиреха в очите ѝ при спомена за напоеното му с кръв яке, което намери в банята си.

Смяташе, че това е последният път, когато го виждаше, но сега... Това момче, което я спаси... Тихият му глас в ухото ѝ беше толкова познат. Тя не смееше да се надява. Не искаше да вярва в нещо, което нямаше как да е истина. Притисна се към него, докато той я теглеше решително към брега.

Това не беше първият път, когато Блис се събуждаше на неочаквано място и виждаше, че е на крачка от смъртта. Миналата седмица се събуди и откри, че се е покачила на покрива на манастира „Клойстърс“ във Форт Тайрън парк и единият ѝ крак виси от ръба. В последния момент се усети и се дръпна назад, за да избегне падането. Блис беше наясно, че най-вероятно би оцеляла от подобно падане, най-много да получи няколко драскотини. Зачуди се, ако някой ден реши да се самоубие, какви възможности имаше на разположение една безсмъртна...

Кошмарите, че някой я дебне и че се намира на място, на което всъщност не е, се задълбочаваха. Започнаха преди година — мъчителни, съпроводени със силно главоболие и ужасни видения на яркочервени очи със сребърни зеници, остри зъби, тичане по безкрайни коридори, гонена от звяра, от чийто отвратителен дъх ѝ приляваше. Той успяваше да се домогне до нея, събаряше я на земята и се готвеше да погълне душата ѝ.

Стига, каза си тя. Защо да мисли за това сега? Кошмарът се беше разсеял. Звярът, все едно какво беше, съществуваше само във въображението ѝ. Нали точно това каза и баща ѝ — че кошмарите са просто част от трансформацията. Блис беше на петнайсет, възрастта, в която вампирските спомени се събуждаха, когато синьокръвните осъзнаваха, че са безсмъртни същества.

Опита се да си припомни всичко, което се бе случило по-рано този ден, с надеждата, че нещо ще ѝ подсказе как се е озовала в езерото. Беше отишла на училище както обикновено, а после на поредната скучна сбирка на Комитета. Трябваше да ги учат как да използват и контролират вампирските си сетива, но през последните два месеца се занимаваха с подготовката на годишния бал и с нищо друго. На сбирката мащехата ѝ Боби-Ан изложи Блис с кресливия си глас и безвкусното си облекло — анцуг на „Вюитон“. Досега Блис бе

живяла в неведение, че марката прави облекла от същото кафяво сукно като багажа. Мащехата ѝ приличаше на козметично куфарче в златисто и кафяво.

Вечерта, понеже по изключение баща ѝ си беше вкъщи, семейството отиде да вечеря в новооткрития ресторант „Сирк“, който отскоро се беше преместил в разкошно помещение на „Бийкън Корт“ 1.

Известният нюйоркски ресторант се посещаваше от богати и известни гости и сенатор Люелин прекара вечерта в здрависване с другите богати посетители — кмета, телевизионни водещи, актриси, други сенатори. Блис си поръча суров гъши дроб и го намаза обилно със сладко от цариградско грозде.

Когато вечерята приключи, те отидоха на опера, която гледаха от семейната ложа — нова постановка на „Орфей и Евридика“. Блис винаги беше харесвала трагичната история на Орфей, слязъл в Ада, за да спаси своята любима, а накрая я губи. Печалното пеене обаче я приспа и тя засънува водната бездна на Хадес.

И точно тук спомените ѝ приключваха. Дали семейството ѝ бе още в операта? Баща ѝ бе седнал като величествена статуя с ръце под брадичката и съсредоточено наблюдаваше действието, докато мащехата ѝ правеше гримаси и се прозяваше. Сестра ѝ Джордан пък тихо си припяваше думите. Едва на единайсет, тя бе побъркана на тема опера. „Побъркана“ беше изключително точна дума според Блис.

Почти стигнаха до дока и здравата ръка я качи по стълбата на кея. Блис се подхлъзна, но откри, че е в състояние да ходи. Който и да беше спасителят ѝ, имаше право. Вампирската ѝ кръв я стопли и след няколко минути тя изобщо не забелязваше, че навън е около 5 градуса. Ако беше човек, досега да е мъртва. Най-малкото щеше да се е удавила.

Огледа мокрите си дрехи. Все още беше с облеклото от операта — черна сатенена рокля на „Темпърли“ с богата бродерия. Сега тя беше напълно съсипана. Така ставаше с дрехите, предназначени единствено за химическо чистене. Носеше само една от лачените обувки „Баленсиага“ с петнайсетсантиметрови токчета. Другата явно беше на дъното на езерото. Загледа учудено програмата на операта, която все още стискаше в ръка. Пусна я — хартията направи няколко пируета и падна на земята.

— Благодаря ти... — каза тя и се обърна назад, за да види най-после лицето на спасителя си.

Но зад нея нямаше нищо, освен спокойната синя вода на езерото. Момчето беше изчезнало.

ИЗ АРХИВИТЕ НА ВЕСТНИК „НЮ ЙОРК ХЕРАЛД“

1 октомври 1870 г.

МИСТЕРИОЗНОТО ИЗЧЕЗВАНЕ НА МАГИ СТАНФОРД

ДЪЩЕРЯТА НА ПЕТРОЛЕН МАГНАТ ИЗЧЕЗВА ОТ БАЛ
УПОЕНА ЛИ Е БИЛА?

Полицията в Ню Йорк е озадачена от мистериозното изчезване на шестнайсетгодишната Маги Станфорд, напуснала дома на адмирал Томас Вандербилт и съпругата му, където се провеждал Годишният бал на патрициите. Повече не е видяна от своите родители и роднини. Маги Станфорд е дъщеря на Тибериус Станфорд от Нюпорт. Полицията разследва старателно загадъчния случай, но до момента не са открити никакви улики.

Сигналът за изчезването на г-ца Станфорд е подаден на 22 август от нейната майка Доротея Станфорд. На годишния бал Маги е била официално представена в обществото. Тя тежи четирийсет и три килограма и е фина, красива и деликатна девойка, в отлични отношения с родителите си. Има тъмночервена коса и зелени очи. В нощта на бала е бил обявен годежът ѝ с лорд Алфред Бърлингтън, граф на Девъншир.

Г-жа Станфорд сподели с полицията, че според нея дъщеря ѝ е била подмамена и отвлечена от зложелател. Семейството обяви голяма награда на всеки, който може да им предостави полезна информация. Тибериус Станфорд е основател на „Станфорд ойл“, най-печелившата организация в Съединените щати.

ГЛАВА 4

Но тя беше точно тук. Скайлър бе сигурна. Жената изчезна през вратата на същата величествена сграда, в която в момента беше Скайлър, само че сега я нямаше.

Скайлър се огледа — беше във фойето на къща за гости. Много от великолепните плаващи палати във Венеция бяха превърнати в мизерни малки хотелчета, където гостите нямаха нищо против строшените перила и лющещата се мазилка, понеже туристическите брошури им обещаваха да усетят духа на истинската, автентичната Италия.

На рецепцията стоеше възрастна жена с черен шал около главата. Тя погледна Скайлър с любопитство.

— *Posso li aiuto?* — „Мога ли да ви помогна?“

Скайлър се обърка — нямаше и следа от русата жена. Как е успяла да се скрие толкова бързо? Скайлър я следваше по петите. В помещението нямаше други врати.

— *C'era una donna qui, si?* — „Една жена влезе тук току-що, нали?“ — попита Скайлър.

Беше благодарна на факта, че в „Дюшен“ изучаваха задължително два чужди езика вместо един и Оливър я бе убедил да избере италиански като втори. „Така ще можем по-лесно да си поръчваме в ресторантите на Марио Батали“, аргументира се той.

Възрастната жена се намръщи.

— *Una donna?* — Тя поклати глава. Разговорът продължи на италиански. — Тук няма никой друг, освен мен. Никой не е влизал.

— Сигурна ли сте? — настоя Скайлър.

В този момент пристигна Оливър. Слезе от лъскавата моторница, която спря точно до ръба на сградата, и влезе. Беше си дал сметка, че водното такси му върши много по-добра работа, отколкото туристическата гондола.

— Намери ли я? — попита той.

— Влезе точно тук, кълна се. Но тази жена казва, че никой не е идвал.

— Няма жена — поклати глава възрастната дама. — Само старият професор живее тук.

— Професор? — възкликна Скайлър и наостри уши.

Дядо ѝ е бил професор по лингвистика, ако може да се вярва на историческите сведения в Хранилището, където се пазеха всички документи, свързани с историята на синьокръвните.

— Къде е той?

— Няма го от няколко месеца.

— Кога ще се върне?

— След два дни, два месеца, две години... може да е по всяко време. Или пък утре, или никога — въздъхна възрастната дама. — Никой не може да каже. Но имам късмет, че винаги си плаща наема навреме.

— Може ли... може ли да видим стаята му? — попита Скайлър.

Жената сви рамене и посочи към стълбището.

Сърцето на Скайлър биеше лудо, докато се изкачваше нагоре. Оливър я следваше плътно.

— Почакай — каза той, щом стигнаха до малката дървена врата в началото на площадката. Натисна дръжката. — Заключено е. Няма да стане.

— По дяволите! Сигурен ли си?

Скайлър се протегна, натисна дръжката и вратата се отвори.

— Как го направи? — удиви се Оливър.

— Нищо не съм направила.

— Беше заключено.

Скайлър сви рамене и бавно отвори вратата. Озоваха се в малка, уютна стаичка с единично легло, изтъркано дървено бюро и много лавици с книги, стигащи чак до тавана.

Скайлър издърпа една от най-долния рафт. „Живот и смърт в колонията Плимут“ от Лорънс Уинслоу ван Алън. С елегантен почерк беше написано: „На скъпата ми Корделия“.

— Ето — прошепна Скайлър. — Той е тук.

Тя разгледа още няколко книги и видя, че същият човек е автор на голяма част от тях.

— Не, в момента определено не е — каза хазяйката от вратата и Скайлър подскочи. — Но *Биеналето* свършва днес, а досега той никога не го е пропускал.

Биеналето беше изложба на изкуствата във Венеция, една от най-важните, известни и богати на експонати изложби в целия свят, която се провеждаше два пъти в годината. За няколко месеца целият град беше превзет от колекции на световноизвестни творци, търговци, туристи и студенти, нетърпеливи да се докоснат до историческия фестивал. Скайлър и Оливър не успяха да присъстват на това събитие заради безплодните си опити да открият професора.

— Щом приключва днес, значи трябва да побързаме — каза Скайлър.

Хазяйката кимна и напусна стаята.

Скайлър отново се замисли за жената, която изглеждаше досущ като майка ѝ. Дали тя я беше довела до стаята на дядо ѝ? Дали не ѝ помага по някакъв начин? Или просто бе видяла духа ѝ? Те побързаха да си тръгнат и завариха долу хазяйката да чете вестник на бюрото.

— Благодарим ви за помощта — каза Скайлър и се поклони на възрастната жена.

— Какво? Извинете. *Posso li aiuto?* — сопна се тя.

— За професора и *Биеналето*. Ще се опитаме да го намерим там.

— Професорът? Не, не. Професор не тук — каза възрастната жена и започна да се кръсти и да клати глава.

— Не е тук? Какво иска да кажете? — обърна се Скайлър към Оливър.

— Той тръгна... две години — каза хазяйката на развален английски. — Живее тук не повече.

— Но нали казахте... — започна Скайлър. — Нали току-що говорихме горе. Видяхме стаята му.

— Аз никога не виждах вас досега. Стаята заключена — отвърна хазяйката с ужасен вид и продължи с отчайващите си опити да говори английски, макар италианският на Скайлър да беше отличен.

— *Eravamo giusti qui* — възрази тя. — „Току-що бяхме горе“. Хазяйката отново поклати глава и започна да си мърмори под носа.

— Има нещо различно в нея — прошепна Скайлър, докато излизаха.

— Да, изглежда още по-откачена — съгласи се Оливър. Скайлър се обърна отново да я погледне и забеляза, че на брадичката ѝ има бенка с няколко косъма. А жената, с която говориха горе, нямаше такава, беше напълно сигурна.

ГЛАВА 5

На излизане от кабинета по френски Мими погледна вибриращия си телефон.

В списъка ли съм?, гласеше съобщението, седмо поред за днес. *Защо всички не вземат да се успокоят?*

За по-малко от двацет и четири часа новината, че невероятната Мими Форс планира тийнейджърско афърпарти след Бала на Четиристотинте обиколи целия вампирски елит на Ню Йорк. Естествено, Мими лично го съобщи на Пайпър Крендъл, най-голямата клюкарка в училище, която се погрижи всички да разберат. Мястото на партито беше тайна, домакини бяха близнаците Форс. Но никой нямаше да разбере дали е поканен до нощта на бала. Истинско светско мъчение.

Просто отговори с „Да“ или „Не“!!!!

Без да отговори, Мими изтри съобщението и тръгна по стълбите към кафенето. Докато слизаше, няколко синьокръвни тийнейджъри се опитаха да ѝ привлекат вниманието.

— Мимс, чух за афърпартито. Страхотна идея. Трябва ли ти помощ? Баща ми може да уреди Кание Уест за диджей — предложи Блеър Макмилан, чийто баща беше собственик на най-голямата звукозаписна компания в света.

— Хей, Мими, поканена съм, нали? Може ли да взема и гаджето си? Той е футболист. Много яко, нали? — подмазваше се Сус Кембъл.

— Здравсти, миличка, просто искам да съм сигурна, че си получила поканата ми... — извика Луси Форбс и прати на Мими въздушна целувка.

Мими се усмихна великодушно на всеки един от тях и сложи пръст на устните си.

— Нищо не мога да кажа засега, но всички ще разберете съвсем скоро.

В кафенето, точно под едно огледало в бароков стил срещу камината, Блис Люелин ровеше апатично в чинията си с някакво суши.

Двете с Мими имаха среща за обяд и както винаги, Мими закъсня. Блис се зарадва на това, защото ѝ даваше възможност да помисли върху събитията от миналата нощ.

Дилън. Непознатият мъж в парка, който я спаси от удавяне, трябва да е бил Дилън. Явно бе оцелял след нападението на среброкръвния. Сигурно сега се криеше някъде и щеше да се изложи на опасност, ако издадеше самоличността си. Като някой супергерой, помисли си тя замечтано. Кой друг би усетил, че е в беда? Кой друг би се хвърлил в ледената вода, за да я спаси? Кой друг би бил така силен? Кой друг би могъл да я накара да се чувства толкова сигурна?

Блис прегърна тази надежда като топла завивка. Дилън беше жив. Трябва да е бил той.

— Не си ли гладна? — попита я Мими, като се плъзна на мястото до нея.

Блис само побутна подноса и направи гримаса. Прогони всички мисли за Дилън.

— Каква е тази история с афтърпартито, с което всички ме тормозят? Никой не ми вярва, като казвам, че не знам за какво става дума. С Джак ще правите някакъв купон след бала, така ли?

Мими се огледа, за да се увери, че никой не може да ги чуе.

— Да, тъкмо днес мислех да ти разкажа.

Тя сподели с Блис всички подробности. Беше избрала перфектното място — изоставената синагога в центъра. Нямахше нищо, което да забавлява Мими повече от разврата на свещени места. Синагогата беше неоготическа постройка в центъра на Долен Ийст Сайд, изградена през 1849 г. от един берлински архитект по модел на Кьолнската катедрала. Мими не беше единствената нюйоркчанка, на която ѝ харесваше да организира екстравагантни събития там. Синагогата вече беше приютила няколко модни шоуа по време на Седмицата на модата, което всъщност ѝ даде идеята да направи купона там. Не я беше грижа доколко е оригинално — важното беше да е в центъра на действието, а в момента оскверняването на синагоги беше на мода.

— Вътре е голям хаос — каза Мими весело. — Някои от колоните са прогнили, на места гредите са оголени... Изглежда много красиво като руина — прошепна тя. — Ще осветим цялото помещение с чаени свещи. Няма да има грам електрическо осветление. Нито

някакъв декор. Ще си бъде така. Мястото има страхотна атмосфера, не се нуждае от нищо допълнително.

Мими откъсна един лист от тетрадката си и го подаде на Блис.

— Ето кои съм решила да поканя. Направих списъка по време на контролното по френски.

За Мими контролните по френски бяха елементарни. Щом вампирските ѝ спомени започнаха да се появяват, тя откри, че владее езика безупречно.

Блис погледна списъка с имената: Фроги Кърнъхен, Джейми Кип, Блеър Макмилан, Сус Кембъл, Руфъс Кинг, Буз Лангдън...

— Има само членове на Комитета. Но далеч не са всички — отбеляза Блис.

— Именно.

— Няма ли да поканиш Луси Форбс? — попита Блис с удивление.

Луси Форбс беше старша синьокръвна и представител на ученическия съвет.

Мими сбърчи нос.

— Луси Форбс е глупачка. Прекалено е добричка.

Мими имаше зъб на Луси, която веднъж я издаде на Комитета, че се е възползвала от донорите си няколко пъти в рамките на четирийсет и осем часа, без да им даде възможност да се възстановят.

Прочетоха целия списък, като от време на време Блис предлагаше някое име, а Мими го отхвърляше.

— Какво ще кажеш за Стела ван Ренслер?

— Първокурсничка! Никакви зайци не искам на купона.

— Но тя ще бъде приета официално в Комитета напролет. Тя е синьокръвна.

Всички имена на бъдещи вампири бяха достъпни за членовете на Комитета, за да могат последните да наглеждат младоците, така, както Мими беше взела Блис под крилото си.

— Не, и дума да не става.

— А Картър Такърман? — предложи Блис.

По време на срещите на Комитета слабото дружелюбно момче си водеше подробни записки като секретарка.

— Този задръстеняк? Никога.

Блис въздъхна. Не беше видяла името на Скайлър в списъка и това я притесняваше.

— А какво ще кажеш за... сецаш се... донорите? — попита Блис.

Вампирите използваха понятието „донор“, за да опишат връзката между смъртната и безсмъртната раса. Донорите бяха техни любовници, приятели, съдове, от които вампирите черпеха най-големите си сили.

— Няма да има червенокръвни на партито. Ще бъде както Бала на Четиристотинте — само за вампири.

— Много хора ще се почувстват ужасно — предупреди я Блис.

— Именно — отвърна Мими с усмивката на котка, която току-що е лапнала врабче.

ГЛАВА 6

Венецианското Биенале се помещаваше в няколко покрити павилиона, така че посетителите се разхождаха през дълга поредица от мрачни помещения, докато видеоинсталации се пробуждаха в неочаквани ъгли. Лица, прожектирани на винилови топки, се раздуваха и смаяваха, пискайки и кикотейки се. На екраните разцъфваха и увяхваха. Токийският трафик се стрелкаше, клаустрофобичен и застрашителен.

Когато пристигнаха във Венеция, Скайлър и Оливър бяха обзети от ентузиазъм. Скайлър беше непримирима в търсенето си, упорита и решена на всичко. Но ентузиазмът ѝ беше попарен, щом стана ясно, че изобщо няма да е лесно да намери дядо си тук. Разполагаше само с едно име и дори нямаше представа как изглежда той. Стар или млад? Корделия ѝ бе казала, че Лорънс е изгнаник от обществото на синьокръвните. Ами ако всички тези години на изолация са го докарали до лудост и слабоумие? Или по-лошо, ако вече не е жив? Ако е бил погубен от среброкръвен? Но сега, след като видяха стаята на професора, Скайлър се изпълни със същата пламенна надежда, както като пристигнаха. *Той е тук. Жив е. Усещам го.* Скайлър обикаляше от едно помещение в друго, взирайки се за някакъв знак, който да я заведе при дядо ѝ. Повечето изложби ѝ се сториха много интересни. Намираше много неща за интригуващи, макар и леко претрупани, с намек за претенциозност. Какво значеше това с жената, която поливаше непрекъснато едно и също цвете? Скайлър се загледа във видеоклипа и осъзна, че се чувства точно като тази жена, хваната в капана на Сизиф.

Оливър беше прескочил няколко инсталации и беше по-напред. За всяка му трябваша точно десет секунди. Каза, че не му е нужно повече, за да разбере изкуството. Ако някой от двамата откриеше нещо, трябваше да извика другия, макар нито един от тях да не знаеше как изглежда Лорънс ван Алън. Оливър не беше толкова убеден, че посещението на Биеналето ще ги отведе при него, но си замълча.

Скайлър спря пред вратата на помещение, изпълнено с алена мъгла. Рязка светкавица прорязва стаята и проектира светец екватор през червената светлина. Скайлър влезе вътре и се спря за миг, обзета от възхищение.

— Това е на Олаф Елиасон — каза млад мъж, застанал до нея. — Не е ли красиво? Виждате ли влиянието на Флавин?

Скайлър кимна. Беше учила за Дан Флавин в часовете по изкуство, така че беше запозната с произведенията му.

— Нали всъщност цялото флуоресцентно изкуство е повлияно от Флавин? — попита тя дръзко.

Настъпи неловка тишина и Скайлър тръгна да излиза, но момчето я заговори отново.

— Кажете ми, защо си в Италия? — попита той с перфектен английски акцент. — Очевидно не си дошла за изложението. Не влачиш със себе си голям фотоапарат и куп културни пътеводители. Обзалагам се, че дори не си виждала новата изложба на Матю Барни.

— Търся един човек — отвърна тя.

— На Биеналето? Знаеш ли в кой корпус е?

— И други ли има?

— Разбира се. Този е само за *giardini*. Останалите са *Arsenale* и *corderie*. Целият град е превърнат в дом на Биеналето. Ще ти е много трудно да намериш даден човек. Туристите са почти един милион. Само тук има триста павилиона.

Сърцето на Скайлър се сви. Нямахше представа, че изложението е така огромно. На път за италианския павилион бе минала покрай разни сгради, но нямаше представа какво има отвъд него. Градините представляваха огромна площ, застроена със сгради от всички епохи, всяка издигната от държавата, която представляваше.

Момчето имаше право. Да търси професора на Биеналето беше като да очаква да намери игла в купа сено.

Безнадеждно.

Невъзможно.

Милион посетители годишно! Което значеше, че сега тук сигурно имаше десетки хиляди. При това положение най-добре направо да се откаже.

Обзе я отчаяние. Никога нямаше да намери дядо си! Който и да е, където и да е, явно не искаше да бъде намерен. Зачуди се дали е

редно да бъде толкова откровена с момчето, но после си каза, че и без това няма какво да губи. Имаше нещо в очите му, което ѝ вдъхваше спокойствие и чувство за сигурност.

— Търся един човек, когото наричат Професора. Името му е Лорънс Уинслоу ван Алън.

Младежът изгледа Скайлър хладно, а после обърна поглед към червената мъгла в помещението. Беше висок и слаб, с орлов нос, издадени скули и гъста руса коса. Носеше бял копринен шал, елегантно палто от туид и широки слънчеви очила с позлатени рамки, които бе избутал в косата си.

— Човек не трябва да търси онзи, който не иска да бъде намерен — каза той рязко.

— Моля? — възкликна Скайлър, изненадана от неочаквания му отговор.

Но той просто се мушна зад една дебела черна завеса и изчезна.

Скайлър хукна след него и извади телефона си в движение, за да се обади на Оливър.

— Търсили сте ме, госпожице? — каза той с престорена сервилност.

— Има едно момче — високо, с руса коса, прилича на автомобилен състезател. Носи слънчеви очила и бял копринен шал.

— Да не си хвърлила око на някой модел? Мислех, че търсим дядо ти — засмя се Оливър.

— Говорих с него. Казах му името на дядо ми и той се изпари. Сигурно съм попаднала на следа. Ало? Оли? Там ли си? Ало?

Скайлър погледна телефона си и видя, че няма обхват. По дяволите.

Да тичаш между градинските изложби беше като да се движиш с машина на времето. Имаше атриуми в гръко-римски стил, заобиколени от модернистични сгради, до които се стигаше по дълги пътеки, скрити зад гориста растителност.

Скайлър въздъхна безпомощно.

Но не беше безпомощна. Не беше нужно да го вижда, можеше да го усети. Видя силуета на младежа да минава покрай една репродукция на гръцки театър. После той се насочи към колоните, като ту изчезваше

от погледа ѝ, ту се появяваше отново. Скайлър се спусна напред, но гледаше да не бърза прекалено много, за да не събуди подозрение у туристите.

Проследи момчето, промъквашо се между дърветата, но като стигна на мястото, се обърка. Там имаше само сграда. Затича се по стълбището. Щом влезе, разбра какво я е объркало. Интериорът беше така направен, че да наподобява външен двор, пълен с каменни скулптури. Нагоре се издигаха дървета, които създаваха впечатлението, че е на открито. Наоколо се чуваха гласове, говорещи на италиански, като най-силно се открояваха екскурзоводите.

Концентрирай се, каза си тя. *Заслушай се в стъпките му.* Тя затвори очи и се опита да го усети. Фокусира се върху миризмата на кожа и одеколон от копринения му шал и върху вида му на автомобилен състезател. Ето го! Момчето беше в най-далечния край на помещението.

Този път не се страхуваше да използва скоростта и силата си. Затича се толкова бързо, че сякаш полетя. Сега се чувстваше по-силна от предишния път, когато преследваше майка си. Щеше да го хване.

Той се връщаше в градината. Сградите ставаха все по-модерни, с плашещи форми. Тя мина през една изцяло стъклена сграда, върху чиито стени бяха гравирани имена и думи. Друга беше направена само от пластмасови тръби в ярки цветове като бонбони. Изведнъж забеляза силуета му да се движи вътре.

В павилиона беше тъмно. Подът беше от стъкло и през него се виждаше художествената инсталация — поне на такова ѝ приличаше. Виждаше единствено зловеща купчина работи играчки, които се катереха един върху друг, а в тъмнината над тях проблясваха безкрайни цветни светлини в червено, синьо и зелено. С периферното си зрение видя главата на момчето в другия край на залата.

— СПРИ! — извика тя.

Той се обърна, усмихна ѝ се и отново изчезна.

Скайлър се върна обратно в градината и тръгна да го търси из тълпата. Напрасно.

Въобще какъв беше смисълът!

Замисли се и се опита да си представи Лорънс и къде би могъл да е. Какво го бе накарало да дойде тук, на изложението?

Изведнъж си спомни картата в задния си джоб. Извади я и заразглежда извитите пътеки, които свързваха павилионите. За миг се почувства глупаво, защото не се е сетила по-рано. Прибра картата и забърза към новата си цел.

Телефонът ѝ звънна. Беше Оливър.

— Скай, къде си? Притесних се.

— Добре съм — отвърна тя раздражено, защото я прекъсна. — Виж, ще ти се обадя по-късно. Мисля, че знам къде е.

— Кой къде е? Скайлър, къде отиваш?

— Ще се оправя — каза тя нетърпеливо. — Оли, моля те, не се притеснявай за мен. Аз съм вампир — заяви му Скайлър и затвори телефона.

Няколко минути по-късно стоеше пред малка постройка от червени тухли, много скромна конструкция на фона на останалите в изложбата. Фасадата ѝ беше в ранноамерикански джорджиански стил с бели первази и перила от ковано желязо. Беше следа от друго време, образец на заселническия живот.

Изведнъж отново видя момчето. Изглеждаше състарен. Дишаше учестено и косата му беше разрошена. Като я видя, се сепна.

— Пак ли ти?

Това беше шансът ѝ. Корделия ѝ беше казала думите, които да предаде на Лорънс или на този, който би могъл да ѝ помогне да го намери. Сега тя ги изрече — ясно и възможно най-уверено:

— *Adiuvo Amicus Specialis. Nihilum cello. Meus victus est tui manus.* „Идвам при теб за помощ, приятелю. Нямам какво да крия. Животът ми е в ръцете ти.“

Той я изгледа така ледено, както би могъл да гледа само нейният род и думите ѝ се стопиха в тишината.

— *Dormio* — нареди той и махна с ръка.

Изведнъж Скайлър усети как я обгръща мрак и губи съзнание.

ИЗ АРХИВИТЕ НА ВЕСТНИК „НЮ ЙОРК ХЕРАЛД“

15 МАРТ 1871 Г.

ГОДЕЖЪТ СЕ ОТМЕНЯ

**Лорд Бърлингтън и Маги Станфорд няма да
склучат брак**

Маги Станфорд все още в неизвестност

Годежът на Маги Станфорд, дъщерята на Тибериус и Доротея Станфорд, и Алфред, лорд Бърлингтън, се отменя. Сватбата трябваше да бъде днес.

Маги Станфорд изчезна мистериозно в нощта на Бала на патрициите преди шест месеца. Полицейското разследване продължава. Семейството предполага, че се водят задкулисни игри, макар че до момента не им е поискан откуп, нито пък има доказателства за отвлечане. За всяка информация, свързана с местонахождението на Маги Станфорд, се предлага богато възнаграждение.

ГЛАВА 7

Стаята беше като кутия за бижута на последния етаж в един от най-високите небостъргачи в Манхатън, направен изцяло от стъкло и хром. Мими погледна към великолепия нюйоркски хоризонт и зърна отражението си в стъклото. Усмихна се.

Носеше рокля, но не каква да е рокля. Беше от хиляди шифонени розички, ръчно защити една за друга, които правеха дрехата елегантна и ефирна като облак. Корсажът обгръщаше тънката ѝ петдесет и шест сантиметрова талия, а златните ѝ къдрици се спускаха по млечнобялата кожа на стегнатия ѝ гръб и стигаха до кръста. Роклята струваше шестцифрена сума и беше спирац дъха уникат, какъвто само Джон Галиано беше в състояние да сътвори. И беше нейна, поне за една нощ.

Намираше се в салона за облекло за знаменитости на Кристиан Диор. Тук се влизаше само със специална покана. По закачалките наоколо висяха все рокли, донесени директно от парижките модни подиуми. Специално ушити мостри, в които можеха да влязат само модели или момичета с пропорциите на модели.

Тук беше роклята, която Никол Кидман носеше на „Оскарите“, както и тази на Чарлийз Терон от наградите „Златен глобус“.

— Поразително — възкликна ентузиазирано рекламният агент на „Диор“. — Това е роклята за теб.

Мими взе чаша шампанско от сребърния поднос в ръцете на сервитьора с бели ръкавици.

— Може би — каза тя с ясното съзнание за бурните реакции, които щеше да предизвика при появата си в тази рокля на Бала.

В този момент на вратата се появи Блис.

Мими я беше поканила, защото смяташе, че ще е забавно да си има компания, докато мери рокли. Нищо в живота не ѝ доставяше по-голямо удоволствие от това, да има на разположение раболепна приятелка, която да ѝ завивда за външния вид и социалните привилегии. Изобщо не очакваше рекламната агентка на „Диор“ да се

разтича да предлага рокли и на Блис. Но откакто подписа договор с агенция „Фарнсуърт“ и тялото ѝ украсяваше билбордовете в целия град, облечена в дънките на *Stitched for Civilization* заедно със Скайлър ван Алън, малката тексаска стана истинска знаменитост в Ню Йорк. Факт, който Мими не можеше да ѝ прости. Блис дори беше избрана от „Вог“ за най-актуално момиче и множество сайтове следяха всяка нейна крачка. Налагаше се Мими да се изправи лице в лице с ужасната истина — приятелката ѝ беше известна.

— Момичета, какво ще кажете? — попита Блис.

Всички се обърнаха и усмивката на Мими помръкна. Рекламната агентка се втурна към Блис.

— Изглеждаш великолепно! Да можеше Джон да те види.

Блис беше избрала рокля от наситено тъмнозелено кадифе, почти черно, което ярко подчертаваше русо червеникавите ѝ къдрици. Кожата ѝ с цвят на слонова кост изпъкваше на фона на тъмната материя. Роклята имаше много дълбоко деколте — разрез от врата до пъпа, което разкрива доста, но въпреки това не беше неприлично. Горната част беше обшита с хиляди кристали „Сваровски“, които блещукаха върху тъмния плат като звезди в нощно небе. Роклята беше фантастична, приковаваща вниманието; рокля, която можеше да превърне начинаеща актриса в кинозвезда, подобно на прословутата рокля на Елизабет Хърли с безопасните игли, дело на „Версаче“.

— Харесва ми — кимна Блис.

Двете се огледаха в огледалото. Тя се извисяваше над Мими с лъскавите си тънки токчета.

Изведнъж Мими реши, че изглежда съвсем невзрачна със своите бледорозови розички до страхотната секси рокля на Блис. Усмивката ѝ съвсем изчезна, когато Блис затанцува из стаята.

— Само изглежда тежка — каза тя. — Всъщност е много лека.

— Направена е от венецианска коприна, една от най-хубавите в света — обясни агентката. — Десет белгийски монахини са ослепели, докато я направят — пошегува се тя. — Е, момичета? Мисля, че сме готови.

Мими поклати глава. Нямаше начин да допусне Блис да ѝ открадне почетното място. Това щеше да бъде нейната вечер. Беше си научила да е най-красивото момиче на бала, с което никоя не можеше

да се сравнява. Това обаче нямаше как да стане, ако оставеше Блис да я засенчи с тази разкошна рокля.

Идеята да дойдат в „Диор“ беше нейна, но сега се налагаше да измисли план Б. Няма да се задоволи с рокля от ревютата. Ще ѝ трябва специално ушита за нея рокля от големия майстор. „Баленсиага“.

Тръгнаха си от „Диор“ и отидоха да обядват във „Фред“ — ресторанта, разположен на последния етаж на „Барнис“ отсреща. Сервитьорката веднага ги настани в удобно четириместно сепаре близо до прозореца, където шик тълпата можеше да ги види. Мими позна Бранън Фрост, синьокръвна, главна редакторка на списание „Шик“, която седеше на съседната маса заедно с четиринайсетгодишната си дъщеря Уилоу, първокурсничка в „Дюшен“.

Блис сияеше от щастие и продължаваше да говори за роклята си.

— Да, наистина. Стоеше ти страхотно — каза Мими с равен тон и крива усмивка.

Блис отпи глътка вода, за да прикрие разочарованието си. По изражението на Мими разбра, че разговорът за роклята вече е приключил.

— А пък твоята е направо по-ра-зи-тел-на. Розовото определено е твоят цвят.

— Не знам — сви рамене Мими. — Мисля, че ще си потърся нещо друго. „Диор“ са малко кичозни, не мислиш ли? *De trop*, както казват. Малко се изхвърлят. Но, разбира се, ако ти търсиш такъв тип рокля, е страхотно — каза тя снизходително, докато разлистваше менюто, подвързано в кожа.

— А ти откъде мислиш да си вземеш рокля? — попита Блис, внимавайки да не се опари на отровните филизи, които Мими пускаше.

Беше наясно, че роклята ѝ стои страхотно и Мими ревнува. Последния път, когато ходиха заедно да пазаруват, и двете харесаха едно страхотно палто от кожа на агънце в „Интермикс“, много модерен бутик в центъра. Мими позволи на Блис да купи палтото, но едва след като обясни как не понася да се носят кожи.

— Но нищо, вземи го. Знам, че има много хора, които не се интересуват от страданията на малките животинки.

В крайна сметка Блис го купи, но така и не го бе облякла. Едно на нула за Мими.

Вещицата беше позеленяла от завист. Бях страхотна с тази рокля, помисли си Блис, а после изведнъж се засрами. Дали Мими наистина ревнуваше? За какво изобщо би могла да ревнува красавицата Мими Форс? Животът ѝ беше съвършен. Може би Блис преувеличаваше за реакцията ѝ. Може би Мими имаше право и роклята наистина беше твърде натруфена. Дали да я облече? Може би не трябваше. Само да имаше кой да дойде с нея в ателието, някой като Скайлър, който щеше да ѝ каже честно какво мисли. Скайлър изобщо не осъзнаваше колко е красива, вечно се криеше под няколко пласта чувалести дрехи.

— Нямам представа откъде ще си намеря рокля за бала — каза Мими безгрижно. — Но все ще изникне нещо.

Нямаше никакво намерение да показва жокера си този път. Бог да ѝ е на помощ, ако и Блис реши да се обърне към „Баленсиага“ за бална рокля.

Сервитьорът дойде и взе поръчките им — две пържоли алангле.

— Кървави — усмихна се Мими и показа малко от вампирските си зъби.

Сервитьорът премигна.

— Сурови — усмихна се Блис, но без да се шегува, и му подаде менюто.

Мими отпи глътка вода и огледа посетителите на ресторанта, за да види дали е привлякла вниманието. Да. Няколко жени, туристки, ако се съди по жилетките им в пастелни тонове и рошавите ластички за коса от миналия век. Говореха за нея.

„Това е Мими Форс. Сецате ли се за «Форс нюз»? Баща ѝ е милиардер. Имаше статия за нея в последния брой на списание «Стил». Тя е нещо като новата Парис Хилтън.“

— Да оставим роклята. По-важно е кавалерът — заяви Мими.

— Кавалерът ли? — възкликна учудено Блис. — Не знаех, че трябва и кавалер.

— Естествено, че ти трябва — засмя се Мими. — Това е бал все пак.

— Ти с кого ще бъдеш?

— С Джак, разбира се — отвърна Мими, сякаш това беше най-нормалното нещо на света.

— С брат си? — попита Блис шокирано. — Ама че... ненормално.

— Това е семейна традиция — тросна се Мими. — Близнаците винаги ходят на балове като двойка. Освен това не е като да...

— Като какво?

Мими се канеше да каже „Не е като да ми е истински брат“, но не беше нито времето, нито мястото да ѝ обяснява сложните и оплетени взаимоотношения на безсмъртната им любов. Блис и без това нямаше да разбере. Тя още не беше възвърнала всичките си спомени.

— Нищо — отвърна Мими. — О, струва ми се, че това тук още диша — каза тя, след като им донесоха пържолите.

После се усмихна сладко и разряза парчето месо, от което потече кръв върху чисто бялата чиния.

Кавалер, помисли си Блис. Кавалер за Бала на Четиристотинте. Едно-единствено момче искаше тя за кавалер.

— Ами ти? Може би трябва да поканиш Джейми Кип — предложи Мими. — Много е готин и е свободен.

Всъщност Джейми Кип си имаше приятелка, но тя не беше синьокръвна, така че според Мими не се броеше.

— Виж, Мими, трябва да ти кажа нещо — прошепна Блис.

Не беше възнамерявала да споделя това с Мими, но повече не можеше да таи мислите и надеждите си в себе си. Особено когато говореха за момчета.

— Казвай — отвърна Мими и вдигна многозначително вежди.

— Мисля, че Дилън е жив.

Блис разказа почти на един дъх как се беше събудила миг преди да се удави в езерото, спасена от някакво момче. Момче, чието лице тя така и не видя, но гласът му ѝ беше безкрайно познат.

Мими я погледна със съжаление. От баща си беше научила цялата история. Дилън бил нападен и убит от среброкръвен. Нямамо никаква надежда да е оцелял. Не открили тялото му, но показанията на Блис пред Комитета не оставяха никакви съмнения.

— Блис, миличка, много е сладко да смяташ, че този така наречен „спасител“ е Дилън. Но няма начин да е бил той. Знаеш точно толкова добре, колкото и аз, че...

— Че какво?

— Че Дилън е мъртъв.

Думите увиснаха във въздуха между тях.

— И никога няма да се върне, Блис. Никога. — Мими въздъхна и остави ножа и вилицата. — Така че нека да говорим сериозно. Искаш ли да ти уредя кавалер? Мисля, че Джейми Кип е голям сладур.

ГЛАВА 8

Когато се събуди, Скайлър осъзна, че лежи на гигантска спалня на сред стая, декорирана в стил, който можеше да бъде описан единствено като ранносредновековен. По стените имаше огромен зловещ гоблен, изобразяващ смъртта на еднорог. От тавана висеше пищен златен свещник със стотина свещи, а леглото беше затрупано с най-различни дебели и пухкави животински кожи. Самото място излъчваше някаква брутална и първична елегантност.

Тя примигна и веднага посегна да опипа врата си. Нямаше белези от ухапване. Поне това ѝ беше спестено.

— О, вече сте будна.

Скайлър се обърна по посоката на гласа. Прислужницата в черна униформа и бяла престилка направи реверанс.

— Ако обичате, последвайте ме, г-це ван Алън — каза тя. — Трябва да ви заведе долу.

Откъде знае името ми?

Отметна завивките и намущка крака в кожените си ботуши, които намери оставени до леглото.

— Къде съм? — попита Скайлър.

— В Двореца на дожите — отвърна прислужницата.

Тя поведе Скайлър навън и запали факлите в коридора.

Векове наред *Palazzo Ducale* или Двореца на дожите е бил седалището на венецианското правителство. Там са се помещавали административните и законодателните органи, залите за съвещания, както и личната резиденция на дожа. В днешно време за туристи бяха отворени главната зала и галериите. Скайлър вече беше разгледала двореца по време на организираното туристическо посещение.

Осъзна, че се намира в една от частните резиденции, където не се допускаха посетители. Прислужницата ѝ направи знак да я последва и Скайлър тръгна по стълбите след нея. Минаха през главното фоайе, в чийто край имаше огромна дъбова порта с резбовани върху нея различни йероглифи и езически символи.

— Тук е — каза прислужницата и отвори вратата.

Скайлър влезе вътре и се озова в библиотека, чието великолепие бе достойно за някой барон. На високите прозорци имаше плътни червени завеси. По лавиците от орехово дърво бяха наредени книги с кожени подвързии. Беше пълно с килимчета от животински кожи и ловни трофеи.

На масивен кожен стол точно пред горящата камина седеше прегърбен джентълмен с прошарена коса, облечен в сако от туид.

— Ела насам — нареди той.

До него стоеше младият италианец от Биеналето. Той кимна на Скайлър и посочи стола до себе си.

— Направил си ми някакво заклинание — обвини го Скайлър.

— Трябваше да се уверя коя си и какви са намеренията ти — призна момчето. — Не се притеснявай, няма ти нищо.

— Е, и? Доволен ли си от наученото?

— Да — отвърна момчето. — Ти си Скайлър ван Алън. Отседнала си в хотел „Даниели“ с Оливър Хазард-Пери старши и сина му Оливър. Тръгнала си да търсиш нещо и за твоя радост мога да ти съобщя, че търсенето ти приключи.

— Така ли?

— Това е Професорът.

— Чух, че си ме търсила — каза той развеселено. — Напоследък не съм много популярен сред американските студенти. Навремето много малки пилигрими идваха да слушат лекциите ми. Но вече не. Кажете ми, защо дойде?

— Изпрати ме Корделия ван Алън.

При споменаване на името ѝ Професорът и момчето се спогледаха многозначително. Топлината от камината накара бузите на Скайлър да пламнат, но жегата не беше единствената причина да се изчерви. След като каза името на Корделия така смело, се почувства уязвима. Кой бяха тези странни мъже? Защо я бяха довели тук? Дали постъпи правилно, като използва призива за помощ на Корделия?

— Продължавай — настоя Професорът, като се наведе напред и я изгледа преценяващо.

— Корделия беше моя баба... — започна Скайлър.

Дори тези тук да бяха врагове, вече нямаше връщане назад. Огледа се за изход от стаята и забеляза малка вратичка в една от

стените с лавици. Може би щеше успее да се измъкне оттам или пък да вцепени стареца и момчето със заклинание и да излети през прозореца.

— Беше? — попита момчето.

— Тя напусна този цикъл. Беше нападната. — Скайлър преглътна трудно. — От среброкръвен. Кроатан.

— Откъде си сигурна? — попита момчето. — Никой не е чувал за среброкръвните от XVII век. Съществуването им е изтрито от историята на синьокръвните.

— Тя сама ми каза.

— Но нали не е била... изконсумирана? — попита момчето с дрезгав глас.

— Не за щастие. Нападателят не е успял да изпие цялата ѝ кръв и спомени. Тя ще се прероди за следващ цикъл.

Момчето се облегна на стола си. Скайлър забеляза, че си играе с ключове от кола и потропва нервно с крак, нетърпелив да научи останалата част от историята.

— Продължавай — подкани я Професорът.

— Корделия каза, че ключът към победата над среброкръвните е в нейния съпруг Лорънс ван Алън, който живее в изгнание. Тя си мислеше, че ако ме изпрати във Венеция, може да успее да го намери. Успях ли?

— Може би — каза възрастният мъж и намигна.

— Дядо, дойдох при теб за помощ. Корделия каза, че е наложително да...

Момчето се прокашля многозначително. Скайлър се обърна към него.

— Аз съм Лорънс ван Алън — каза той и се наведе напред.

Чертите му се промениха — не се преобрази изведнъж, а постепенно, и той се превърна във възрастен джентълмен. Но това не беше прегърбеният и белокоп дядо от представите на Скайлър. Беше висок и слаб мъж със същата лъвска грива като момчето, само дето беше прошарена със сребристо. Но имаше същия орлов нос и арогантно вирната брадичка.

Сякаш стаята се сви от присъствието му. Беше властна фигура, с остър, сплашващ взор. Мъж, който би могъл да е достоен съперник на Чарлс Форс, помисли си Скайлър.

— Можеш да си променяш формата? — възкликна Скайлър с възхищение. — Това истинският ти облик ли е?

— Доколкото някой облик въобще може да е истински — отвърна Лорънс. — Андерсън, би ли ни оставил насаме?

Възрастният джентълмен намигна на Скайлър и излезе, като затвори зад себе си скърцащата дъбова порта.

Скайлър се намести в стола му, при което обърна внимание на аристократичните ръчно тъкани килими върху каменния под. Много приличаха на този в библиотеката на Корделия.

— Това помощникът ти ли беше?

Лорънс кимна. Изправи се и отиде до камината и извади от един шкаф бутилка портвайн. Сипа в две чаши от алената течност и подаде едната на Скайлър.

— Предчувствах го — каза тя и взе чашата.

Отпи бавно — беше сладко, но не и сладникаво, гъсто и превъзходно. Алкохолът нямаше ефект върху вампирите, но повечето от тях можеха да се наслаждават на вкуса му.

— Видях, че за малко да ме заговориш, но се овладя. Как се досети?

— Господарят винаги сяда отляво, където беше ти, а той седеше от дясната ти страна — отвърна Скайлър.

Това беше задължителен средновековен етикет, за който бе научила от безкрайните уроци на Корделия по история на синьокръвните. Кралят винаги сядаше отляво, докато кралицата или някой друг по-нискостоящ персонаж — отдясно.

— Много си наблюдателна. Забравих. Явно остарявам.

— Съжалявам, че Корделия не е с нас — каза меко Скайлър.

Лорънс въздъхна.

— Няма нищо — въздъхна Лорънс. — Разделени сме от повече от век. Човек свиква със самотата. Може би един ден отново ще е безопасно да сме заедно.

Той се облегна назад и извади от предния си джоб пура.

— Значи ти си дъщерята на Алегра — каза той и отрязва края на пурата със сребърно ножче. — Наблюдавах те. Знаех, че ме търсиш в мига, в който се озова във Венеция. Почувствах нещо във въздуха. Първоначално реших, че е майка ти, но се оказа друга енергия. Ти ме видя.

— Значи ти си бил жената на стълбите. Приел си външния вид на Алегра — изведнъж осъзна Скайлър.

Най-после нещата започнаха да се връзват.

— Да — кимна Лорънс, — правя го понякога. Тя ужасно ми липсва.

Той издиша продължително дима от цигарата.

— Не исках да ти се показвам, докато не се убедя коя си. Имам много врагове, които ме преследват от векове. Ти можеше да си един от тях.

Тя се изправи рязко и едва не разсипа питието си.

— Старата хазяйка! И това си бил ти. Поне първия път.

— Естествено — изкиска се Лорънс.

— Значи затова, когато слязохме по стълбите, тя каза, че никога не ни е виждала? Говорела е истината.

Скайлър сложи празната чаша на малката масичка пред себе си, като внимаваше да я постави върху една от подложките с позлатени краища.

— Мари е честна хазяйка, признавам ѝ го — усмихна се Лорънс.

— Защо ни показва стаята си?

— Не възнамерявах, но ти ме преследваше и трябваше да се скрия в един от подслоните си в града. Имам много адреси, както сигурно се досещаш. Налага се, ако човек иска да успее да се скрие. Мари ти каза истината — стаята беше заключена. Но се отвори за теб. Приех го като добър знак. Реших, че мога да ти подскажа малко, за да видя дали ще успееш да ме намериш на Биеналето. Справи се добре. Беше привлечена от Олафур Елиасон, както и аз.

— Но защо отново побягна? Гоних те.

— И почти ме хвана. Боже, каква скорост имаш, ти си невероятно силна. Изчерпах цялата си енергия, за да се изплъзна. Все още не бях напълно сигурен за намеренията и самоличността ти. Изненада ме. Съжалявам, че се наложи да използвам това заклинание.

— А сега защо реши да ми се довериш?

— Защото само дъщерята на Алегра би могла да знае правилното *Advoco Adivvo* — заклинанието, което ти използва. С Корделия се бяхме разбрали, че ако някога се наложи да се търсим един друг, пратениците ни ще използват думи от Свещения език. Без *Advoco* нямаше да ме намериш и след хиляда години, независимо от усилията

ти. Но аз те приспах, за да проверя дали не си подкупена. Трябваше да те заведе на безопасно място, където няма да ни наблюдават.

Скайлър кимна. Беше се досетила и без това.

— А сега, след като ме намери, какво искаш? — попита Лорънс, гледайки Скайлър през облак дим.

— Искам да знам за среброкръвните. Искам да знам всичко.

ГЛАВА 9

На следващия ден започваше изпитната седмица в „Дюшен“. За разлика от другите училища тук учениците очакваха изпитите с нетърпение, защото това означаваше гъвкав график и приближаването на ваканцията. Блис погледна датите, докато минаваше през високите врати от месинг и стъкло. В понеделник имаше изпит по английски и история на Америка. На другия ден — немски и биология. В сряда беше тестът по социална справедливост, в четвъртък нямаха изпити, а френският беше в петък.

Докато тичаше по стълбите към третия етаж, забеляза нещо странно — всички момичета бяха облечени в панталони за йога, тениски и износени ботуши от агнешка кожа, а момчетата носеха избелели горници на анцузи, дънки с оръфани цепки и маратонки.

Какво ставаше? Тя носеше обичайното си облекло — прилепнали дънки, прибрани в ботуши с множество метални токи, и пуловер на Стела Маккартни върху намачкана риза на Дерек Лам. Защо всички останали изглеждаха така, сякаш току-що са се измъкнали от леглото и са се облекли в тъмното?

— Хей, Блис! — извика Мими от втория етаж.

За изумление на Блис приятелката ѝ носеше облекло, с което иначе и мъртва не би се показала. Беше прибрала русата си коса с шарена кърпа в червено и синьо и беше почти без грим. Дори се виждаше малка пъпчица на брадичката ѝ. Беше облякла обемиста тениска с емблемата на училищния отбор по лакрос, взета назаем от брат ѝ Джак, фланелена пижама и удобни пантофи от овча кожа.

— Здравсти! — извика Блис.

— Не мога да говоря сега, закъснявам за изпита по химия — обясни Мими и затича надолу, като шляпаше с пантофи по мраморните стълби.

— Сега ли идваш? — попита я Сус Кембъл и тръгна след Мими.

Сус беше облечена с твърде широк пуловер и провиснал панталон. Тънката ѝ руса коса беше ситно къдрава. Същото това

момиче пристигаше всеки ден на училище с перфектна прическа и дизайнерски дрехи за петцифрени суми.

— Да — отвърна Блис. — Защо?

— Всички останали са тук от изгрев-слънце — прозя се Сус. — Само така можеш да се добереш до някоя от хубавите кабинки за изпита.

Интересно, помисли си Блис. Никога нямаше да разбере неписаните правила в „Дюшен“, но да изглеждаш като смотаняк или зубрач явно беше на мода по време на изпити. Трябваше да си даваш вид, че си се скъсал от учене. Дори синьокръвните със своята супер интелигентност пак се налагаше да зубрят.

Утре ще дойда на училище с най-старата си пижама, помисли си Блис. Не понасяше да изпъква като гнойна пъпка. Така само бе още по-очевидно, че за разлика от съучениците си не е посещавала „Дюшен“ още от яслите. Вечно ли щеше да си остане невеж аутсайдер? Блис се зачуди дали трябва да е ядосана на Мими, защото не ѝ каза нищо, но после си даде сметка, че Мими сигурно има по-важни неща, за които да се тревожи.

Щом Блис влезе в кабинета по история, целият клас седеше мирно и тихо по чиновете и очакваше преподавателя да раздаде тестовете. Блис седна най-отзад и се заоглежда за Скайлър или Оливър. Нямаше търпение да им разкаже новината за завръщането на Дилън. За разлика от Мими те със сигурност щяха да ѝ повярват.

За съжаление, те не бяха там.

После си спомни, че се бяха явили на изпитите предварително, за да могат да заминат за Венеция. Ама че късметлии.

Блис сведе поглед към тетрадката си. Единият въпрос се отнасяше до пътуването с „Мейфлауър“, пилигримите и основаването на първите три колонии. При положение че го бе преживяла, единственото, което трябваше да направи, бе да затвори очи — в ума ѝ веднага изплуваше обезлюденото селище. Беше сигурна, че ще получи шестица.

Блис отиде да предаде работата си, убедена, че е взела изпита. Джак Форс беше в нейния клас и мина веднага след нея. Усмихна ѝ се приятелски, после задържа вратата отворена, докато двамата излизаха.

— Как си? — попита я той в коридора.

— Много добре. Чувствам се все едно съм преписала... нали разбираш?

— Да, знам какво имаш предвид. Единственото, което трябва да направим, е да затворим очи.

— Все едно имаме отворен учебник пред себе си.

— Не че сме длъжни да го използваме.

— Моля?

— Нищо — сви рамене Джак.

Погледът му беше някак отнесен и Блис се зачуди какво му става. Не го познаваше много добре, макар че се виждаха често, защото Мими обичаше той да е наоколо.

— Успех с останалите изпити — каза Джак и я потупа братски по рамото.

— И на теб — отвърна тя.

Погледна часовника си — оставаха ѝ няколко часа до следващия изпит. Може би бе най-добре да хапне нещо набързо, а после да иде в библиотеката, за да си запази някоя удобна кабинка, ако въобще бяха останали такива.

Докато слизаше по стълбите, някакво момиче я настигна.

— Да? — вдигна вежди Блис.

Беше Ава Бретън от нейния клас; червенокръвна, но въпреки това много популярна. Почти всичките ѝ приятели бяха синьокръвни, макар тя да не знаеше. Блис забеляза издйническите белези по врата ѝ, което значеше, че Джейми Кип, синьокръвният ѝ приятел, я бе направил свой донор. Интересно.

— Блис, може ли да те попитам нещо? — започна Ава, като праметна кичур коса зад ушите си.

Носеше тънка блуза с дълъг ръкав на „Американ аперъл“ баскетболните гащета на приятеля си и сиво термобельо.

— Разбира се.

— Знаеш ли нещо за партито, което Мими и Джак Форс организират другата седмица?

Блис се размърда неловко.

— Аз...

— Няма нищо. Джейми се държеше много странно. Знаем, че ще ходи на някакъв бал с родителите си — представяш ли си колко тъпо?

Но ми се стори много странно, че дори не ме покани на афърпартито.

— Съжалявам — отвърна неловко Блис.

Никак не обичаше, когато някой е изритан от купона. Спомни си какво представляваше животът ѝ, преди Мими да я вземе под крилото си. Сърце не ѝ даваше да изолира хората. Беше толкова въздухарско и снобско. Толкова типично за Мими. И определено нетипично за Блис. А и в крайна сметка какво толкова щеше стане? Може би Балът на Четиристотинте наистина е само за синьокръвни, но афърпартито е за тийнейджърите по принцип. А според Блис колкото са повече, толкова по-весело ще стане. Ако още някой реши да се присъедини, какво толкова?

— Аз просто... искам да кажа... всички други ще получат покани — каза Ава и прехапа устна. — А ако аз не получа...

— Ще бъде в център „Ейнджъл Оренсанц“ в полунощ — не се стърпя Блис. — Ще бъде маскарад. Ще ти трябва костюм, някаква дегизировка.

На лицето на Ава се цъфна възторжена усмивка.

— Благодаря ти, Блис. МНОГО ти благодаря.

По дяволите.

Ето че го направи. Покани червенокръвна на партито. Мими щеше много да се ядоса.

ГЛАВА 10

Безнадеждно. Всичко беше безнадеждно. Дядо ѝ се оказа безполезен. Изплашен, стар човек, на когото не му беше останало нищо друго, освен книгите, пурите и портвайна. Какво бе очаквала тя? Наставник, лидер, покровител... баща. Някой, който за малко да смъкне бремето от раменете ѝ.

Докато опаковаше багажа си на другата сутрин, тя си спомни последните му думи, преди да се разделят.

„Съжалявам, Скайлър. Корделия не е трябвало да те праща при мен.“

После започна да крачи пред камината.

„Истината е, че аз от дълго време не се интересувам от делата на синьокръвните. Още след Роноук съм сложил кръст на техните обети. Тогава избрах да последват Михаил, както винаги.“

Лорънс имаше предвид Конклава на старейшините, които отново бяха избрали за свой водач Михаил, когато драмата в Роноук излезе наяве и се предполагаше, че среброкръвните са се завърнали.

„И ако не греша — продължи Лорънс, — те и досега го следват, вече като Чарлс Форс. Когато обърна гръб на семейството ни и се отрече от фамилията ван Алън, аз се заклях, че никога няма да се върна в обществото на синьокръвните. Уви, пътувала си до Венеция напразно. Аз съм стар човек. Предпочитам да живея безсмъртния си живот на спокойствие. Нямам с какво да ти помогна.“

„Но Корделия каза...“

„Корделия вярваше твърде много в мен. Ключът в борбата срещу среброкръвните е в Чарлс и Алегра, не в

мен. Само Пречистите могат да спасят расата ни от покварата на среброкръвните.“

„Съжалявам, но не мога да ти помогна. Отрекох се от вампирите, когато избрах изгнанието.“

„Значи Чарлс Форс беше прав за теб“ — каза Скайлър с треперещ глас.

„Какво имаш предвид?“

„Каза, че не си и наполовина мъжът, който Корделия вижда в теб. Че ако отида във Венеция, ме чакат само разочарование и объркване.“

Лорънс отстъпи назад, сякаш са го ударили. На лицето му се изписаха толкова много емоции — срам, гняв, гордост, — но той остана безмълвен. После рязко ѝ обърна гръб, затръшвайки вратата след себе си.

Е, това беше. Скайлър натъпка багажа си в чантата, метна я на рамо и се запъти към асансьора, където я чакаше Оливър. Той дори не я поздрави.

Скайлър знаеше, че ако поиска, може да надникне в ума му, да прочете мислите му като отворена книга. Но не смяташе, че е редно. А и не се налагаше да използва свръхестествените си сили, за да се досети, че още ѝ е ядосан, задето не му се бе обадила миналата вечер.

Шофьорът на Лорънс я върна в хотела доста късно и Скайлър завари няколко обезумели съобщения от Оливър. Трябваше да му се обади, но не искаше да го събужда.

— Мислех, че си мъртва! — обвини я той.

— Ако бях, щеше да наследя айпода ми.

— Ха! Твоят не струва. Дори няма видео.

Скайлър се усмихна: знаеше, че Оли не може да ѝ се сърди дълго.

— Освен това изпусна страхотно музикално шоу по телевизията. Даваха Европейските музикални награди. Дейвид Хаселхоф спечели във всички категории.

— Какъв лош късмет.

— Баща ми вече излетя, хвана по-ранен полет. Трябвало да ходи на някаква среща на акционери.

Скайлър го погледна косо. Кестенявата му коса покриваше челото, а топлите му лешникови очи със зеленикави и златисти искрици бяха изпълнени с обида и загриженост. Скайлър едва се въздържа да не докосне врата му — изглеждаше толкова уязвим и подканващ. Напоследък изпитваше ново усещане, непознато досега — желание да се *храни* с кръв. Беше като слабо бучене, като музика, звучаща в главата ѝ, без тя дори да си дава сметка. Понякога обаче звукът се усилваше и не можеше да се сбърка. Почувства се привлечена от Оливър по нов начин, изчервяваше се, докато го гледаше.

Спомни си, че баща ѝ е бил донор на майка ѝ, че тя го е приела за свой съпруг — против вампирския закон. За пръв път в историята на синьокръвните гените на различни раси се бяха смесили в едно и резултатът беше Скайлър — наполовина човек, наполовина вампир. *Dimidium Cognatus*.

Скайлър бе научила за произхода си само преди няколко месеца, но сега разбираше, че кръвта ѝ е нейната съдба, сложна плетеница от вени под кожата ѝ. Кръвта зовеше за кръв. Кръвта на Оливър...

Досега не беше забелязвала колко е красив най-добрият ѝ приятел, колко нежна изглеждаше кожата му. Така ѝ се искаше да протегне шия и да докосне онова местенце под адамовата му ябълка, да го целуне, а после може би да пробие кожата със зъби, да ги забие в него и да *пие*...

— Къде беше все пак? — попита Оливър, прекъсвайки нишката на мислите ѝ.

— Дълга история — отвърна тя.

Вратите на асансьора се отвориха и двамата влязоха вътре.

* * *

Докато се лашкаха в раздрънканото такси по павираните улици на път за малкото местно летище, Скайлър разказа всичко на Оливър, който я слушаше внимателно.

— Как е могъл да постъпи така! — каза Оливър. — Макар че сигурно един ден ще си промени мнението.

Скайлър сви рамене. Беше изложила случая, послушала бе баба си, но я бяха отритнали. Наистина не смяташе, че има какво още да се направи.

— Може би, а може би не. Дай да не говорим повече за това — въздъхна тя.

Полетът им до Рим беше отложен, така че решиха да убият малко време, като пообиколят безмитните магазини и тези за сувенири.

Скайлър си взе няколко списания, бутилка вода и дъвки, за да намали налягането в ушите си по време на излитане и кацане. Докато чакаше на касата, забеляза рафт с венециански маски. По улиците ги продаваха на всяка крачка, макар до карнавала да имаше още няколко месеца. Не беше се заглеждала в евтините дреболии, но на летището една маска грабна вниманието ѝ. Беше от порцелан, украсена със златни и сребърни мъниста и дупки само за очите.

— Виж — посочи я тя на Оливър.

— За какво ти е този кич? — попита я той.

— Не знам. Нямам нищо за спомен от Венеция. Ще я взема.

Самолетът до Рим беше претъпкан, но този до Ню Йорк беше още по-зле. Имаше толкова много турбуленции, че Скайлър се опасяваше да не полудее от тракането на зъбите си. Но щом погледна от прозореца и видя небето над Ню Йорк, изпита такава любов към града, макар и примесена с тъга — очакваха я само двама прислужници, които според заветването на Корделия бяха нейни настойници. Поне щеше да завари Бюти, кучето си порода блъдхаунд, истински приятел и пазач. Бюти беше друга част от трансформацията, от душата на Корделия, превъплътила се, за да я защитава, докато Скайлър придобие контрол върху силите си. Кучето ѝ липсваше.

Слязоха на летището и зачакаха багажа си, изтощени от пътуването. След почти петнайсетчасов полет двамата бяха скапани. Когато излязоха навън, беше тъмно и се сипеше лек снежец. Беше началото на декември и зимата най-после бе дошла.

Оливър забеляза семейната си кола и шофьора, който сновеше по тротоара, и поведе Скайлър към черния мерцедес. Наместиха се в уютното купе с кожени седалки и Скайлър благодари на боговете, че са я дарили с Оливър. Състоянието на семейството му определено беше от полза в трудни дни като този.

И двамата бяха мълчаливи, потънали всеки в собствените се мисли. Този път трафикът беше слаб и стигнаха до Манхатън само за половин час. Колата мина по моста „Джордж Вашингтон“ и излезе на 125-та улица, зави надолу по „Ривърсайд“ и се насочи към имението на ван Алън на ъгъла на 101-ва и „Ривърсайд“.

— Е, пристигнах — каза Скайлър. — Благодаря ти отново за всичко, Оли. Жалко, че нищо не излезе от историята с дядо.

— Не се притеснявай. Да служа и да защитавам, това е мотото ми.

Оливър се наведе да я целуне по бузата, както винаги, но в последната секунда Скайлър извърна глава така, че си удариха носовете.

— Опа — каза тя.

Оливър, изглежда, се смути и двамата се прегърнаха неловко.

Какво ѝ ставаше? Защо се държеше толкова тъпо? Та той беше най-добрият ѝ приятел. Тъкмо се канеше да отвори вратата, когато той се прокашля.

— Каза ли нещо? — обърна се тя към него.

— Ами... ъ-ъ... смяташ да ходиш на онова довечера, така ли? — попита той, почесвайки се по брадичката.

— Кое? — примигна Скайлър.

— Онова... Бала на Четиристотинте. Големият купон на кръвопийците.

— О, вярно.

Напълно беше забравила. Присъствието ѝ бе наложително, защото бе член на Комитета. Беше твърде млада, за да я представят официално на бала, за разлика от Мими и Джак. Джак Форс... от няколко седмици потискаше чувствата си към него, но мисълта за Бала на Четиристотинте веднага извика образа му в ума ѝ. Висок, болезнено красив, със златисторуса коса и бледа кожа, усмихнати пронизващи зелени очи, равни бели зъби.

Джак беше първият, който заподозря, че има нещо повече около смъртта на Аги, отколкото на всички в Комитета им се искаше да вярват. Беше решен да разкрие истината. Когато я нападнаха, тя отиде при него и след като я успокои, се целуваха. Споменът за целувката му още беше като отпечатан върху устните ѝ. Ако сега затвореше очи,

можеше да усети уханието му, свежо и чисто като току-що изпран лен, с лека нотка на афтършейв с аромат на гора.

Джак Форс... Момчето, което ѝ обърна гръб, когато тя погрешка обвини баща му, че е среброкръвен.

Замисли се дали Джак си има дама за бала и ако да, коя ли е тя. Направо пламна от ревност при мисълта за друго момиче в обятията му.

— Искаш ли да дойдеш с мен? — попита тя Оливър.

Преди Оливър да спомене бала, изобщо не беше се замислила нито за тоалет, нито за кавалер.

Той се изчерви и погледна огорчено.

— Само за... вампири е — каза той изчервено и по лицето му се изписа болка. — Това е правилото. Не се допускат нито донори, нито помощници.

— О, съжалявам. Не знаех. Тогава и аз няма да отида.

Оливър погледна навън, където снегът покриваше покривите и тротоарите с пелена от бели кристали.

— Трябва да отидеш — каза той тихо. — Така би искала Корделия.

Скайлър знаеше, че е прав. Тя бе последната от рода ван Алън в Ню Йорк. Трябваше да представи фамилията.

— Добре, ще отида. Но ще си тръгна рано и може да се видим после, става ли?

— Разбира се — усмихна се тъжно той.

ГЛАВА 11

Семейство Форс беше наело четиристайния президентски апартамент в хотел „Сейнт Реджис“. Почти всички стаи бяха заети от синьокръвни. Такава беше традицията, защото така те стигаха до балната зала само с едно излизане от асансьора, без роклите на дамите да се мачкат излишно, докато пътуват.

Чарлс Форс закопчаваше копчето на ръкава си. Беше висок горд мъж с прошарена коса. Носеше бяла вратовръзка и ръкавици, фракът му беше с красива традиционна кройка с две копчета и кадифена линия от страната на панталоните. Стоеше в дневната с ръце отзад, очаквайки жените в семейството да приключат с пригответленията си.

Синът му Джак беше облечен по подобен начин и изглеждаше зашеметяващо. Бе избрал заострена яка, обърната надолу, вместо традиционната якичка, която се изви нагоре към брадичката. Цял ден бе кротувал, но сега свали рязко крака от канапето и се изправи. Доближи се до баща си и го погледна в очите.

— Какво каза на Скайлър, преди да тръгне?

— Още ли те вълнува това момиче? — попита Чарлс. — Мислех, че откакто ме обвини погрешно в Поквара, си загубил интерес към нея.

— Не ме вълнува, просто ми е любопитно.

Покрай разправиите, които съпътстваха изчезването на Дилън и преминаването на Корделия в друг свят, Чарлс беше споделил със сина си истината за произхода на Скайлър. Онази нощ Джак бе открил каква е връзката му със сестра му Мими. За добро или зло тя беше половинката му, най-добрата му приятелка, както и най-големият му враг, неговият близък в множество отношения. Но макар да се бе примирил с истината за семейството си, той продължаваше да си задава въпроси. Какво криеха от Комитета? Дали среброкръвните наистина са се завърнали? Откакто убийствата престанаха преди няколко месеца, баща му се държеше така, все едно всичко е изяснено.

Чарлс въздъхна.

— Казах й просто, че това пътуване до Венеция ще е абсолютно безполезно. Тя си е навила на пръста, че дядо й ще даде нужните отговори на всичките й глупави въпроси. Но той няма да го направи. Познавам Лорънс много добре. Ще гледа да стои настрана от всичко това, както винаги. Това пътуване няма да й донесе нищо.

Джак беше наясно с неприязънта, която баща му изпитваше към Лорънс, и последните му спомени само го доказваха.

— Имаш ли други въпроси? — попита Чарлс.

Джак погледна надолу към лачените си обувки, лъснати специално за случая. Можеше да види отражението си в тях.

— Не, татко — отвърна той и поклати глава.

Как би могъл да се съмнява в баща си? Чарлс Форс беше Архангел Михаил — Пречисти. Вампир по избор, а не по наказание. Безгрешен.

— Добре — каза той и махна някаква прашинка от рамото на Джак. — Днес е Балът на Четиристотинте, официалното ти представяне в нашето общество. Гордея се с теб. Тринити, готова ли си вече, скъпа? — извика Чарлс към спалнята.

Тринити Бърдън Форс се появи откъм будоара си и се усмихна с обич на съпруга си. Носеше тъмночервена копринена рокля със сърцевидно деколте и гол гръб. Двамата с Чарлс щяха да открият бала с появата си. От баща си Джак знаеше, че в миналото Тринити не е имала тази чест. Бяха минали само шестнайсет години, откакто мястото на Алегра ван Алън до Чарлс заемаше друга жена. Това бе шестнайсетата година, в която не Габриела откриваше бала.

* * *

В съседната стая Мими Форс, облечена в плюшен халат, седеше на стол с позлатена облегалка, а около нея се бяха скупчили цяло ято стилисти и маникюристи, които обработваха всеки сантиметър от тялото й. Един оформяше косата й в изтънчен кок, докато друг държеше в ръка сешоар с промишлена мощ. Двама от най-признатите гримьори в града полагаха последните детайли; единият поставяше червило, а другият нанасяше на лицето й бронзант. Мими говореше по

мобилния телефон и подухваше ноктите си, за да изсъхне по-бързо лакът.

— О, Боже, тук е истинска лудница, не те чувам добре. Кога казваш, че ще сте там?

— Ние сме в хотела — отвърна Мими. — Да. Извинявай, но... Хей, ти. Да, ти — обърна се остро към коафъора с козя брадичка, който държеше сешоара. — Едва не ми изгори ухото. — А после добави в слушалката — Извинявай, Блис, трябва да затварям.

Мими хлопна телефона и движението около нея замря.

— Готови ли сме? — попита тя.

— Погледни — каза стилистът и ѝ подаде огледало.

— Снимки! — нареди Мими.

Една от асистентките веднага я щракна. Мими се погледна в огледалото, после взе снимката и разгледа критично образа си, търсейки някакъв проблем.

Косата ѝ блестеше като полирана и обграждаше лицето ѝ като златна корона. Кожата ѝ светеше, зелените ѝ очи изпъкваха на фона на опушения грим, устните ѝ изглеждаха като разцъфнала роза.

— Да, мисля, че това е всичко — каза тя и освободи антуража си с едно махване на ръка, без дори следа от признателност.

Мими смяташе, че за тях е огромна привилегия да работят за нея, а не обратното.

Малко след това прислужницата ѝ влезе в стаята с огромна картонена кутия в ръце, с размера на детски ковчег. Пратката идваше в последния момент и щом я видя, Мими плесна радостно с ръце.

— Пристигна! — каза прислужницата щастливо.

Тя беше основна жертва на избухванията на Мими, понеже балът започваше само след няколко часа, а роклята още не бе пристигнала.

— Виждам. Не съм идиот — сопна се Мими.

Завтече се към кутията, остави я на леглото и набързо разкъса опаковката като трескав дервиш.

Веднага след като излезе от ателието на „Диор“, Мими се оплака на майка си от липсата на качествени бални рокли и Тринити ѝ уговори среща лично с главния дизайнер в офиса на „Баленсиага“.

По време на петчасовите обсъждания Мими отхвърли безброй модели, карайки дизайнера да скъса десетки скици.

— Какво точно ти трябва? — попита я той с раздразнение. — По-капризна си от булка.

Мими си пое рязко дъх.

— Точно така.

Затвори очи и видя себе си и Джак при първото им обвързване. Роклята, която носеше тогава, беше съвсем семпла, бяла, просто тога. Дватама вървяха босоноги по улиците на Венеция, хванати за ръце, на път за церемонията.

— Бяла. Роклята трябва да е бяла. Бяла като сняг. Прозрачна като сълза.

И ето че вече беше тук, опакована в пластове хартия. Роклята на нейните мечти.

Беше от най-финия бял копринен сатен и когато я докосна, усети материята като шепот между пръстите си — толкова бе деликатна. На закачалката изглеждаше като обикновено парче бял плат. Около кръста висеше колан от ковано сребро и имаше огромна цепка до хълбока — единствения досег със съвременната мода, който Мими беше позволила.

Тя остави халата да се свлече на земята. Застана в средата на стаята чисто гола. Прислужницата вдигна роклята и Мими я остави да се плъзне тялото ѝ. Леката, фина като паяжина материя трептеше като мъгла, докато лягаше на тънката ѝ снага.

— Върви си — каза тя рязко на прислужницата.

Ужасеното момиче едва не се препъна в халата на пода, бързайки да излезе.

Мими върза на кръста си сребърния колан и огледа критично златистия тен на кожата си, подаваща се през цепката на роклята. Щом застанеше пред светлината, тъмният ѝ силуетът щеше да се очертае. Всяка извивка на тялото ѝ, от шията до гърдта, от талията и ханша до безкрайните ѝ крака, щеше бъде едновременно покрита и изложена на показ, облечена и разсъблечена.

Нямаше нужда от бельо.

Беше фантастична.

— О!

Тя се усмихна — не се наложи да чака дълго.

Обърна се и застана с лице срещу брат си.

Джак стоеше на прага с ръка на дръжката. Чарлс го беше пратил да повика сестра си. Фината му платиненоруса коса беше сресана назад, а на лицето му беше изписана нежност.

Изглеждаш... — каза ѝ той мислено.

Знам...

Бяха се върнали към стария си навик да разговарят без думи и Джак допускаше сестра си до всяка своя мисъл и всеки спомен. Тя можеше да види всичко през очите му и разбра, че той си спомни за онази първа нощ — безоблачното небе на Венеция, леките им забързани стъпки по моста. Видя себе си през неговия поглед — с цяла вечност по-млада. Колко бяха млади тогава, в зората на света, преди войните, преди мрака.

Как намери... същата ли е?

Не. За жалост онази рокля потъна в Тибър. Коприната не трае хиляда години, скъпи. Тази е нова. За новото обвързване.

— Още е рано — изстреля Джак.

Общото им видение изчезна и Мими се подразни, че я откъснаха от приятния спомен.

— Да, още е рано — съгласи се тя.

Нямаха право да се обвързват преди двайсет и първия си рожден ден. Според вампирските закони обвързването, свещеният брак между вампири беше безсмъртна клетва, но церемонията не можеше да бъде изпълнена, преди да са навършили пълнолетие. Двамата трябваше да подновяват съюза си при всеки цикъл, макар че за пръв път се прераждаха като близнаци в едно и също семейство. Досадните човешки закони бяха така объркващи. Това обаче нямаше значение, защото те бяха близнаци вампири, което беше съвсем различно. Значеше, че душите им са се съединили в Рая, където се бяха врекли един на друг.

Връзката им обаче не можеше да се осъществи, докато и двамата не възвърнеха напълно спомените и контрола върху силите си. Вампирите близнаци понякога прекарваха целия си живот в търсене на другия. Двойките трябваше да са достатъчно възрастни, за да разпознаят половинката си в новата ѝ физическа обвивка.

Мими знаеше, че в цялата история на света има само една двойка, разрушила връзката си. Габриела като Алегра ван Алън и

Михаил като Чарлс Форс. Габриела се бе омъжила в църква и бе дала обет за вярност на човек! На своя кръвен донор! И вижте какво се случи... Бе прикована в кома завинаги, впримчена между живота и смъртта. Обречена на вечна тишина.

— Но защо да чакаме? — попита Мими. — Аз знаех кой си, откакто прогледнах. Сега и ти знаеш коя съм аз.

Мими имаше предвид онази вечер в кабинета на баща им, когато спомените на Джак най-после се върнаха, позволявайки му да види това, което винаги беше пред очите му. Тя беше негова. Завинаги.

— Знаеш, че те обичам — каза Мими. — Понякога ме побъркваш, но Бог ми е свидетел, че наистина те обичам.

Джак се наведе към нея, зарови лице в косата ѝ и вдиша дълбоко. Ухаеше на жасмин.

— Аз също те обичам.

— Боже! — възкликна Тринити и рязко си пое дъх.

Мими и Джак бавно се откъснаха един от друг и се обърнаха към майка си.

— Мими, ти си само на шестнайсет, а това определено не е рокля за шестнайсетгодишно момиче — извика Тринити с треперещ глас.

— Налага ли се да ти напомням, че съм с няколко века по-възрастна от теб, „майко“?

Вече се превръщаше във вампир, спомените ѝ малко по малко се връщаха и Мими вече нямаше никакво желание да продължава да си играе на червенокръвни, с обичайните им човешки взаимоотношения.

— Чарлс! — извика Тринити. — Контролирай децата си.

— Мими, изглеждаш много красива — каза той и я целуна по челото. — Да тръгваме.

Тринити се намръщи.

— Хайде, скъпа. Време е да танцуваме — каза Чарлс и поведе съпругата си навън.

— Тръгваме ли? — каза Джак, предлагайки ръката си на Мими.

— Тръгваме — усмихна се тя.

И близнаците Форс поеха ръка за ръка към партито на годината.

ГЛАВА 12

Няколко пресечки по-нататък, в един съвсем друг апартамент, изумителен триетажен мезонет, наречен „Къщата на мечтите“ заради екстравагантното си, макар и сюрреалистично великолепие, Форсайт Люелин стоеше пред тайника зад шкафа за обувки. Завъртя копчето два пъти надясно, после три пъти наляво и отстъпи назад; петнайсетсантиметровата вратичка от неръждаема стомана се отвори.

— Татко, какво става? — попита Блис, заставайки до него. — С Джейми имаме среща във фойето на хотела след час.

Блис държеше в ръце кучето си Мис Ели, порода чихуахуа, кръстено на любимата ѝ героиня от сериала „Далас“.

Точно както беше обещала, Мими насади Блис с Джейми Кип. Двамата не изпитваха абсолютно никакъв интерес един към друг. Всъщност именно той предложи да се срещнат във фойето на хотела, понеже и двамата щяха да ходят със семействата си. Блис остана с впечатлението, че единствената причина да я покани бе да се спаси от Мими. Когато решише, Мими можеше да е много нахакана.

Блис скръсти ръце и погледна огромната съблекалня на мащехата си. Боби-Ан винаги успяваше да впечатли гостите с нея, докато ги развеждаше из къщата. Размерът на помещението беше двеста квадратни метра. Вътре имаше римска баня, облицована с травертински мрамор, и тропически душове, които създаваха усещането, че се къпеш наред фонтан. Стените от двете страни на помещението бяха покрити с огледала, които скриваха различните отделения, събрали над пет хиляди дизайнерски тоалета, описани и каталогизирани от асистентката на Боби-Ан. Блис намираше за жалко, че всички са вулгарни и безвкусни. На света нямаше леопардово пончо с пух по края, което да не се хареса на Боби-Ан. Блис дочу кресливия ѝ смях, докато мащехата ѝ клюкарстваше с двете си стилистки, погълната от собствения си тоалет.

Блис се огледа. Беше решила въпреки всичко да облече зелената рокля на „Диор“. Баща ѝ и Боби-Ан направо ахнаха, като я видяха.

— Миличка, толкова си красива — прошепна Боби-Ан и прегърна Блис с кльоцавите си ръце, станали твърде жилести от много пилатес.

Усещането беше като да те прегърне скелет.

Боби-Ан винаги възхваляваше до небесата хубостта на Блис и омаловажаваше външността на собствената си доста невзрачна дъщеря. Джордан бе още на единайсет години и нямаше да ходи на бала. Докато Блис се обличаше, тя бе надзъртала да види какво става.

— Приличаш на уличница — заключи тя.

Докато Джордан се отдалечаваше, Блис я замери с възглавница в гърба.

След като показа роклята на родителите си, баща ѝ я заведе до сейфа. Отвори няколко тапицирани с велур чекмеджетата, специално направени за Боби-Ан. Вътре проблясваха диамантените ѝ тиари, огърлици, пръстени и гривни. Беше като в бижутерски магазин на „Хари Уинстън“. Според слуховете, когато тексасците се преместили в Манхатън, съпругата на сенатора изпразнила трезорите на бижутерските магазини, за да отпразнува издигането си в социалните среди на града.

Той извади голяма, черна, кадифена кутия от най-долното чекмедже.

— Това беше на майка ти — каза той и извади платинена огърлица с изумруд колкото юмрук. — Имам предвид на истинската ти майка, не на Боби-Ан.

Блис не можеше да продума.

— Искам да го сложиш тази вечер. Моментът е много важен за нас, за цялото семейство. Ще почетеш паметта на майка си с това бижу.

Сенаторът закачи колието на врата ѝ.

Блис знаеше много малко за майка си — само това, че поради неизвестна причина е приключила рано този цикъл на живота. Баща ѝ никога не говореше за нея и Блис израсна с убеждението, че майка ѝ е болезнена тема за него. Тя самата не помнеше много, а няколкото останали снимки бяха толкова избелели, че чертите на жената бяха почти неразличими. Когато Блис питаше за нея, баща ѝ казваше да

„канализира спомените си“ и че ако времето позволи, ще я срещне отново.

Кучето в ръцете ѝ започна да лае и да драпа като обезумяло към изумруда.

— Мис Ели, престани!

— Тихо! — заповяда Форсайт.

Кучето скочи от ръцете на Блис и се скри.

— Уплаши я, татко.

Блис се загледа в изумруда, който се намести между гърдите ѝ. Беше тежък. Не можеше да прецени дали ѝ харесва или не. Беше прекалено голям. Дали майка ѝ наистина го е носила?

— Наричат камъка „Розата на Луцифер“ или „Проклятието на Луцифер“ — обясни баща ѝ с усмивка. — Чувала ли си историята?

Блис поклати глава.

— Говори се, че щом Луцифер бил изгонен от Рая, един изумруд паднал от короната му. Нарекли го „Розата на Луцифер“. Някои дори го наричат Светия Граал.

Блис се опитваше да асимилира информацията, без да знае какво да мисли. Значи майка ѝ е притежавала бижу, свързано със среброкръвните?

— Разбира се, това е само история — продължи Форсайт.

В този момент влезе Боби-Ан с ужасяваща рокля на „Версаче“, която приличаше на метална обшивка.

— Как ми стои? — попита тя кокетно съпруга си.

Блис и баща ѝ се спогледаха.

— Много си красива, скъпа — каза ѝ той с каменна усмивка. — Е, ще тръгваме ли? Колата ни чака.

Пред хотела чакаха тълпи от фотографи и хиляди зяпачи, застанали зад кордон от охранители. С приближаването на всяка от черните лимузини, светкавиците експлодираха в какофония от стакатови изблици.

— Ето ни и нас — обяви щастливо Боби-Ан, щом излезе от колата и се облегна на мъжа си.

Но папараците се интересуваха единствено от Блис.

— Блис, погледни насам! Блис! Една за мен! Блис, насам!

— Кажете нещо за тоалета си?

— На кой дизайнер е роклята?

Някои от фотографите и репортерите бяха достатъчно любезни да попитат сенатора и жена му какво мислят за партито, но беше очевидно, че главната атракция е Блис.

Имаше само десетина стъпки от колата до хотела, но на Блис ѝ отне почти половин час да ги измине.

— Това е лудост — отбеляза тя доволно, след като най-после влезе в розовото фоайе на хотел „Сейнт Реджис“, където кавалерът ѝ я чакаше нетърпеливо.

Балната зала на хотела беше превърната в зимна приказка. Имаше кристални свещници с висулки, навсякъде изобилстваше от разкошни рози — като се започне от почти два метра високите аранжировки по масите, които се наложи да бъдат подсилени, до тежките гирлянди по сводовете. На входовете видяха тежки гирлянди. Снежнобял килим върху мраморния под очертаваше пътя от рецепцията до балната зала.

Политикът и съпругата му се появиха на стълбището. Прожекторът ги освети и перкусионистът засвири драматично.

— Сенатор и г-жа Форсайт Люелин — обяви херолдът.

— Г-н Джеймс Андрюс Кип и г-ца Блис Люелин.

Четиримата бавно пристъпиха в залата.

Двата петдесетчленни оркестъра бяха разположени в двата срещуположни края на залата и свиреха спокоен валс за синьокръвните дами и господа. Мъжете бяха изключително елегантни във фраковете си, а жените — нечовешки слаби и невъзможно стилни в дизайнерските си бални рокли. Представляваха магическа гледка. Този път от Комитета бяха надминали себе си. Цялата зала беше изпълнена с главозамайващ кристален блясък — от античните свещници до лъскавата мозайка на пода.

Джейми заведе Блис до масата ѝ, поздрави я и изчезна за останалата част от вечерта. Толкова за кавалерството. Блис откри Мими с родителите ѝ на рецепцията.

— Леле! — възкликна тя, съзирайки колието на Блис. — Какъв камък!

— Бил е на майка ми — обясни Блис, после ѝ разказа легендата за проклятието на Луцифер.

Мими хвана изумруда в ръце и погали гладката му повърхност. Още щом го докосна, тя се пренесе в онази финална битка: мрачният ден, звукът на тромпетите в далечината, Архангел Михаил с огнения си меч в ръка, прогонването, а след него студът. После събуждането на Земята като безсмъртен и убийственото желание за кръв.

— О! — възкликна Мими.

Все още държеше камъка, а очите ѝ блестяха. После изведнъж го пусна, все едно я беше опарил.

Блис се сепна. Разбра, че нещо се бе случило, че щом бе докоснала изумруда, у Мими се бе събудил някакъв спомен. Тя също го докосна, но нищо не стана. Беше просто хладно бижу. „Проклятието на Луцифер“. Побиха я тръпки.

— Това е „Сърцето на океана“ — извика Мими. — Обещай ми, че няма да го метнеш от палубата на „Титаник“.

Блис се опита да се разсмее, но петдесет и пет каратовият камък ѝ тежеше.

„Розата на Луцифер“. Проклятието... Най-скъпоценното притежание на Принца на среброкръвните сега висеше на гърдите ѝ. Тя отново потръпна. Част от нея искаше да скъса верижката и да хвърли колието колкото може по-далеч.

ГЛАВА 13

Имението на ван Алън на ъгъла на 101-ва улица и „Ривърсайд“ някога е било една от най-просторните и величествени къщи в цял Ню Йорк. Безброй поколения от семейството бяха канили тук президенти, чуждестранни пратеници, нобелови лауреати, както и холивудски звезди и бохеми — артисти, писатели и всякакви подобни. Сега обаче къщата се бе превърнала в сянка на някогашното си величие. По стените имаше графити, покривът течеше, мазилката беше напукана, понеже семейството от години не можеше да си позволи ремонт.

Скайлър замъкна куфара си по стълбите и звънна на вратата. Отвори ѝ Хети, вярната прислужница на баба ѝ.

Дневната беше все така мрачна и покрита, както я беше оставила. Години наред Скайлър и Корделия бяха живели само в една четвърт от стаите — кухня, трапезария и две спални. Всички останали стаи бяха заключени и не се използваша, което Скайлър отдаваше на бедността. Баба ѝ държеше почти цялата мебелировка на къщата покрита, завесите на прозорците бяха спуснати, а някои крила на къщата бяха затворени. Имението приличаше на прашасал стар музей, пълен с антики и скъпи предмети на изкуството, държани под ключ.

Скайлър тръгна към стаята си, където Бюти я поздрави звучно с весел лай. Едва тогава тя се почувства у дома си.

Сега единственият проблем беше да реши какво да облече. От поканата се разбираше, че събитието е много официално и дамите трябва да са с вечерни рокли. Скайлър си спомняше смътно как Корделия се приготвя за годишния бал, сменяйки няколко строги официални рокли на Оскар де ла Рента и ръкавици до лактите. Сигурно щеше да намери нещо подходящо в гардероба на Корделия.

Тръгна към спалнята на баба си. Не беше влизала вътре от онази съдбовна нощ. Страхуваше се, още бе пресен споменът как я намери да лежи на пода в локва кръв. Успокояваше я мисълта, че все пак Корделия оцеля след нападението. Скайлър успя да събере достатъчно кръв, която занесе в медицинския център, където щяха да я съхраняват

до следващия цикъл. Един ден Корделия щеше да се завърне. Не бе мъртва. Не бе погълната от среброкръвен.

— Търсите ли нещо, г-це Скайлър? — попита Хети, която подаде глава на вратата.

Скайлър стоеше с ръце на кръста пред гардероба на баба си.

— Трябва ми рокля за бала довечера, Хети.

— Г-жа Корделия има много рокли.

— Така е.

Скайлър се намръщи, извади няколко закачалки и заоглежда преценяващо роклите по тях. Бяха прекалено старомодни, с големи буфан ръкави и волани на талията.

— Мисля, че тези просто не стават.

— Г-ца Алегра също имаше рокли — каза Хети.

— Майка ми ли? Още ли са тук роклите й?

— Да, в стаята й на третия етаж.

Майка й бе израснала в същата къща и на Скайлър за пореден път й се прииска тя да беше тук, за да й помогне с тази дилема. Хети я поведе към една стая на горния етаж в дъното на коридора.

Сърцето на Скайлър биеше от нервност и вълнение.

— Жалко за г-жа Алегра — започна Хети. — Стаята е в същия вид, както когато беше на осемнайсет и се омъжи за баща ви.

Стаята беше в безупречен вид. Скайлър с изненада забеляза, че нямаше нито паяжини, нито прах. Беше очаквала едва ли не нещо като крипта, но стаята се оказа светла и ведра, с гладка ленена покривка на леглото и надиплени бели пердета на прозорците.

— Г-жа Корделия настояваше да поддържаме стаята, в случай че майка ви се събуди.

Скайлър се доближи до гардероба в средата и го отвори. Извади една закачалка, на която висеше риза с надпис „Валентино“, 1989.

— Сигурна ли си, че е имала бални рокли?

— Да. На шестнайсетия й рожден ден беше представянето й пред обществото на Бала на Четиристотинте. Роклята бе изработена от „Шанел“. Сигурно още е тук.

Скайлър нетърпеливо прегледа всички закачалки. Най-последно в края на редицата намери черен калъф за дрехи с избродирано лого на „Шанел“. Постава го на леглото и внимателно разкопча ципа.

— О! — възкликна тя.

Извади внимателно роклята и застана под светлината на лампата. Дрехата бе златиста с корсет без презрамки и разкроена пола с безброй дипли.

Притисна я към себе си. Щеше да ѝ стане, знаеше го.

Когато Скайлър влезе в балната зала в хотел „Сейнт Реджис“, всички гости замръзнаха и впериха поглед в нея. Тя стоеше на прага, озарена от светлината на прожектора, без да знае къде да отиде. От тълпата се чува няколко ахвания.

Джак Форс не можеше да откъсне очи от нея.

И той като останалите за миг бе повярвал, че Габриела, Алегра ван Алън, се е завърнала сред тях.

ГЛАВА 14

Балът на Четиристотинте, или Балът на патрициите, никога не се беше отклонявал от традиционната постановка, заложена от основоположниците му още през деветнайсети век, когато синьокръвните за пръв път заели водеща роля в обществото. Менюто от десет ястия с време за танци между отделните части беше сервирано в масивни златни чинии, прибори и кристални бокали с позлатени ръбове. Всеки комплект беше на стойност 75 000 долара.

По дължината на четирите правоъгълни маси със сто места на всяка имаше купчинки пясък и по една златна лопатка. Гостите бяха насърчавани да копаят, за да „изкопаят съкровище“ — подарък за бала. Комитетът беше успял да убеди спонсорите да осигурят скъпи бижута, обсипани с рубини, сапфири и диаманти, като подаръци за гостите. Младшите членове на Комитета, ръководени от Мими, бяха добавили модерен нюанс — „азбучни“ колиета, орнаментирани перуански обеци и най-желаното бижу за сезона — колие от инкрустиран с диаманти зъб от акула.

Менюто винаги беше едно и също, точно каквото бе било и на първия Бал на патрициите: консоме „Олга“ — бульон от телешко, следвано от филе миньон „Лили“, пълнени тиквички без месо^[1], последвани от печена патица и говеждо филе, гарнирани с пюре от моркови и картофи пармантие.

Покрай барплотовете по четирите дължини на залата бяха наредени няколко ледени скулптури, изобразяващи най-големите паметници и институции в Ню Йорк като Музея за модерно изкуство, обновен с пари на синьокръвните, и проекта за пристанище „Франк Гери“, промотиран лично от сенатор Люелин. От скрити в леда канелки се лееше шампанско.

Мими едва докосна храната, защото непрекъснато ставаше от мястото си, за да обикаля из бляскавата тълпа. Тук бяха всички престижни семейства в Ню Йорк — Ван Хорн, Стрюарт, Хоуъл, Шлумбергер, Гулд и Голет, Банкрофт и Барлоу. Присъстваха и членове

на клановете, които бяха останали в Англия, както и на някои от по-екзотични части на света. Тук беше и едно изключително богато семейство, отделило се от основната група преди векове, което се бе заселило в земите на днешен Китай и бе помогнало за възстановяването на Шанхай. Шестнайсетгодишните им дъщери близначки, две дългокраки момичета от китайския хайлайф, щяха да бъдат сред представените в обществото тази вечер.

Но нямаше по-уважавано и почитано семейство от Форс. Мими беше като принцеса, която се разхожда сред поданиците си, за да приеме техните поздравления и адмирации.

Огледа се за брат си. Цяла вечер беше стоял плътно до нея, но някъде между рибното и месното ястие изчезна. По правило трябваше да са заедно. Тази вечер общността щеше да научи, че са разпознали душите си и когато моментът настъпи, ще подновят безсмъртния си обет един към друг.

Къде изчезна Джак?

Мими огледа залата. А, ето го там, говори със свой приятел от отбора по лакрос. Джак спря и се обърна към нея. На лицето му се изписа радостна усмивка.

Мими му се усмихна в отговор и помахна с ръка, но той не отвърна. Раздразнена, тя погледна зад себе си. Може би не гледаше към нея в крайна сметка. И тогава видя кой стои точно зад нея на стълбището, приковал вниманието на цялата зала.

Скайлър ван Алън.

Дори Мими би дала всичко, за да облече тази рокля.

Мястото на Скайлър бе до мрачните родители на Аги Карондолет. Очевидно се чувстваха обидени, че са ги настанили там и почти не говореха със Скайлър, като оставим настрана съболезнованията за Корделия. Момичето видя Блис на главната маса и й помахна. Блис й помахна в отговор.

— Ела тук — направи й знак Блис.

Скайлър събра златистите си поли и тръгна към нея. Двете момичета се прегърнаха сърдечно.

— Скай, трябва да ти кажа нещо... за Дилън — започна Блис.

— Така ли? — повдигна вежди Скайлър.

— Мисля, че той е... — Блис не успя да довърши, защото едно момче се доближи и я покани на танц. — Разбира се — сви рамене тя. — Ще ти разкажа по-късно — добави към Скайлър.

Скайлър се върна на мястото, чудейки се какво ли е искала да й каже Блис, единствената ѝ приятелка на този бал. И без това чувстваше, че мястото ѝ не е тук. Защо изобщо дойде? Заради Корделия? Заради името ван Алън? Не, трябваше да бъде честна поне пред себе си. А истината болеше. Причината да дойде бе, че искаше да види Джак Форс отново. Истинска агония.

Ето го там, плътно до сестра си. Двамата обикаляха из залата, прегърнати през кръста. Джак беше сложил ръка на тънката ѝ талия. Скайлър бе дочула Старейшините да говорят за свързаността на двамата, за безсмъртен обет.

Дойде ред за следващото ястие — печен гълъб със студен сос от аспержи. Изглеждаше прекрасно, но на нея ѝ се стори сухо и сипкаво.

— Джак, време е — прошепна Мими тихо на ухото му.

Практична както винаги, тя бе решила да игнорира видяното преди малко. Мими беше майстор на самозалъгването. Ако нещо я притесняваше, тя просто отказваше да признае съществуването му. В нейните очи Скайлър ван Алън беше някакво моментно, макар и дразнещо увлечение.

Но за Джак появата на Скайлър само разпали чувства, които месеци наред беше потискал. Един тревожен въпрос не го оставяше на мира — защо Скайлър му въздействаше толкова силно? Да не би да е заради приликата с Алегра? Това ли беше всичко? Или имаше и нещо ново, нещо, за което не беше подготвен, не беше очаквал? Той поклати глава, засрамен и отвратен от себе си. Мястото му беше до сестра му. Може би просто трябва да се държи така, все едно Скайлър не съществува.

— Очакват ни да поведем кадрила — каза Мими.

Джак послушно я придружи до дансинга, където имаше още три двойки. Според традицията младите, които предстоеше да бъдат представени в обществото, трябваше да поведат танца, а основната четворка се формираше от най-високопоставените семейства в

йерархията на Комитета. Сред тях щеше да бъде и Аги Карондолет, ако беше жива.

Мими си мислеше, че кадрилът е просто по-засукано име на обикновен скуеър денс, но все пак ѝ беше приятно, когато Джак я преведе през кръстосването, изравняването, осморката, завършваща с фигура от четири дами, което я изведе в началото на групата, където ѝ беше мястото.

След края на танца младежите останаха по местата си в средата на дансинга в очакване да бъдат официално представени от председателя с настоящите и с истинските си имена.

— Дехуа Чен.

Една от китайските красавици и тя пристъпи напред.

— Позната сред нас с истинското си име — Ши Уангму.

Ангелът на безсмъртието.

Следващата обявена беше сестра ѝ.

— Деминг Чен.

Ангелът на милосърдието.

Двете бяха абсолютно еднакви — същата ведра красота, нежна кожа, копринена черна коса и секси издължени бадемовидни очи и чипи носове, осеяни с лунички.

— Известна сред нас като Куан Ин.

Още няколко души бяха обявени и се подредиха в кръг, образувайки цял небесен пантеон.

Най-последно прожекторът се насочи към Мими и Джак. Тя стисна здраво ръката му.

— Маделин Форс.

Мими пристъпи напред с вдигната брадичка.

— Позната сред нас като Азраел.

Ангелът на смъртта.

— Бенджамин Форс.

Джак се поклони.

— Познат сред нас като Абадон.

Ангелът на бездната.

Двата ангела на Апокалипсиса. Такава беше безсмъртната им съдба. Най-силната двойка вампири след Пречистите. Двамата лейтенанти на Луцифер, обърнали му гръб след Падението. В Рим двамата бяха унищожили племето на среброкръвните. Само

благодарение на тяхната сила синьокръвните оцеляха през хилядолетията.

Джак се усмихна на Мими и двамата едновременно се поклониха на Старейшините.

Бяха създадени за тази мисия.

[1] Предястия, сервирани в първа класа на „Титаник“. — Бел.ред.

↑

ГЛАВА 15

Кафето беше сервирано в златни канички, а за десерт имаше традиционен валдорфски пудинг с праскови и ликьор, еклери с ванилия и шоколад и торта с въздушно лек белтъчен крем, покрит с бита сметана с вкус на амарето.

Настъпи време за раздяла и гостите започнаха да се сбогуват едни с други. Бяха прекарвали чудесно и бяха хвърлили огромни средства за бала, надминаващи дори рекорда от миналата година.

Мими разпрати съобщенията. За избраните тийнейджъри, вечерта едва започваше.

Афтърпарти. Ейнджъл Оренсанц. Полунощ. Носи маска. Вход само за получените съобщението.

Настъпи радостно въодушевление сред поканените, както и объркване и разочарование сред тези, които не бяха получили съобщението.

— Ще се преобличаш ли? — попита Блис на излизане.

— Луда ли си? — отвърна Мими. — Мисля да нося тази рокля, докато не се наложи да я смъкнат от трупа ми — пошегува се тя. — Ела горе. Имаме страхотни маски.

Мими беше в приповдигнато настроение. Балът беше забавен, но истинският купон тепърва предстоеше.

Скайлър излезе, загърната със старото кожено палто на Корделия. Джулиъс, шофьорът на баба й, я чакаше търпеливо в старата кола.

— Накъде?

Тя тъкмо се канеше да отвърне „Към къщи“, когато телефонът й избръмча. Сигурно е Оливър, помисли си тя. Не. Някакво съобщение от скрит номер, в което се казваше, че трябва да отиде в Ейнджъл

Оренсанц, изоставената синагога в Долен Ийст Сайд. Да носи маска? Каква беше тази работа?

— Получи ли съобщението? — извика Сесили Епългейт от съседната кола.

Тя беше от отбора на Мими и Скайлър се зачуди защо момичето изобщо си прави труда да разговаря с нея.

— Ъ-ъ, да.

— Значи ще се видим там — каза весело Сесили. — Страхотна рокля, между другото. Майка ми каза, че със сигурност е класика на „Шанел“.

Значи това било. Понякога ѝ се струваше, че всичко в тази гимназия е адски глупаво. Ако си облечен по определен начин и притежаваш „правилните“ неща като дизайнерска чанта, най-новия модел мобилен телефон или скъп часовник, животът е по-лесен. Скайлър никога не бе имала нищо от тези неща. Корделия беше много стриктна, що се отнасяше до парите, които ѝ отпускаше, и Скайлър вечно носеше дрехи втора употреба или от разпродажби.

Но роклята на скъпа модна къща беше променила отношението на Сесили към нея. Поне за тази вечер.

— У дома ли да ви закарам, г-це Скайлър?

Беше обещала на Оливър да му се обади веднага, щом си тръгне от партито. Беше му казала, че отива само за няколко минути и ще си тръгне бързо след вечеря, но вече минаваше единайсет и половина. Сигурно още не се е съвзел от часовата разлика, помисли си тя. Най-вероятно е заспал пред телевизора.

Съобщението сигурно се отнасяше за партито в центъра, за което съучениците ѝ говореха на бала. Коментираше се, че Мими Форс организира някаква оргия тази нощ. Дали да отиде? Едва ли щеше да ѝ навреди... Освен това, ако Мими е там, значи и Джак ще е там. Спомни си колко красив изглеждаше във фрака и начина, по който я погледна, когато тя се появи на бала. Зелените му очи се бяха впили в нейните. Не много отдавна той беше твърдо решен да разкрие истината за среброкръвните, а после изведнъж се отказа. Може би все още имаше някакъв шанс да го убеди да ѝ помогне в битката. След отказа на дядо си тя не знаеше какво да прави. Но ако Джак я подкрепеше... Тя взе решение.

— Да, към къщи, но за малко. Трябва да взема нещо, един сувенир от Венеция. После отиваме в центъра.

ИЗ АРХИВИТЕ НА ВЕСТНИК „НЮ ЙОРК ХЕРАЛД“

24 НОЕМВРИ 1871 Г.

**ЛОРД БЪРЛИНГТЪН СЕ СГОДИ ЗА ДРУГА
СЛЕД ИЗЧЕЗВАНЕТО НА ГОДЕНИЦАТА МУ**

ГРАФЪТ ЩЕ СЕ ЖЕНИ ЗА НАСЛЕДНИЦАТА НА ВАНДЕРБИЛТ

След мистериозното изчезване на Маги Станфорд, лорд Алфред Бърлингтън от Девъншир обяви официално годежа си с Карълайн Вандербилт, дъщеря на адмирал Вандербилт и съпругата му Елизабет. Дъщерята на Тибериус и Доротей Станфорд от Нюпорт е в неизвестност от нощта на Бала на патрициите, състоял се в дома на адмирал Вандербилт преди около година, точно след обявяването на годежа ѝ с лорд Бърлингтън. Годещът беше разтрогнат преди осем месеца, а Маги Станфорд все още не е открита.

Датата на сватбата на новата двойка предстои да бъде обявена.

ГЛАВА 16

Блис, както и много от гостите, ахна от възхита, щом пристигна на афърпартито. Изоставената синагога беше осветена от хиляди чаени свещи, хвърлящи дълги мрачни сенки по стените. Мими беше права — мястото приличаше на древни руини и имаше нещо призрачно и романтично в това да танцуваш на светлина от свещи.

Всички гости бяха с балните си тоалети, а маските придаваха на вечерта мистериозен блясък. Момчетата бяха невероятно красиви във фраковете си, а момичетата — великолепни в дизайнерските си рокли и с някак порочен вид под маските.

Блис сложи маската с пера и скъпоценни камъни на лицето си. Беше ѝ малко трудно да вижда с нея. Забеляза, че Скайлър пристига. Добре. Беше препратила съобщението до нея без знанието на Мими.

Диджеят въртеше *баухаус* — мрачна тежка музика. До Блис се приближи момче с бяла вратовръзка и фрак, с маска на тъжния клоун Пиеро. Направи ѝ знак с ръка към дансинга.

Блис кимна и го последва. Той разтвори ръце и тя пристъпи в обятията му.

— Значи си оцеляла — прошепна ѝ той.

Устните му бяха толкова близо до ухото ѝ, че усещаше диханието му.

— Моля?

— Щях да се чувствам ужасно, ако те бяха оставил да се удавиш — подсмихна се той.

— Ти...

Той сложи пръст на устните си, или по-скоро на устните на Пиеро.

— Липсваше ми... — каза Блис.

Дилън. Сигурно беше той. Открил я е. Колко умно от негова страна да се появи на бал с маски, където нямаше как да го познаят и да настъпи суматоха.

— Не съм отсъствал чак толкова дълго.

- Знам, но се тревожех.
- Недей. Всичко ще бъде наред.
- Сигурен ли си?
- Да.

Блис танцуваше от щастие. Той се бе върнал! Върнал се бе, за да е с нея. Идваше ѝ да полети.

Песента свърши. Момчето с маската се поклони.

— За мен беше удоволствие.

— Почакай — извика Блис, но той вече беше изчезнал в тълпата.

Тя се огледа — имаше много момчета с черни фракове, но никой от тях не носеше маска на тъжен клоун, от чието око се стичаше сълза.

Скайлър обикаляше унило от стая в стая. Трябваше да се обади на Оливър, ако не друго, то поне да ѝ прави компания. Това парти не беше толкова специално, колкото Бала на Четиристотинте. Забеляза няколко свои червенокръвни съученици, които изглеждаха особено нервни, сякаш не бяха много сигурни, че са добре дошли. Лесно можеше да различи вампирите от хората. Кожата на първите светеше в тъмнината. Дарбата им, наречена *илюмината*, им помагаше да се разпознават.

Дълбоко в сенките зад колоните няколко двойки се възползваха от мрака, за да *се натискат*. За тийнейджърите вампири обаче тази дума имаше и друго значение. Скайлър долавяше специфичния звук, който издаваше вампирът, пиещ от своя донор, пулсирането на кръвта и преминаването на жизнената сила от едно същество в друго. След това вампирите започваха да светят още по-силно, чертите им ставаха по-отчетливи, докато хората изглеждаха апатични и отпуснати.

Скайлър знаеше, че един ден и тя ще трябва да прави същото. Щеше да се наложи да изпълни Свещената целувка с някой човек. Тази мисъл едновременно я плашеше и изпълваше с въодушевление. Свещената целувка не беше шега. Тя създаваше много сериозна връзка между вампира и човека, която се радваше на уважение от синьокръвните. Донорите заслужаваха обич и уважение за услугата, която им предоставяха.

Официалната атмосфера от Бала на Четиристотинте беше отстъпила място на доста по-разпуснато и необуздано поведение.

Няколко души танцуваха с притиснати тела под ритмите на хаус музиката. Разюзданата атмосфера окончателно взе връх, когато няколко момичета започнаха да танцуват предизвикателно и да притискат ханш към партньорите си. Много скоро купонът се изпълни с потни тийнейджъри, които размахваха ръце във въздуха и заявяваха, че тази нощ ще се надрусат и ще се напият здраво (най-вече с кръв).

Скайлър остана настрана. Определено не пасваше на тълпата. Нямаше никакви приятели тук.

Въздъхна. Венецианската маска покриваше цялото ѝ лице. Искаше ѝ се да я свали. Беше ѝ тясна и я изпотяваше.

Дръпна се настрана в една малка ниша и седна на земята, за да помисли какво да прави. Едно от момчетата я последва. Колко странно. Въпреки маските лесно можеше да се разбере кои са момчетата, защото бяха със същите рокли както на бала. Но момчетата бяха трудно различими с еднаквите си черни фракове. Точно както и този тук с черната маска, която покриваше цялото му лице и му придаваше вид на градски пират.

— Не си ли падаш по купоните? — попита той.

Скайлър седеше сама на каменната пейка.

— Даже ги мразя — засмя се тя.

— Аз също.

— Никога не знам какво да правя или да кажа.

— Е, явно е свързано с танцуване. И с пиене — от всякакъв род.

Значи беше вампир. Скайлър се зачуди кой ли е и защо се занимава да говори с нея.

— Без съмнение — съгласи се тя.

— Но си избрала да не избираш.

— Аз съм бунтар — каза тя саркастично.

— Не мисля така.

— Защо?

— Защото все пак си тук, нали така? Можеше изобщо да не идваш.

Той имаше право. Изобщо не трябваше да е тук. Беше дошла поради същата причина, поради която отиде и на бала — за да види Джак Форс. Трябваше да си признае — всеки път, щом го видеше, нещо в нея се пробуждаше.

— Ако трябва да съм честна, дойдох, за да видя едно момче.

— Кое? — попита той закачливо.

— Няма значение.

— Защо?

— Защото е сложно.

— Е, хайде де.

— Така е. Той... той не се интересува от мен — каза Скайлър, мислейки за Джек и Мими и връзката между тях.

Нямаше значение какво изпитва тя към него. Той ѝ даде съвсем ясно да го разбере на погребението на Корделия. Имаше отговорности към семейството си. Сцената, в която се държаха за ръце, не ѝ излизаше от ума. Азраел и Абадон. Между тях сякаш течеше електричество, привличаха се като магнит. Цялата зала настръхна, когато ги представиха. *Двама от най-могъщите вампири. Най-после се разкриха пред нас.*

Как можеше тя, Скайлър ван Алън, която дори не бе чистокръвен вампир, да застане между тях?

— Откъде знаеш, че не се интересува? — попита той със сериозен тон.

— Просто знам.

— Може да останеш изненадана.

Скайлър забеляза, че момчето се беше приближило към нея. Очите му зад маската изглеждаха зеленикави. Сърцето ѝ подскочи. Той се приближи още малко.

— Изненадай ме — прошепна тя.

Вместо отговор той повдигна маската от лицето ѝ, наведе се и я целуна.

Скайлър затвори очи. Единственото момче, което някога бе целувала, беше Джек Форс. Целувката приличаше на онази, но имаше и нещо различно. Беше по-припряна. По-настойчива. Тя вдиша дъха му, усети езика му в устата си, сякаш искаше да я погълне. Имаше чувството, че може да го целува вечно.

Но изведнъж той спря.

Тя отвори очи. Маската стоеше накриво върху лицето ѝ.

Какво стана? Къде изчезна той?

— Хей!

Скайлър се обърна. Във фойето стоеше Мими Форс с пищна индианска украса на главата. „Маската“ ѝ беше умело изрисувана с

грим.

— Виждала ли си някъде брат ми?

Отначало Мими се разстрои, че партито ѝ бе превзето от натрапници, но после го отдаде на неустойимата си популярност. Затова не се изненада да види Скайлър, поредната неканена.

Преди Скайлър да успее да ѝ отговори, Джак се появи зад сестра си. Носеше индиански пера на главата също като нея. И неговата маска беше от грим.

— Ето ме — каза той весело. — О, Скайлър. Как беше във Венеция?

— Страхотно — отвърна тя, опитвайки се да запази спокойствие.

— Супер.

— Хайде, Джак. След малко почват фойерверките — заяви Мими и го задърпа за ръкава.

— Доскоро — каза Джак.

Скайлър остана безмълвна. Беше толкова сигурна, че момчето, с което се целува, беше Джак. Толкова сигурна, че зад черната маска беше именно той. Спокойното му поведение обаче, небрежната дружелюбност я разколебаха. Но щом не е бил Джак, тогава кой? С кого се бе целувала? Кое беше момчето зад маската?

С болка осъзна, че следващата седмица започва коледната ваканция, което значеше, че няма да види Джак Форс още две седмици.

ГЛАВА 17

Истинската зима най-после дойде в Ню Йорк с няколко силни бури. Няколко дни градът беше покрит с одеяло от девствено чист сняг, който скоро след това се превърна в сиво-жълтеникава каша. Изринатият сняг беше струпан от двете страни на тротоарите, а жилавите граждани или прескачаха кишавите локви, или мрачно нагазваха в тях с гумени ботуши, покрити с бели петна от сол.

Скайлър се радваше на студа, защото времето напълно отговаряше на настроението ѝ. Празниците в дома на ван Алън по принцип минаваха спокойно. В миналото двете с Корделия ходеха на службата в „Св. Вартоломей“, а после вечеряха скромно.

Както всяка година, Скайлър прекара Коледа с майка си в болницата. Джулиъс и Хети си бяха взели един ден отпуск, за да бъдат със семействата си, така че ѝ се наложи да отиде сама с автобуса. Болницата беше почти безлюдна. Имаше само един задрямал пазач на рецепцията и няколко сестри, нетърпеливи да приключат смяната си. Персоналът се бе опитал да внесе коледна атмосфера. На всяка врата имаше венец, а зад рецепцията — коледна елха и блещукащ свещник със седем свещи.

Майка ѝ спеше на леглото си, както винаги. Нищо не се беше променило. Скайлър постави поредния неотворен подарък до нея. С годините подаръците ѝ събираха все повече и повече прахоляк в гардероба на майка ѝ.

Тя изтупа снега от палтото си и прибра вълнената си шапка и ръкавиците си в джобовете. Ако Корделия беше тук, щеше да донесе от пълнената пуйка, шунката и хлебчетата, които Хети приготвяше за Коледа. Всъщност помощницата и сега беше приготвила същото за болницата. За Скайлър обаче не беше същото без Корделия, която да ѝ прави забележка за обноските на масата и да кара сестрите да донесат порцеланови чаши вместо пластмасови.

Тя пусна телевизора и се настрои за поредния си самотен обяд, докато гледаше повторението на „Животът е прекрасен“ на Франк

Капра. Филмът неизменно я караше да се чувства още по-потисната, успяваше да я депресира още повече, защото Алегра нямаше как да види щастливия край.

Оливър я беше поканил да прекара деня с неговото семейство, но тя отказа. Ако някакво семейство въобще ѝ бе останало на този свят, то бе в тази болнична стая. Мястото ѝ беше тук.

В другия край на града, в Горен Ийст Сайд, величествените къщи и пищните апартаменти бяха празни. Семейство Форс вече пътуваха с частния си самолет „Гълфстрийм IV“. Бяха изпратили плажните си дрехи във вилата си на Св. Бартс, където щяха да прекарат първата половина от ваканцията. Ски екипировката им пък бе на път за Аспен, където щяха да бъдат през втората половина.

Семейство Люелин бяха заминали за Тексас, за да посетят роднините си за празниците, а после щяха да се присъединят към Форс в Аспен, за да посрещнат Нова година.

Дори семейството на Оливър беше планирало да почива на море, но той предпочете да остане в града, за да е близо до Скайлър. Смяташе да посети дома на ван Алън в деня след Коледа и да занесе множество подаръци. Досега винаги бяха прекарвали този ден заедно. Оливър обичаше да носи хрупкава багета, френско масло (истинско, а не блудкавото му американско подобие), руски хайвер „Петросян“ и шампанско от избата на родителите си, за да отпразнуват подобаващо втория ден на Коледа.

Но сутринта на двайсет и шести, точно когато Оливър опаковаше кошницата за пикник и се канеше да тръгне, се обади Хети, прислужницата на ван Алън.

— Г-н Оливър, моля ви елате, елате веднага!

Той моментално скочи в едно такси и отиде в старата къща, където завари Хети да кърши ръце почти разплакана. Тя го поведе към стаята на Скайлър.

— Г-ца Скайлър не слезе за закуска. Помислих си, че просто спи, но Бюти се спусна по стълбите и почти ме завлече горе. Заварих я да лежи и не можах да я събудя. Бог да ми е на помощ, толкова прилича на г-ца Алегра. Ужасно се притесних, защото тя даже не помръдва, сякаш дори не диша. Затова ви повиках, г-н Оливър.

Бюти, кучето на Скайлър, скимтеше до леглото ѝ. Щом Оливър влезе, то веднага скочи и започна да ближе ръцете му.

— Добре си направила, Хети — каза Оливър и потупа Бюти, а после се наведе, за да премери пулса на Скайлър.

Нямаше, но това не значеше нищо. Понеже бе обучен за помощник, той знаеше, че вампирите могат да забавят пулса си дотолкова, че почти да не се долавя, за да съхранят жизнената си енергия. Но Скайлър беше само на петнайсет и едва беше започнала трансформацията. Беше твърде рано да минава в режим на самосъхранение. Освен ако...

Хрумна му ужасна мисъл. Ами ако е била нападната от среброкръвен? С треперещи ръце избра номера на леля си д-р Пат, която се грижеше за синьокръвните. Тя му каза, че няма смисъл да вика линейка или да води Скайлър в болница.

— Няма да знаят какво да правят. Просто я доведи при мен. Ще те чакам в кабинета си.

Когато Оливър пристигна със Скайлър на ръце, екипът на д-р Пат вече беше готов. Докараха подвижното болнично легло и Оливър нежно я постави отгоре.

— Кажи ми, че ще се оправи — помоли той.

Д-р Пат погледна врата ѝ. Нямаше никакви следи. Никакви знаци на поквара.

— Би трябвало да се оправи. Не изглежда да е била нападната. Те наистина са безсмъртни. Сега видя какво е положението.

Оливър отиде в чакалнята и седна на един особено неудобен пластмасов стол. Леля му си падаше по модерната мебелировка и чакалнята ѝ повече приличаше на фойе на скъп хотел, отколкото на клиника: изцяло бели мебели, бели меки килими и футуристични лампи.

След няколко много напрегнати часа д-р Пат най-после се показа от кабинета си. Изглеждаше изтощена.

— Ела — каза тя на племенника си. — В съзнание е. Направих ѝ кръвопреливане. Явно е свършило работа.

Скайлър изглеждаше още по-малка и крехка в голямото болнично легло. Беше облечена в една от онези нощници, които се завързват на гърба, а лицето ѝ бе неестествено бледо. Сините ѝ вени прозираха през прозрачната кожа.

— Привет, спяща красавице — пошегува се Оливър, опитвайки се да прикрие безпокойството си.

— Къде съм?

— В кабинета ми, дете мое — каза д-р Пат. — Беше изпаднала в хибернация. Не е нещо, което се случва често, поне не толкова рано. С други думи, това е продължителен сън. Вампирите прибягват до него, когато са изтощени от безсмъртието в края на някой жизнен цикъл.

— Главата ми е замаяна. А кръвта ми... усещам я много странна. Неприятна.

— Наложил се да ти прелея кръв. Имаше много малко червени кръвни телца. Известно време усещането ще е странно, докато новата кръв не се приспособи към старата.

— О! — потръпна Скайлър.

— Оливър, може ли да ни извиниш за малко?

— Радвам се, че си добре — каза той и стисна рамото ѝ окуражително. — Ще бъда отвън.

Щом Оливър излезе, д-р Пат светна с фенерче в очите на Скайлър. Записа си нещо, докато момичето чакаше нетърпеливо диагнозата.

Д-р Пат я прегледа внимателно.

— На петнайсет си, нали така?

Скайлър кимна.

— И са те приели в Комитета?

— Да.

— Както казах, имаш малко червени кръвни телца, докато сините са над нормата. Нивото им е като на възрастните вампири. Но тялото ти е изпаднало в хибернация, което значи, че не произвеждаш нормално количество антигени.

— Какво значи това?

— Значи, че трансформацията ти върви малко объркано.

— Моля?

— Трансформацията е процес, при който надделяват сините кръвни клетки — твоята вампирска ДНК. Израстват ти вампирски зъби, тялото ти, което досега се е нуждало само от храна, вече има нужда и от човешка кръв. Спомените ти постепенно се възвръщат, а способностите ти, независимо какви са те, започват да се проявяват.

Скайлър кимна.

— Но в твоята кръв има нещо много странно. Вампирските клетки вземат превес, но не нормално и постепенно, както човек се превръща в безсмъртен или змия сменя кожата си. Не съм сигурна, но като че ли човешката ти ДНК се бори с вампирската. Съпротивлява се. И за да компенсира това, вампирската ти ДНК отвърща на удара, като намалява драстично червените ти кръвни телца. Шокът от това е предизвикал хибернация. Случи ли се нещо? Обикновено това се получава след някакво травмиращо събитие.

Скайлър поклати глава. Тази вечер не се беше случило нищо.

— Може да е закъсняла реакция — предположи д-р Пат. — Сигурно е заради смесената ти кръв.

Д-р Пат знаеше всичко за обстоятелствата, при които беше родена Скайлър. Самата тя я бе изродила.

— Досега не е документирано какво се случва, когато човешка ДНК се смеси с вампирска. Иска ми се да те оставя под наблюдение за известно време.

ГЛАВА 18

Една седмица по-късно Скайлър все още се чувстваше замаяна след „епизода“, както двамата с Оливър наричаха спешното ѝ посещение при д-р Пат. Той предложи да я закара с колата си на училище първия ден след ваканцията. Скайлър, която иначе би отхвърлила подобно предложение, предвид че изобщо не му беше на път, сега прие охотно. Като неин помощник Оливър така или иначе трябваше да се грижи за нея и този път тя му позволи.

Вторият срок в „Дюшен“ беше официално открит. Директорката беше събрала всички ученици и отново ги поздрави с добре дошли, а след това се почерпиха с чай, кифлички с френско грозде и горещ шоколад. Оливър и Скайлър седнаха на обичайните си места най-отзад в параклиса, заедно с останалите „новобранци“.

Сред учениците цареше радостно въодушевление, всички се поздравяваха и си разказваха весели истории от ваканцията. Повечето момичета бяха загорели и отпочинали. Подаваха си мобилните телефони една на друга, за да покажат снимките си по бански от Бахамите, Сейнт Томас или хавайския остров Мауи. Скайлър видя Блис Люелин да влиза заедно с Мими Форс. Двете се бяха прегърнали през кръста като първи приятелки.

Косата на Мими беше станала дори още по-светла от слънцето, Блис също се бе сдобила с няколко медни кичура. Джак Форс вървеше бавно зад тях с ръце в джобовете. Лицето му беше леко почерняло, с изключение на мястото, където бе носил скиорска маска, но това само го правеше още по-сладък.

Оливър проследи погледа ѝ, без да коментира. Тя беше наясно какво мисли той за увлечението ѝ по Джак Форс.

Скайлър усети, че е обиден, и положи нежно глава на рамото му. Какво щеше да стане с нея, ако не беше Оливър? Да остане завинаги в безсъзнание? Да се присъедини към майка си в болничната стая? Все още не разбираше какво точно става. Какво значеше, че вампирските ѝ клетки се борят с човешките? Винаги ли щеше да се разкъсва на две?

Гладът, който усети във Венеция, беше донякъде притъпен от кръвопреливането. Може би просто се нуждаеше от кръв. Ами ако вземе да си прелива, вместо да я пие? Трябваше да попита д-р Пат дали това е надежден вариант. Беше прекалено неестествено непрекъснато да гледа Оливър и да мисли за това, колко е вкусен. Той беше най-добрият ѝ приятел, а не бърза закуска.

Блис се огледа и срещна погледа на Скайлър. Двете момичета си помахаха сдържано. Блис искаше да каже на Скайлър за завръщането на Дилън, да довърши разговора, започнат на бала, но така и не ѝ се бе отдала възможност.

Празниците се оказаха много тежък период за нея. Кошмарите и моментните загуби на паметта се завърнаха с пълна сила. Нощта на Коледа беше най-ужасната в живота ѝ. Събуди се с толкова мъчителна болка в гърдите, че направо не можеше да диша. Беше обляна в пот, чаршафите ѝ бяха залепнали един за друг от влагата. Гадост.

Най-ужасното беше, че чудовището от кошмарите започна да ѝ говори в съня ѝ.

Блисссс...

Блисссс...

Блисссс...

Произнасяше името ѝ, нищо повече, и въпреки това я побиваха тръпки. Това беше просто сън. Просто сън. Просто сън. Нямаше никакво чудовище, което да я нарани. Всичко беше част от трансформацията. Спомените ѝ се събуждаха и говореха с нея, така поне го обясняваха от Комитета. Спомени за миналите ѝ животи и за личностите, които е била тогава.

Тя стисна зъби и се намести по-удобно на стола.

* * *

До нея Мими Форс прикри прозявката си с изящната си длан. За нея двете седмици ваканция бяха истински рай. Беше си намерила не един, а двама разкошни донори и сега, добре заситена, имаше чувството, че може да покори света. Нямаше търпение да започне

вторият срок. Какво по-добро оправдание за шопинг. И тя като Блис имаше грижи, като най-важната бе да се добере до „Барнис“, преди да затворят.

Блис се насили да се съсредоточи върху приповдигнатата реч на директорката: *„Зад дверите на «Дюшен» ви очаква още един срок на отлични постижения дрън-дрън-дрън...“*

Изведнъж вратите на параклиса се отвориха с трясък.

Редица глави се обърнаха, за да видят какво става.

На прага стоеше момче.

Едно много, много красиво момче.

— О, ъ-ъ, извинявам се. Без да искам. Вратата ми се изплъзна.

— Няма нищо, всичко е наред. Влизай, Кингсли. Можеш да седнеш тук отпред — каза директорката и му посочи едно място.

Момчето се усмихна и тръгна по пътеката с поклащаща се, провлачена походка. Черната му коса проблясваше, един кичур се спускаше безочливо върху лявото око. Красотата му на модел се допълваше от напереното излъчване. Носеше свободна бяла риза и тесни черни дънки, сякаш бе слязъл от обложката на музикален албум.

Както всички момичета, и Блис не можеше да откъсне взор от него.

Сякаш усетил погледа ѝ, той се обърна и я погледна право в очите.

А после ѝ намигна.

ГЛАВА 19

Името му беше Кингсли Мартин, първокурсник. Сред женската половина в „Дюшен“ цареше единодушие: дори името му беше секси. В мига, в който се появи, сякаш избухна пожар, който обхвана всички момичета. Само за седмица постиженията му станаха легендарни. Вече го бяха поискали в училищните отбори по лакрос, футбол и гребане. В академично отношение също се оказа първенец. Беше ударил в земята свадливия учител по английски с есето си за „Ад“ на Данте, озаглавено „Мак гА-Дост“, където сравняваше кръговете на пъкъла с известни заведения за бързо хранене. По математика реши една много сложна задача за отрицателно време.

Естествено, никак не пречеше и фактът, че е толкова привлекателен — на момичетата им се разтреперваха коленете. Притежаваше онзи тип хубост, която съчетаваше холивудския блясък с европейската изтънченост и дяволито излъчване. С него щеше да е забавно.

И така звездата на Джак Форс залезе — него момичетата познаваха още от детската градина. Кингсли обаче беше нова, свежа и мистериозна алтернатива.

Мими разказваше на Блис клюката, докато двете си оправяха грима в женската тоалетна след обяда.

— Синьокръвен е — заяви Мими и нацупи устни, за да си нанесе гланц.

— А стига, бе — отвърна Блис.

Естествено, че беше вампир. Разбра го в мига, в който го видя. Не беше срещала друг да парадира толкова със синята си кръв. Само дете не си бе показал вампирските зъби пред цялото училище.

— Запознах се с него на бала — каза Мими. — Семейството му наскоро се е преместило от Лондон. Той обаче е живял къде ли не — в Хонконг, Ню Йорк, Кейптаун. Някакви благородници са, защото и той има титла, но не я използва.

— Трябва ли да му се покланяме? — пошегува се Блис.

Мими се намръщи.

— Не е смешно — намръщи се Мими. — Те са някакви големи клечки. Притежават много земи, близки са с кралицата и разни такива.

Блис се сдържа да не направи физиономия. Мими беше толкова вманиачена в снобизма си, че понякога можеше да помрачи цялото веселие.

Тъкмо излязоха от тоалетните, и се натъкнаха право на обекта на разговора си. Кингсли излизаше от мъжката и носеше дебела книга с кожена подвързия. Изглеждаше предизвикателен и с някакъв порочен чар. Очите му заиграха, щом ги видя.

— Дами — каза той и се поклони.

Мими се подсмихна.

— Тъкмо си говорехме за теб.

— Само хубави неща, надявам се — отвърна той, гледайки право към Блис.

— Това е приятелката ми Блис. Баща ѝ е сенатор — каза Мими и сръга Блис с лакът в ребрата.

— Знам — отвърна Кингсли и се усмихна.

Блис положи всички усилия да запази самообладание. Като я гледаше по този начин, имаше чувството, че стои пред него чисто гола.

Вторият звънец би, което значеше, че имат пет минути да се върнат по стаите.

— Трябва да тръгваме. Корган е изкуфял, но може да бъде голям гадняр — каза Мими и се запъти към стълбището.

— О, просто му затвори устата — отвърна Кингсли. — Не знаеш ли как?

— За какво говориш? — попита Блис.

— За контрол над съзнанието — отвърна Мими и се засмя нервно. — Шегобиец такъв, знаеш, че нямаме право да го използваме. Кодексът не позволява. Ако Старейшините разберат...

Синьокръвните нямаха право да използват или да демонстрират силите си, докато не навършат пълнолетие. А дори и тогава Кодексът на вампирите беше категоричен — хората не бяха играчки. Те трябваше да бъдат уважавани. От синьокръвните се очакваше да носят красота, светлина и мир на света, а не да използват силите си, за да господстват и властват.

— Старейшини-марейшини — каза Кингсли подигравателно и махна с ръка. — Те никога не знаят какво става. Или още вярваш, че могат да ти четат мислите?

— Ама че си забавен. Ще говорим по-късно — заяви Мими и тръгна.

— И аз трябва да вървя — каза нервно Блис.

— Почакай.

Тя вдигна вежди въпросително.

— Избягваш ме.

Прозвуча не като обвинение, а като констатация. Кингсли премести дебелия том в другата си ръка. Блис ѝ хвърли бърз поглед — приличаше на книгите от Хранилището, в които с Оливър търсеха информация за Кроатан.

— За какво говориш, та ние едва се познаваме.

— Толкова бързо ли забрави?

— Какво да забравя?

Той я изгледа преценяващо от новите ѝ маркови обувки тип балерина до прическата с кичури.

— Много ми хареса в зелената рокля. И колието, естествено — перфектен завършек. Но май повече ми хареса мокра и подгизнала. Безпомощна.

— Ти си момчето от парка — ахна Блис.

Момчето, което я бе спасило, бе Кингсли, а не Дилън. Но как бе възможно? Това значеше, че Дилън е мъртъв, помисли си с болка тя.

— Беше много красива в ролята на Дамата от езерото — каза Кингсли.

Умът ѝ препускаше. Значи на афтьрпартито е танцувала с Кингсли. Той е бил момчето с маската на Пиеро.

— Какво се е случило с Дилън? — прошепна Блис със страх в сърцето.

Беше толкова сигурна, че Дилън е жив. Но щом той не я е спасил в езерото, нито е танцувал с нея на афтьрпартито, значи... трябваше да приеме истината. Беше се вкопчила в една мечта. Той си бе отишъл завинаги, нямаше повече да го види.

— Кой е Дилън?

— Няма значение — отвърна Блис, докато се опитваше да възприеме новата информация. — Тогава какво имаше предвид в

нощта на партито, когато каза, че не си отсъствал дълго? Познаваме ли се?

— О, извинявай — каза той със сериозно изражение. — Явно избързвам. Все още не знаеш кой съм. Наистина съжалявам. Мислех си, че си ме познала, когато танцувахме. Явно съм се объркал.

— Кой си ти?

Кингсли доближи устни до ухото ѝ и прошепна:

— Аз съм същият като теб.

Последният звънец би.

Кингсли многозначително размърда вежди и се усмихна.

— Доскоро, Блис.

Коленете ѝ се разтрепериха и тя се облегна на стената. Сърцето ѝ биеше лудо. Беше застанал толкова близо до нея, че още усещаше дъха му върху бузата си. Кой беше той всъщност? За какво говореше? И дали някога ще разбере какво се е случило с Дилън?

ГЛАВА 20

Скайлър забеляза разликата в секундата, в която слезе да закусва: слънчева светлина. Стаята буквално бе обляна в нея. Плътните покривала на мебелите бяха свалени и слънчевите лъчи струяха ослепително през прозорците.

В средата на стаята стоеше Лорънс ван Алън и разглеждаше стар портрет, закачен на стената над камината. В коридора бяха струпани старомодни сандъци за багаж, както и голяма очукана ракла на „Луи Вюитон“

Хети и Джулиъс стояха до него и кършеха ръце.

— Мис Скайлър! — възкликна Хети, щом я видя. — Не можах да го спра. Той имаше ключ. Каза, че е собственик на къщата, започна да дърпа завесите и настоя да махнем покривките на мебелите. Каза, че ви е дядо, но г-жа Корделия беше вдовица, откакто я познавам.

— Няма нищо Хети, всичко е наред. Джулиъс, аз ще се оправя с това.

Двамата изгледаха със съмнение натрапника, но изпълниха желанието на Скайлър и излязоха от стаята.

— Какво правиш тук? — попита рязко. — Нали щеше да стоиш настрана.

Опита се да звучи ядосано, но изпитваше единствено въодушевление. Дядо й! Дали е променил решението си?

— Не е ли очевидно? — отвърна Лорънс. — Върнах се. Думите ти ме нараниха много дълбоко, Скайлър. Не можех да живея с мисълта, че съм се държал като страхливец. Прости ми, мина много време от онова споразумение с Корделия. Изобщо не съм очаквал, че някой ще дойде да ме търси.

Той се доближи до прозореца, който гледаше към замръзналата река Хъдсън. Скайлър беше забравила, че дневната им има такава прекрасна гледка. Корделия винаги държеше завесите спуснати.

— Не можех да те оставя да се върнеш към стария си живот, сама. Бях в изгнание достатъчно дълго. Време е Ню Йорк да си

припомни мощта и славата на семейство Ван Алън. Дойдох да се грижа за теб. В крайна сметка си моя внучка.

Вместо отговор тя зарови лице в рамото му и го прегърна силно.

— Корделия се оказа права за теб. Знаех си, че ще стане така.

Но преди да успее да продължи, се разнесе пронизителният настоятелен звук на камбанките на входната врата.

Скайлър погледна към дядо си.

— Очакваш ли някого?

— Не и в момента. Андерсън ще дойде след седмица, след като затвори имотите ми във Венеция. Опасявам се, че завръщането ми в града не се осъществи така тайно, както се надявах — каза той загрижено.

Хети тръгна да отвори вратата, но Лорънс я отпрати.

— Аз ще се оправя — каза той.

На прага стояха няколко от членовете на Комитета начело с Чарлс Форс. На лицата им беше изписана мрачна решителност.

— А, Лорънс — каза Чарлс Форс с тънка усмивка. — Отново си ни достоен с присъствието си.

— Чарлс — кимна Лорънс.

— Може ли да влезем?

— Разбира се — отвърна Лорънс официално. — Скайлър, струва ми се, че се познаваш с всички — Чарлс, Присила, Форсайт, Едмънд. Това е внучката ми Скайлър.

— Ъ-ъ... здравейте — каза Скайлър, чудейки се защо дядо ѝ се държи така, сякаш са му дошли на приятелско посещение.

Те не ѝ обърнаха никакво внимание.

— Лорънс, много съжалявам — каза Присила Дюпон с нежен гласец. — Не можах да надделея.

— Всичко е наред, драга моя. Радвам се, че си добре. Мина толкова време от Нюпорт.

— Твърде много.

— Достатъчно — прекъсна ги раздражено Чарлс Форс. — Лорънс, не си спомням да съм отменял изгнанието ти. Трябва да се явиш пред Съвета, за да дадеш показания. Би ли дошъл с нас, ако обичаш?

— Какво става? — извика Скайлър, когато двама от Старейшините хванаха Лорънс. — Къде те водят?

— Не се страхувай, мила моя. Щом нямам друг избор, предпочитам да тръгна доброволно. Чарлс, няма да се боря с теб. Скайлър, скоро ще се върна.

— Ще видим — изсумтя Чарлс Форс.

Поведоха го навън към една голяма черна кола, паркирана пред сградата. На Скайлър ѝ се доплака. Тъкмо най-сетне бе получила помощ, и тя ѝ бе отнета толкова бързо, колкото бе дошла.

— Тръгна ли си? — попита Хети, втурвайки се към нея. — Да благодарим на Бога.

— Ще се върне — заяви Скайлър.

Отиде до портрета, който Лорънс гледаше. Картината датираше от началото на XVIII век, беше стояла скрита под покривало години наред. Жената в сватбена рокля бе Корделия, която излъчваше благоприличие и порядъчност. Мъжът до нея носеше безупречен костюм и широка вратовръзка тип шал. Нямаше как да сбърка човек ястребовите черти на младия Лорънс ван Алън.

ИЗ АРХИВИТЕ НА ВЕСТНИК „НЮ ЙОРК ХЕРАЛД“

**10 ФЕВРУАРИ 1872 Г.
СВАТБЕНО ИЗВЕСТИЕ**

Готови са поканите за сватбата на г-ца Карълайн Вандербилт, дъщеря на адмирал Вандербилт, и лорд Алфред Бърлингтън. Събитието ще се състои на 24 февруари в 18 часа в дома на булката на Пето авеню. Церемонията ще ръководи преподобният г-н Кушинг. Г-ца Вандербилт ще бъде придружена от по-малката си сестра, г-ца Ава Вандербилт, а маркизът на Есекс ще бъде кум. След церемонията ще има прием. Семейството на младоженката е едно от най-уважаваните в обществото и сред осемстотинте гости ще бъдат губернаторът и кметът на Ню Йорк. Лорд Бърлингтън е големият син на херцог Девъншир. Младоженците ще заминат на сватбено пътешествие в Индия.

ГЛАВА 21

Момчето стоеше неуверено на балкона на триетажната сграда на библиотеката. Когато беше топло, наричаха терасата „Клуб Дюшен“, защото учениците често обядваха там, навиваха крачолите си до над коляното и се печеха на слънце. Момчетата разкопчаваха блузите си толкова ниско, колкото смееха, а момчетата дори си сваляха ризите.

В средата на януари обаче вратата към балкона обикновено стоеше заключена. Не и днес. Днес някой беше отключил, пускайки студения зимен въздух в помещението, и се беше качил на тънкия метален парапет.

Джак се връщаше от часа по музика, когато се натъкна на събралата се в двора тълпа. Забеляза Скайлър да излиза през страничния вход с разтревожено изражение, докато говореше нещо на червенокръвния си приятел Оливър.

Искаше му се тя да се обръща към него, когато бе разтревожена. С мъка откъсна очи от нея и насочи поглед нагоре, накъдето сочеха и гледаха повечето присъстващи. На парапета стоеше червенокръвен първокурсник с празно, замаяно изражение.

— Скачай! — извика Сус Кембъл и избухна в кикот.

— Какво си мисли, че прави? — възкликна друго момиче, едновременно ужасено и развълнувано.

Джак забеляза, че тълпата се забавлява от създалата се ситуация. Макар и несъзнателно половината подканяше момчето да скочи. Със сигурност щяха да отменят часовете до края на деня.

— Хайде, приключвай вече! Имам контролно по математика и не искам да го правя точно днес — извика някой.

Застанал в един ъгъл зад живия плет, който обграждаше каменна пейка, Джак дочу с изключително острия си слух гласа на Кингсли Мартин, новото момче, което се смееше заедно с Мими.

— Накарай го да направи пирует — каза тя.

Кингсли махна с ръка и момчето на парапета подскочи и се завъртя. Тълпата ахна, но момчето се приземи на краката си. Гледаше

ужасено случващото се, сякаш нямаше контрол над него...

Контрол...

Джак хвърли остър поглед към Кингсли. Досети се какво става. Кингсли използваше умствен контрол, за да разиграва момчето като кукла на конците.

От Комитета много пъти им бяха казвали, че всеки, който използва силите си върху червенокръвен, без да е бил предизвикан, ще бъде строго наказан. Джак усети как гневът се надига в него. Този нахален, арогантен глупак щеше да вкара в бяла всички.

— Пусни го! — извика той с вдигната ръка, впил яростно очи в Кингсли.

Тълпата се обърна, за да види какво става.

— Само се забавлявахме, приятел — каза Кингсли и с леко движение на китката си накара момчето да спре да се върти.

Щом осъзна, че се намира безпомощен на ръба на парапета, червенокръвният нададе ужасен вик. Левият му крак се подхлъзна леко...

— Мартин! Свали го веднага!

— Щом толкова настояваш... — каза Кингсли с вече отегчен вид. Момчето възвърна равновесието си и стъпи обратно на терасата.

— *Modo caecus* — прошепна Джак, изпращайки заклинание към всички червенокръвни, присъствали на сцената, за да забравят какво са видели.

— Това беше глупаво и опасно, да не говорим, че беше жестоко и долно — сопна се Джак на Кингсли.

Никога в живота си не бе изпитвал такъв гняв. Още повече че Мими стоеше до него. Наистина ли ревнуваше? Или беше просто разочарован, че сестра му може да се държи така низко?

— Не ни разваляй кефа, Форс — каза Кингсли. — Никой не е пострадал, нали?

— Да, Джак, стига — включи се и Мими. — Само се майтапихме. Нищо нямаше да се случи.

— Не е там работата, Мими. Старейшините ще разберат.

— О, Старейшините — засмя се Кингсли. — Защо не ме накажеш сам? — каза той подигравателно. — Или толкова си падаш по червенокръвните, че си забравил каква е на цвят собствената ти кръв?

Джак се изчерви до корените на фината си руса коса.

— Вие Форс, или както там се наричате в момента, нямаше да сте нищо без моето семейство и жертвите, които сме направили — заяви Кингсли мрачно, след което се обърна да си ходи. — Ако решиш да си вземеш думите обратно, знаеш къде да ме намериш, Форс.

— Джак, това беше просто шега — каза Мими, опитвайки се да умилостиви брат си.

— Зарежи — отвърна Джак и свали ръката ѝ от рамото си.

Тръгна да се отдалечава с бърза крачка, но Мими го последва.

— Джак, почакай, моля те.

Но той не се обърна. Ушите му пламтяха от срам заради публичното му избухване.

Дали постъпи правилно? Трябваше да спре Кингсли, нали? Или просто не можеше да прояви чувство за хумор, както твърдеше сестра му? За какво обаче говореше Кингсли? Какви жертви бе направило семейството му?

Трябваше да пита баща си.

ГЛАВА 22

Оливър й пазеше място до себе си в кабинета по химия. Щом тя влезе, й подаде предпазните очила, които тя си сложи заедно със защитния елек.

— Какво ще правим днес? — попита тя.

Оливър вече беше сложил своите. Целият клас изглеждаше като група оксигенисти. От другия край на стаята Мими се оплакваше на висок глас, че от тези очила й оставал червен белег на носа, но никой не й обърна внимание.

— Пак ли ще правим бонбони?

Оливър бавно включи дюзата, от която се появи малък червен пламък.

— Аха.

В миналото в „Дюшен“ работеха най-изобретателните и очарователни учители по химия. Всъщност предметът беше толкова популярен, че всички класове имаха право да го запишат като избираем. Но смелият и ентузиазирани учител г-н Антъни, наскоро завършил „Йейл“, напусна в края на миналия срок заради неудачната си връзка с ученичка, която бе забременяла от него. Г-н Антъни беше уволнен, а момичето — изключено. Все пак това не беше кое да е училище, а „Дюшен“.

Добре, ама докато експериментите на г-н Антъни бяха интересни и вълнуващи (миналия срок превръщаха мед в злато, или поне в позлатен мед), сега учениците бяха насадени на скучния г-н Корган, чиито лабораторни упражнения бяха от тъпи по-тъпи. Измерване на плътност. Определяне състава на водата. Определяне на разтвор като киселинен, основен или неутрален. Уфффф. Г-н Корган беше толкова мудар, че вече две седмици класът се занимаваше с химичната реакция между водород и фруктоза — с други думи смесване на вода и захар, за да се получи бонбон.

Скайлър тъкмо се канеше да сложи стъкленицата върху дюзата, когато г-н Корган обяви, че този път ще бъде различно.

— Бих искал да... — покашляне — ... да се размествате всяка седмица. Дисциплината напоследък не е много добра, затова се налага да... — покашляне — ... да ви разделя от приятелите ви. Нека всички отляво да се преместят на чина от другата редица. Ще правим това разместване всяка седмица.

— Ще се видим след часа — каза Оливър, докато Скайлър си събираше нещата, за да се премести до Кингсли Мартин.

Големите пластмасови очила само подчертаваха красотата му и показваха, че нищо не може да помрачи привлекателността му. Дори с шушлякови панталони и изкуствени мустаци пак щеше да изглежда секси. Скайлър почти не го беше виждала, откакто се появи за пръв път, но пък беше чула как го превъзнасят до небесата, а и беше станала свидетел на арогантната му постъпка в двора тази сутрин.

— Много гадно стана с дядо ти — каза ѝ той вместо поздрав.

Скайлър се постара да не покаже изненадата си. Но все пак Кингсли беше синьокръвен и сигурно родителите му бяха високо в йерархията на общността.

— Не бери грижа за него — отвърна лаконично тя, докато чакаше водата да заври.

— О, изобщо не се притеснявам. Просто съжалявам, че не можах да присъствам, за да видя как ще свърши схватката между Лорънс и Чарлс. Точно като едно време.

— Мда — съгласи се Скайлър, за да приключи въпроса.

От суеверие дори не беше казала на Оливър за завръщането на Лорънс. Ами ако Комитетът го прати обратно в Италия? Тогава просто нямаше да има нищо за казване.

— Я ми кажи, още ли си падаш по онова момче?

— Моля?

— Нищо — сви той невинно рамене. — Щом уж не разбираш — добави дяволито.

Когато се обърна на другата страна, Скайлър се възползва от възможността да го разгледа, без да я забележи. Говореше се, че е бил на бала. Възможно ли бе... възможно ли бе той да е момчето с маската, което я целуна на афтьрпартито? Без да иска, Скайлър сложи ръка на устните си. Ако бе той, това не значеше ли, че макар да го смята за отблъскващ, намира в него и нещо привлекателно? Оливър винаги цитираше Фуко, според когото страстта се заражда от отвращението.

Изведнъж ѝ хрумна една мисъл. Ами ако момчето с маската е било Оливър? На партито имаше червенокръвни... А и Оливър не обичаше да пропуска забавленията. Сигурно е имало начин да разбере за партито. Дали не бе почувствала привличане към момчето с маската, защото е бил най-добрият ѝ приятел? Него ли беше целувала? Затова ли се държеше толкова мило с нея напоследък, с такава нежност?

Погледна крадешком към мястото, където стоеше Оливър. В момента той се мръщеше на Мими Форс, която прегори фруктозата и от разтопеното се разнесе сладка миризма.

Ако се беше целувала с Оливър, значеше ли това, че вече са повече от приятели? Трябваше ли да започнат да излизат? Привличаше ли я наистина? Погледна кестенявата му коса и се замисли как във Венеция така ѝ се искаше да вкуси кръвта му. Това броеше ли се за привличане? А какво ли мислеше той за нея?

Скайлър остави идеално отлятата захар на масата и срещна погледа на едно друго момче.

Джак Форс. Стомахът ѝ моментално се сви на топка.

Скайлър разбра, че се самозалъгва. Разсейваше се с мисълта, че може би си пада по Кингсли или Оливър, но в себе си без всякакво съмнение таеше надежда момчето, с което се е целувала, да е едно конкретно.

Джак.

ГЛАВА 23

Когато Скайлър се прибра вкъщи, Лорънс още го нямаше. Багажът на дядо ѝ стоеше някак самотно в коридора и тя помоли Джулиъс да го занесе в стаята на Корделия. Хети беше приготвила вечерята и Скайлър я занесе с табла в стаята си, за да хапне пред компютъра. Корделия никога не би позволила подобно нещо. Тя държеше внучката ѝ да се храни прилично на масата всяка вечер. Но нея вече я нямаше, за да налага правилата.

Докато си четеше имейлите, Скайлър даваше на Бюти малко от храната. След като неохотно се опита да си напише домашното, занесе подноса долу и помогна на Хети да зареди съдомиялната. Минаваше девет часът. Дядо ѝ го нямаше почти дванайсет часа. Колко време можеше да е продължила тази среща?

Най-после, малко след полунощ, чу вратата да се отключва. Лорънс изглеждаше изтощен. Лицето му беше изопнато, сякаш се бе състарил с няколко десетилетия.

— Какво стана? — попита тя, притеснена от вида му, и скочи от мястото до прозореца, където бе седнала.

Без покривките върху мебелите дневната беше много уютна. Хети беше запалила камината. Скайлър не можеше да се насити на гледката към реката.

Лорънс закачи смачканата си старомодна шапка на закачалката и потъна в едно от старинните канапета срещу камината. Докато се наместваше, от него се вдигна облак прах.

— Мисля, че Корделия е трябвало да вложи малко средства в поддръжката на този дом — измърмори недоволно той. — Оставих ѝ доста добра сума.

Скайлър бе останала с впечатлението, че парите им са почти изчерпани и че малкото останало отива за покриване на най-основните нужди — таксата за „Дюшен“, храна, подслон, заплати на неколцината прислужници. За всичко останало като нови дрехи, кино или ресторанти Корделия буквално си броеше монетите.

— Баба все казваше, че сме разорени — обясни Скайлър.

— В сравнение с начина, по който сме живели в миналото, да. Но семейството ни далеч не е разорено. Днес проверих сметките. Корделия е инвестирала много мъдро. Мисля, че ще можем да оправим къщата, както се полага.

— Ходил си до банката? — сепна се Скайлър.

— Имах да свърша доста работа. Много време мина, откакто не съм бил в града. Поразително е колко се е променил светът. Човек забравя това във Венеция. Попаднах на няколко приятели. Кушинг Карондолет настояваше да вечерям с него в клуба. Съжалявам, трябваше да се прибера по-рано, но исках да разбера какви ги е вършил Чарлс, докато ме нямаше.

— Но какво стана с Комитета?

Лорънс извади пура от джоба си и внимателно я запали.

— Разпитът ли?

— Да — отвърна Скайлър нетърпеливо, поразена от безгрижното поведение на Лорънс.

— Ами... заведоха ме в Хранилището. Трябваше да говоря пред Съвета — старейшини, несмъртни като мен.

Несмъртните бяха вампири, които оставаха с едно и също тяло през вековете, които не подлежаха на цикъла от заспиване и събуждане, известен още като прераждане.

— Никога не съм виждал такава жалка сбирщина — каза Лорънс, сбръчквайки устни от отвращение. — Форсайт Люелин е сенатор, знаеше ли? Навремето в Плимут беше просто лакей на Михаил. Какъв позор! И противоречи напълно на Кодекса. Невинаги е било така, да знаеш. И преди сме били управници, но след случилото се в Рим решихме, че никога повече няма да заемаме властови позиции в света на хората.

Скайлър кимна. Корделия ѝ беше разказала за това.

— Изритали са семейство Карондолет от Съвета, Кушинг ми каза. Защото предложили *кандидус суфрагиум*.

— Какво е това?

— Нарича се „бял вот“. С него се избира нов водач — обясни Лорънс и протегна крака към камината.

— Но аз си мислех, че Михаил... Чарлс Форс е регис. Завинаги.

— Не съвсем — отвърна Лорънс и изтръска пурата си в пепелника, който бе извадил от джоба на самото.

— Как така?

— Конклавът не е демокрация, но не е и монархия. Решихме, че лидерството може да бъде оспорвано, ако смятаме, че регисът ни води в погрешна посока. Това се нарича „бял вот“.

— Случвало ли се е досега?

— Да. — Лорънс потъна в стола, така че се виждаше само димът от пурата му. — Навремето в Плимут.

— Какво стана?

— Загубих. С Корделия ни изключиха от събранието. Оттогава нямаме влияние в Съвета. Подчинихме се на правилата им, а после по времето на Реконструкцията^[1] решихме да се разделим.

— Защо?

— Корделия сигурно ти е казала. Подозирахме някои висшестоящи от Съвета, че прикриват Среброкръвния. Реших, че за нея ще е по-безопасно, ако изчезна за известно време, за да продължа разследването ни без знанието на Комитета. Мислехме, че постъпваме умно. Но уви, не бях тук, когато Алегра е изпаднала в кома. Нито пък когато ти си се родила. А работата ми до момента се оказа безполезна. Не напреднах и крачка към това, да докажа подозренията си.

— Но какво стана, защо те освободиха? Мислех, че ще те пратят обратно в изгнание.

— И те така си мислеха — засмя се доволно Лорънс. — Само че бяха забравили, че аз отидох в изгнание доброволно. Не мисля, че някой от тях изобщо е очаквал да се върна. Нямаше какво да ми направят. Не съм нарушил никое правило от Кодекса. Нямаше как да ми забранят да остана. Отсъствах толкова дълго, че ме накараха да се закълна.

— За какво?

— Че повече няма да оспорвам ръководството на Съвета. Че няма да изисквам друг бял вот. Дори обещаха да ме върнат на предишната позиция, ако обещаая да не повдигам повече въпроса за среброкръвните. Според Чарлс заплахата от Кроатан е преодоляна, ако изобщо някога е имало.

— Само защото никой не е умрял през последните три месеца — отбеляза Скайлър.

— Да. Слепи са, както винаги. Среброкръвните са тук. Стана точно това, за което двамата с Корделия предупреждавахме преди години.

— Но всичко останало е наред, нали? — попита доволно Скайлър, която в момента не се вълнуваше от заплахата на Кроатан. — Ти си тук и те не могат да ти попречат да останеш.

Известно време той остана загледан в камината.

— Не точно. Имам една лоша новина.

Усмивката на Скайлър помръкна.

— Чарлс ми каза, че е предприел постъпки да те осинови.

— Какво? Но защо?

Чарлс Форс — да я осинови? Кое му дава подобно право? Що за глупава шега беше това?

— Колкото и да е жалко, той е твой чичо. Когато Алегра, сестра му, го отхвърли и отказа да го приеме за партньор в този живот, той обърна гръб на семейство ван Алън. Дори направи всичко по силите си, за да го унищожи. Да унищожи майка ти. Никога не ѝ прости, че се омъжи за баща ти и те роди. Дори си смени името.

Скайлър се замисли колко пъти беше виждала Чарлс Форс, коленичил пред болничното легло на майка ѝ. Не спираше да ѝ ходи на посещение; *той* бе молил Алегра за прошка, не обратното.

— Така че той е последният ти жив роднина, като изключим мен, разбира се. Но аз не фигурирам никъде в този цикъл... Всъщност според докладите се водят мъртъв, починал през 1872 г. Бог да благослови швейцарските банки. Сметките ни са само с цифрови кодове, иначе нямаше да имам достъп до тях. Чарлс каза, че аз не съм способен да те отгледам, затова иска сам да се заеме с тази задача.

Чарлс Форс — неин чичо. Корделия беше намекнала нещо такова, но Скайлър отказваше да приеме тази част от изкривеното си родословно дърво.

— Но те не могат... искам да кажа... той не... Аз дори не го познавам.

— Не се тревожи. Няма да го допусна. Алегра би дала всичко, за да бъдеш далеч от него.

— А той защо те мрази толкова?

Очите на Скайлър се изпълниха със сълзи. Ето че Лорънс се върна и съдбата отново се намеси, за да я отдалечи от него. Замисли се

как ли би се чувствала в дома на семейство Форс. Да живее заедно с Мими и Джак. На Мими определено ще ѝ хареса, сигурна беше. А какво ли би си помислил Джак?

— „Ще се разделят баща против син, и син против баща“ — отвърна Лорънс с цитат от Библията. — Уви, винаги съм бил разочарование за сина си.

[1] Периодът между 1865 и 1901 г., след края на Гражданската война (1861–1865). — Бел.ред. ↑

ИЗ АРХИВИТЕ НА ВЕСТНИК „НЮ ЙОРК ХЕРАЛД“

30 СЕПТЕМВРИ 1872 Г.

ИЗЧЕЗВАНЕТО ОСТАВА МИСТЕРИЯ

**ВЕЧЕ ДВЕ ГОДИНИ БЕЗ СЛЕДА ОТ МАГИ СТАНФОРД. БАЩА
Й УМИРА ОТ МЪКА, МАЙКА Й ПОЛУДЯВА**

Мистерията около изчезването на Маги Станфорд, сега осемнайсетгодишна, която изчезна в нощта на годишния Бал на патрициите преди две години, все още не е разбулена. Полицията не е получила писмо с искане за откуп, нито пък е открила следа от отвлечане, затова заключава, че момичето е изчезнало по собствено желание.

Според някои източници г-жа Доротей Станфорд е получила умствено разстройство от шока след изчезването на дъщеря ѝ. Г-н Станфорд умира от мъка скоро след инцидента.

Майката продължава да получава странни халюцинации и обвинява съседите и приятелите си, че крият истината за местонахождението на дъщеря ѝ и пречат тя да се прибере у дома. „Хералд“ посети г-жа Станфорд в дома ѝ, където тя сподели, че според нея някой е отвлякъл дъщеря ѝ и отказва да я пусне.

Научихме също, че година преди да изчезне, Маги е прекарала известно време в психиатрична клиника в Нюпорт, където е била лекувана от неназована болест. Ако някой разполага с информация по случая, нека уведоми съответните органи.

ГЛАВА 24

Редакцията на списание „Шик“ се намираше в лъскава бизнес сграда от стъкло и бетон в центъра на Таймс скуеър. То беше само едно от многото медийни притежания на дружество „Кристи-Бест“, което държеше още „Флаш“, „Кис“, „Сплендид“, „Майн“ и още редица други заглавия от една дума. Фоайето имаше ведра атмосфера, облицовано с мрамор, с капещ дзен фонтан. Ониксовите бюра на рецепцията се обслужваха от цяла армия пазачи в сини униформи.

Един следобед след училище Блис чакаше търпеливо във фоайето, докато пазачът се обаждаше на модния агент, за да узнае дали да я пусне да влезе. От „Фарнсуърт моделс“ я бяха изпратили на кастинг в редакцията, за да преценят дали да я наемат за предстоящата фотосесия.

Блис беше облечена в обичайните си дрехи за кастинги — много тесни дънки *Stitched for Civilization*, свободна бяла риза и равни обувки. Беше почистила старателно лицето си и бе дошла без грим, както я посъветваха от агенцията. След участието си в рекламата на *Stitched for Civilization* и публикуването на снимката ѝ с роклята на „Диор“ в целия свят Блис се беше превърнала в много търсен модел. Освен това я коронясаха за новата млада звезда на Нюйоркското общество и измести Мими от мястото ѝ сред най-добре облечените. Участва в реклама на обувки, в друга на „Гап“, а списание „Кис“ ѝ посвети пет страници. „Шик“ обаче беше списанието майка на всички лъскави издания. За Блис професията на модел не беше нищо повече от лудория, но въпреки това тя много искаше да бъде част от тази лудория.

— Скайлър ван Алън — съобщи момичето до нея.

Блис се обърна изненадано.

— Скайлър! И ти ли си тук за кастинга на „Шик“?

— Да — усмихна се Скайлър.

Откакто баба ѝ бе починала, тя отказваше предложенията за снимки, с които я засипваха след билборда на *Stitched for Civilization*

на Таймс скуеър. Отстъпи пред увещанията на Линда Фарнсуърт само за да се разсее от тревожните мисли за Чарлс Форс и намерението му да я осинови.

Както обикновено, изглеждаше като дрипла в размъкнатия пуловер, туниката с висока талия, пластмасов гердан на няколко реда, клин и гуменки. Трябваше обаче да се отбележи, че преди време няколко модни редактори я бяха зърнали във фоайето и бяха забелязали уникалния ѝ стил. Три месеца по-късно пуснаха в „Кис“, „Сплендид“ и „Флаш“ предложения за тоалет, странно наподобяващ днешния на Скайлър.

— Качвайте се, момичета — каза им портиерът и ги пусна да влязат през турникетите.

Офисът на „Шик“ беше на десетия етаж и двете се почувстваха удивени от безупречния интериор. Стените на чакалнята бяха облепени с плакати на най-известните корици — нещо като разходка сред най-красивите личности на XX и XXI век.

Възрастната рецепционистка им направи знак да седнат на удобните бели кожени фотьойли.

Двете момичета заговориха тихо на неутрални теми — клюки от училище, оценки и защо внезапно кафенето им бе започнало да предлага хотдог. И двете умишлено избягваха темата за мистериозната смърт на Дилън — Скайлър, защото се опасяваше, че това ще натъжи Блис, а Блис, защото смяташе, че няма какво повече да каже, след като разбра, че момчето от езерото е било Кингсли.

— Често излизаш с него — отбеляза Скайлър, когато Блис ѝ разказа, че Кингсли я завел на парти в новия клуб „Дизастър“

— Да — отвърна Блис.

Беше седнала на ръба на стола, сякаш се притесняваше да заеме повече място. Черната папка с портфолиото ѝ лежеше в скута ѝ.

— Той е готин — допълни тя.

Блис все още не си спомняше какъв е бил Кингсли в миналото ѝ, но не можеше да отрече, че правеше настоящето ѝ забавно. Явно си беше въобразил, че с Блис са гаджета, и прекарваха повечето си свободно време заедно. Той винаги успяваше да се сдобие с покани за най-хубавите купони. До него Блис вече не се чувстваше като увехнало цвете, а като социална пеперуда. Освен това собствената ѝ слава растеше и я караше да се чувства по-уверена сред бляскавите

участници в нюйоркския нощен живот. Дори Мими изкоментира кисело как ѝ е омръзнало името на Блис да ѝ се набива в очите по вестникарските страници.

— Как е Оливър? — попита Блис.

— Добре — отвърна рязко Скайлър.

Всъщност Оливър се държеше малко дистанцирано напоследък, особено на фона на неотдавнашната му загриженост. Може да бе резултат на това, че тя се бе отдръпнала от него, или пък го притесняваше промяната в отношенията им. Не беше лесно да се превърнеш от най-добър приятел в помощник.

Стъклената врата се отвори и се появи слаба жилеста брюнетка. Двете момичета млъкнаха. Жената носеше свободна блуза тип туника, стегната с колан в ханша, впити къси дънкови панталони, фигурален чорапогащник и обувки с платформа. Тоалетът ѝ бе разностилен, сякаш бе комбинирала дрехите в последния момент. В действителност обаче вероятно бе разучавала с часове снимки на модели и внимателно бе пресметнала как да съчетае отделните елементи, подобно на художник, който смесва бои.

— Блис, Скайлър? — извика тя.

— Вие ли сте Шантал? — попита Скайлър.

— Не, аз съм Кийтън, асистентката ѝ.

— Даян или Бъстър? — пошегува се Скайлър.

Кийтън не ѝ обърна внимание.

— Шантал е още на събрание, но ми каза да ви поканя да влезете — каза тя снизходително.

Введе ги във фоайе, застлано с бял килим, където из лабиринта от офисни кутийки се носеха момичета, облечени с подобна модна екстравагантност, на десетсантиметрови токчета. До стената бяха паркирани щендери на колелца с различни етикети: „корица януари“, „отхвърлени“, „стават“, „за събранието с Бранън“, „върнати“ и „индекс“.

В офиса на Шантал бяха разхвърляни папки със снимки, една от стените беше покрита със стотици лъскави снимки на модели. Сред тях беше и корицата за следващия брой, а в ъгъла джафкаше миниатюрен териер.

— Стойте тук — нареди Кийтън. — Не мърдайте.

Скайлър и Блис я послушаха, макар Блис много да искаше чаша вода, а Скайлър умираше да посети тоалетната. Но и двете бяха удивени от атмосферата в офиса, а Кийтън не изглеждаше да има чувство за хумор, така че нито една от двете не посмя да рискува.

След около час Шантал най-после пристигна. Блис очакваше поредната бляскава слаба красавица, но тя се оказа крехка, ниска и кльощава жена с къса прическа и с очила с формата на котешки очи. Носеше свободен спортен пуловер, торбести панталони и японски кецове — удобни, но пуснати в ограничено количество, и затова убийствено скъпи.

— Здравейте, момичета — каза тя енергично, а после викна: — Кийтън, фотоапаратът ми! Не ти ли казах да го донесеш?

Тя седна на бюрото и заразглежда папките на момичетата.

— Да, тези съм ги виждала. Бива ги. О, и тази я бива. Тази не толкова — мърмореше си тя.

После затвори рязко папките и накара момичетата да позират на фона на бялата стена, за да им направи няколко пробни снимки.

Първа беше Блис. Всичко вървеше добре, докато една силна лампа не светна в лицето ѝ и тя внезапно припадна.

— О, боже! Нали не е анорексичка? Тоест, ако е, нали няма проблем? Ясно е, че всички са като нея. Не мога да я взема, ако ще ми припада по време на снимки — каза Шантал, по-скоро раздражена, отколкото притеснена.

— Не, не е анорексичка — отвърна разтревожено Скайлър, после коленичи и сложи ръка на челото на Блис. — Малко е горещо тук.

— Не... върви си... не... — стенеше Блис.

— По време на истински снимки ще бъде още по-горещо — отвърна мрачно Шантал. — Бог да ми е на помощ, ако повърне на килима ми.

Скайлър я погледна раздранено, понеже жената явно се притесняваше повече за килима си, отколкото за момичето.

— Блис? Блис? Добре ли си? — извика Скайлър, опитвайки се да я изправи на крака.

Блис примигна няколко пъти и отвори очи.

— Скайлър?

— Да.

— Трябва да се махна отгук — каза Блис умоляващо.

— Кийтън ще те изведе. Ще кажа на Линда — заяви Шантал и вдигна звънящия телефон.

Очевидно, след като заплахата от повръщане бе отминала, вече я занимаваха други грижи.

Скайлър помогна на Блис да излезе от кабинета.

— Дръж се. Внимателно.

Извика асансьора и хвърли гневен поглед към момичето на „Кристи-Бест“, което ги зяпаше любопитно.

— Пак припаднах — каза Блис. — За пореден път.

— За пореден път?

— Вече ми се случва непрекъснато.

Блис разказа на Скайлър за кошмарите, за това колко смущаващо беше да се събуждаш на странни места, без да си спомняш как си се озовал там.

— Просто се събуждам и се оказвам на съвсем непознато място. Предполагам, че всичко е заради трансформацията.

— Да, и на мен ми се случва. Не така драматично, както го описваш, но преди няколко седмици и аз неочаквано загубих съзнание. Според д-р Пат било хибернация — обясняваше Скайлър на път за асансьора.

— Моите са много кратки и са част от спомените от предишните животи, само че после не си спомням нищо — сподели Блис, облекчена, че не само тя има подобни преживявания.

— Сигурно просто трябва да свикнем с това.

— Кингсли каза, че има някакви трикове за преодоляване. Щял да ми покаже някой път.

Асансьорът пристигна на партера, вратите се отвориха и вътре влезе Джек Форс. На ревера му имаше стикер с емблемата на „Кристи-Бест“ и надпис „етаж 10“.

— О, здравейте — каза той леко смутено.

— Не ни казвай... — започна Блис с дяволита усмивка. — Джек Форс — супермодел! Ще ни покажеш ли синята стомана? — пошегува се тя, имайки предвид прословутия поглед на супермодела от филма „Зуландър“.

— Шшшт! — отвърна Джек с глуповата усмивка. — Идеята не е моя. Трябват им момчета за някаква фотосесия. Шантал е приятелка на майка ми и... така.

— Тъкмо бяхме при Шантал — каза Блис.

Скайлър беше прекалено смутена, за да пророни и дума.

— Е, значи ще се видим на фотосесията — усмихна се Джак.

— О, съмнявам се — продължи Блис. — Аз припаднах, докато ме снимаха, а Скайлър въобще не стигна до позиране. Не мисля, че имаме шанс да ни изберат.

Не беше лесно да се определи кой изглеждаше по-разочарован — Джак или Скайлър. Вратите на асансьора се затвориха.

ГЛАВА 25

— На първия етаж след храма на Изис, между саркофазите в секцията с древноегипетски находки, има една огърлица с формата на змия, направена от злато и лапис. Някога е принадлежала на Хатшепсут. Искам да ми я донесеш — каза Лорънс с хронометър в ръка.

Скайлър и дядо ѝ стояха в кабинета му, една от многото стаи, които Лорънс бе отворил след завръщането си.

Той вече беше уредил предприемачи и архитекти да реставрират имението във вида от Кабинета на Лорънс обаче беше звукоизолиран и тих като гробница.

Беше третият ден от обучението на Скайлър. Преди седмица Лорънс разбра, че Комитетът не е направил почти нищо, за да научи новите вампири как да контролират и да използват способностите си. Скайлър му сподели, че единствено са им дали да четат някакви книги и да медитират.

— И никой не ви е правил *Велокс* тест? — попита той, повдигайки възмутено вежди.

Скайлър поклати глава.

— Какво е това? — попита тя.

— Нито са ви обяснили за четирите фактора на Проникването?

— Не — поклати глава Скайлър.

— В такъв случай никой от вас си няма и най-бегла идея как да отблъсне атака на среброкръвен — сопна се Лорънс.

— Тъ... не.

Лорънс беше много разтревожен. Времето си минаваше и молбата на Чарлс Форс за осиновяване вече бе преминала през някои от различните бюрократични процедури на семейния съд. Кой знае колко време оставаше на Лорънс и Скайлър да са заедно.

— Ако искаш да разбереш как да победиш среброкръвните и кой или какво е причината за завръщането им, ще трябва да се научиш да използваш способностите и знанията си на синьокръвна.

Дядо ѝ реши да започнат с *Велокс*, теста за бързина.

— Да си бърза не е достатъчно — обясняваше Лорънс. — Трябва да си толкова бърза, че да си неуловима. Толкова бърза, че алармите да нямат време да се задействат. Толкова бърза, че никой да не те види. Повечето хора смятат, че става дума да си невидим. В действителност няма такава неща като „невидим“. Просто ние сме толкова бързи, че човешкото око не успява да регистрира движението. Щом веднъж усвоиш изкуството на *Велокс*, ще си в състояние да се придвижиш където си поискаш само за миг. Среброкръвните са много бързи, това е една от най-големите им сили. За да оцелееш, трябва да станеш по-бърза от тях.

Той ѝ обясни как да намери огърлицата в музея „Метрополитън“.

Огърлица с форма на змия. Злато и лапис. На първия етаж. Древноегипетски находки. Между саркофазите.

— Тръгвай — каза Лорънс с хронометър в ръка.

Скайлър изчезна.

Но преди да е минала и една секунда, се върна.

— Този път беше по-добре — каза той.

Преди няколко дни ѝ беше отнело повече от две минути.

Скайлър вдигна огърлицата. Беше отключила шкафа толкова бързо, че алармата дори не успя да реагира.

На устните на Лорънс заигра лека усмивка.

— А сега я върни.

На другия ден тя беше направо изтощена от упражненията, но успяваше да го прикрие. Нямаше време за слабост. Искаше да продължи да напредва, без Лорънс да се тревожи какво ѝ струваше това. Нямаше търпение да овладее принципите на *animadverto* — „интелигентен взор“.

— Вампирското умение *animadverto* е поредното, заобиколено от митове и недоразумения. Хората мислят, че имаме неограничен потенциал да учим, а истината е, че притежаваме съвършена фотографска памет. Ако упражняваш това умение достатъчно, ще станеш като мен — ще можеш да цитираш дословно всяка книга, която някога си чела. Александрийската библиотека е загубена за човечеството от векове, но още тогава за щастие, аз бях много

паметлив читател — каза Лорънс, сочейки с пръст главата си. — Всичко е тук вътре.

— Защо ни е нужно да знаем всичко това? Как ще ни помогне да се защитим от среброкръвните?

— Те не отдават никакво значение на познанието, а тези, които не се учат от историята, са обречени да я повтарят. Трябва на всяка цена да намерим следи, подсказки за техните действия, като се заровим в историята на света. Може би тогава някой от нас ще успее да разкрие мистерията защо все още съществуват.

Той посочи трийсетте тома на енциклопедия „Британика“.

— Разгледай всяка страница и я запамети. С твоята скорост ще ти отнеме не повече от пет минути. Но аз ти давам цял час.

Лорънс излезе от кабинета и затвори вратата след себе си.

В уговорения час той се върна и завари Скайлър да дреме на канапето.

— Свърши ли?

— Преди петдесет и пет минути — ухили се тя.

— Добре тогава. Кажи ми каква дефиниция дават на египетския ритуал за съживяване.

Скайлър затвори очи и заговори бавно, с премерен тон, сякаш четеше.

— Ритуалът за подготовка на покойника за живот в Отвъдното се извършва върху статуя на самия него, върху мумията му или върху статуетка на бог, намираща се в храма. Важен елемент от церемонията е ритуалното отваряне на устата, така че мумията да може да диша и да се храни. Ритуалът символизира смъртта и възраждането в мита за Озирис, в който осакатеният...

— Отлично. Справяш се много добре за възрастта си. Направо впечатляващо. Мислех си, че понеже имаш смесена кръв, вампирските ти сили ще са разредени, но явно тя ги прави дори по-устойчиви.

— Дядо... — започна колебливо Скайлър.

— Да?

— След като вампирите могат да правят това, защо се налага да ходим на училище? Искам да кажа... наистина ли е наложително?

— Разбира се — отвърна Лорънс. — Това, което ти показах, е просто наизустяване. В училище се учат съвсем други умения — общуване, водене на спор, способност да се смесваме с хората. Един

вампири не трябва да се изолира от множеството. Ние, синьокръвните, трябва да разберем каква роля играят те в света, преди да се опитаме да я променим. Може да си способна да изрецитираш цялата енциклопедия, но един ум без сърце, без способност да разсъждава... няма нищо по-безсмислено от това.

Скайлър свикна да очаква упражненията с нетърпение. В края на седмицата Лорънс я подложи на най-трудното изпитание.

— Вече си чувала за *проникването* — способността да контролираш умовете на хората.

— Да. Присила Дюпон каза, че това е едно от най-опасните умения. Не трябва да го пробваме, докато не навършим пълнолетие.

— Това са пълни глупости. Трябва да го упражняваш сега, за да се предпазиш от примамливостта му. Защото *проникването* действа и на синьокръвните. Това е смъртоносна техника на среброкръвните.

Скайлър потръпна.

— Така че трябва да се научиш как да го контролираш, но и как да му се съпротивляваш. Ще започнем с първото; след като го усвоиш, ще те науча и на второто. Съществуват четири фактора. Първият е телепатия, способността да четеш мисли. За това трябва да се концентрираш върху енергията на човека и да съумееш да разбереш източника ѝ. Мислите са като пъзел, трябва да го сглобиш, за да разчетеш тайните му... Андерсън, ела тук, моля те.

Джентълменът с прошарената коса влезе в кабинета.

— Да?

— Андерсън е обучен да устоява на *проникването*. Налага се, ако иска да е добър помощник. Не може асистентът на един вампир да бъде покварен.

През следващите три часа Скайлър стоеше на една от масите, а Андерсън на другата. Лорънс показваше карта на Андерсън, а Скайлър трябваше да познае коя е.

Какво си мислеше той? Скайлър полагаше максимални усилия да се концентрира, но всичко, което виждаше, беше гъста, сива мъгла.

— Дама купа? — предположи тя.

Лорънс ѝ показа асо пика.

— Десетка спатия?

Тройка каро.

И така нататък. Сивата мъгла не се вдигаше и Скайлър беше на път да се откаже. След двата успеха си мислеше, че и четенето на мисли ще е толкова лесно.

Андерсън си отиде и Скайлър остана сама с дядо си.

— Това упражнение беше наистина трудно — опита се да я утеши той, докато размесваше картите, за да ги прибере в калъфа.

Скайлър кимна.

— А изглежда толкова лесно — каза тя и спомена как успяваше да чете мислите на Оливър без проблем.

— Той не е защитен — обясни дядо ѝ. — Напомни ми да го обучим, за да ти бъде ефективен помощник.

Скайлър кимна. Опитите да овладее това умение ѝ отнеха толкова енергия, че внезапно се почувства замаяна и изтощена.

— Добре ли си? — попита я загрижено Лорънс.

Тя само махна с ръка. Не призна пред дядо си, но след упражненията се чувстваше толкова изтощена, че едва се държеше на крака.

ГЛАВА 26

Срещата им в Хранилището беше съвсем случайна. Скайлър беше отишла, за да прочете колкото може повече книги, препоръчани от Лорънс, и остана приятно изненадана да заvari там Джак.

— О, здравей — усмихна се той и прокара ръка през косата си, а после ѝ махна да седне до него. — Какво четеш? „Процесът“? — попита той и ѝ показа своя том.

Тя кимна. В момента по литература изучаваха Кафка. „Процесът“ беше една от многото книги, които трябваше да прочете.

— Глупава любовна история, не мислиш ли? — попита той, докато разлистваше пожълтелите страници.

Скайлър забеляза, че книгата беше доста захабена и с подгънати краища.

— Любовна история? Не става ли дума за деспотизма на справедливостта? За абсурдността на бюрокрацията? Ние така и не разбираме за какво го съдят всъщност.

— Не съм съгласен. А предвид на това, че Кафка не е искал книгата да бъде публикувана, кой може да каже за какво точно става въпрос? Четох, че била за проваления му годож с Фелис Бауер. Което значи, че въобще не става дума за правни проблеми, а за човек, нещастен в любовта...

— О, Джак — въздъхна Скайлър.

Не беше сигурна дали той я занася или не, но се наслаждаваше на закачката помежду им. Дотогава не беше ясно дали ще могат да бъдат отново приятели, или каквото там беше започнало между тях и свърши така внезапно в края на миналия срок. Но Джак явно нямаше нищо против да опитат отново. Не че това имаше някакво значение. Въпреки всичко той си оставаше брат на Мими Форс.

— Може би в моята книга има нещо, което в твоята липсва — каза Джак и ѝ подаде своята. — Нека да си ги разменим. И без това твоята е с по-хубава корица.

Скайлър взе книгата му и вдиша специфичната ѝ миризма на остаряло. Отвори я, докъдето беше стигнала, и зачете.

Какво досадно старо място, помисли си Мими, следвайки Кингсли по стълбите към Хранилището на историята. То беше и главна квартира на Комитета, която се намиреше точно под „Блок 122“, суперскъп нощен клуб, отворен само за синьокръвните и техните гости.

С Кингсли се бяха сприятелили, защото и той бе порочен като нея. Инцидентът с момчето на балкона бе поставил началото на съюза им. Кингсли притежаваше всичко, което Мими харесваше у един вампир — желанието да използва силите си. Негласно тя бе съгласна с него, че от Комитета са твърде предпазливи, и се дразнеше на строгите им правила. Защо да не използват силите си, за да властват над хората? За какво ти е да умееш да четеш мислите им, ако не можеш да използваш това за материални и емоционални облаги? Защо да нямаш повече от един кръвен донор едновременно? Защо да не размахват пред носа на другите високия си статут, вместо да се опитват да се слоят сред смъртните?

Той я бе помолил да дойде с него в Хранилището, за да ѝ покаже нещо готино, а после бе изчезнал между лавиците.

Мими се огледа — няколко жалки бивши помощници четяха и пишеха прилежно на бюрата си. Тя се настани на една от масите в средата на помещението и затропа нетърпеливо с пръсти. Иззад една лавица с книги дочу гласове.

— Тук няма никаква любовна история, Джак — каза някакво момиче. — Май ти си този, който се е объркал.

— Сигурна ли си? Трябва да четеш по-внимателно. Може би си го пропуснала — отвърна той.

Мими скръцна със зъби. Това беше онази мишка ван Алън. Говореше с брат ѝ. Мими се изправи и се изкашля тактично, докато надничаше към тях над ниската лавица.

Джак и Скайлър моментално се отдръпнаха един от друг.

— Ъ-ъ... ще се видим по-късно — каза рязко Скайлър и се премести на друго бюро, без да се усети, че все още държи неговата книга.

— О, здравей — усмихна се Джак на сестра си. — Дори не предполагах, че знаеш как да стигнеш до това място.

— Не ме подценявай, Бенджамин Форс. За твое сведение аз съм запален читател.

Джак се ухили.

Лъжкия, каза ѝ той мислено.

Ти си лъжец, отвърна му тя.

Прости ми, каза той и направи помирителен жест.

Разбира се. Изражението на Мими омекна.

Отивам си, ще се видим вкъщи.

Чао.

Мими го проследи с поглед, докато той излизаше. Въпреки нежните му мисли, запечатани в съзнанието ѝ, тя се притесни. Защо Скайлър все още беше в играта? Имаше нещо в това момиче, което действаше на брат ѝ. Мими го надушваше. Усецаше желанието му да се отдаде на връзката им, но сякаш се насилваше да се влюби в нея против волята си. Защо? Никога преди не е било така. Във всеки жизнен цикъл те преоткриваха връзката си без проблем.

За миг прекомерната самоувереност и самодоволство изчезнаха от лицето на Мими и тя заприлича на уплашено, изгубено момиченце. *Ами ако ме напусне? Ако откаже да поднови връзката ни? Какво ще стане с нас?*

Мими потръпна при мисълта за Алегра ван Алън, прикована към болничното легло, практически мъртва за света.

Не можеше да допусне това да се случи и с тях.

— Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак — каза Кингсли, подавайки на Мими една дебела книга.

Мими му се усмихна обезоръжаващо.

— Искат ми се — отвърна тя. После погледна книгата. — Какво е това?

— Нещо, което не би трябвало да четем. Една много стара книга със забранени заклинания. Чувала си за онова с Кроатан, нали? Среброкръвните — попита Кингсли.

— Да — отвърна Мими предпазливо. — Но те не би трябвало да съществуват наистина.

— Да бе — усмихна се самодоволно Кингсли. — Само защото вече не се подчиняват.

— Какво искаш да кажеш?

— Среброкръвните са били наши роби. След прогонването ни на Земята тези, които последвали Луцифер, били подчинени от Михаил и Габриела. Контролирали сме ги дълго време, но после те са се надигнали и са престанали да изпълняват заповедите ни. Ние сме гонили тях, те са гонили нас, и така векове наред. Предполага се, че вече не съществуват. Само че има начин да бъдат върнати.

— Какво искаш да кажеш?

Според Мими Кингсли се отнася твърде пренебрежително към тези неща. Все пак среброкръвните не бяха никаква шега. Повечето вампири дори не смееха да говорят за това.

— Да бъдат призвани от Мрака. Да бъдат накарани да правят каквото им се каже.

— Не бих казала, че идеята ми допада — каза Мими и потръпна. — Звучи твърде сериозно за мен.

— О, стига. Ще бъде забавно.

Кингсли използваше думата „забавно“ по адрес на всякакви поразии. Явно за него едно древно и опасно заклинание беше равносилно на бясното шофиране на „Ферари“ — кофти идея, която обаче си струваше да реализираш само за да се похвалиш после.

— Ммм... не — поклати Мими глава.

Това не я интересуваше, но може би в книгата имаше нещо друго, което да ѝ е от полза.

Materia acerbus. Тъмната материя.

Тя отгърна на първата страница и зачете.

ГЛАВА 27

Алегра ван Алън беше будна. Седеше в леглото, дългата ѝ руса коса се спускаше по раменете.

Зелените ѝ очи бяха отворени — големи и блестящи.

С тих, призрачен глас тя прошепна:

— Внимавай, Скайлър, пази се!

Скайлър рязко се събуди. Оказа се в болничната стая на майка си, но не си спомняше да е ходила там. Минаваше полунощ и последният ѝ спомен беше как заспа, четейки книга. Не се сецаше да е напускала стаята си, да е хвацала автобуса до 168-ма улица и да е влизала в болницата. Сигурно е вървяла насън или имаше бяло петно в паметта като тези, за които ѝ разказа Блис.

Погледна майка си: Алегра спеше дълбокия си, безмълвен сън. Дали това, което току-що видя, е било реалност? Майка ѝ беше будна и ѝ говореше. Каза ѝ да се пази. Да се пази от какво?

— Мамо — пророни Скайлър и погали Алегра по бузата.

Болката от липсата ѝ никога не я напускаше. Целуна я по челото, угаси светлините и излезе от стаята.

На другия ден Лорънс я покани да вечерят заедно в стария му клуб. Клубът на авантюристите беше елитна организация, основана от синьокръвните в началото на XVIII век за срещи на околосветски пътешественици със сходни интереси и виждания, за да споделят своите проучвания и теории за различни природни и географски феномени. Седалището му беше в една къща на Пето авеню близо до голф клуба и до музея „Метрополитън“ — две организации на синьокръвните, които през последните години трябваше да преминат към по-толерантна политика и да приемат в редиците си и червенокръвни.

Но Клубът на авантюристите все още беше главно вампирска крепост, ако не за друго, то защото хората не се интересуваха толкова

от проблемите на околната среда, колкото от социалните, и принадлежността към скучния стар клуб не носеше престиж.

Залата за вечеря беше пълна с членове на най-старите фамилии — Карондолет, Лорийар, Селигман, които като ван Алън имаха бляскаво минало, но не и цветущо финансово настояще.

След като бе посрещнат от разпоредителя, Лорънс тръгна да обикаля залата, за да се поздрави лично с всички присъстващи и да си разменят по някоя дума, преди да седнат със Скайлър на вечеря.

Менюто в клуба не беше променяно от XIX век: морски език, филе миньон и печен заек. Скайлър си поръча първото, а Лорънс второто. Порциите им бяха поднесени под сребърни похлупаци.

— *Воала* — каза сервитьорът и махна похлупаците едновременно. — *Бон апети.*

Докато ядеше рибата, Скайлър разказа на Лорънс какво се е случило предната нощ.

— Имах бяло петно в паметта. Не знам как се бях озовала в болницата.

— Бяло петно? Какво бяло петно? — попита Лорънс, дъвчейки.

— Ами изпадаш в безвремие и се събуждаш някъде, без да си спомняш как си се озовал там.

Лорънс остави вилницата.

— Познавам само моментните спомени от предишни животи. Но тогава вампирите винаги са в съзнание.

— Наистина ли?

— Това, което ми описваш, е много необичайно.

— Необичайно?

Скайлър се замисли. На Блис ѝ се случваше непрекъснато, значи не можеше да е необичайно. Тя разказа на дядо си каквото беше научила от Блис.

— Може би при новото поколение вампири има нова генетична черта, която го причинява. Не мисля, че си струва да се тревожим за това, но ако се случи пак, ми кажи. — Той въздъхна и отново остави вилницата. — А сега аз трябва да ги кажа нещо.

Скайлър замръзна: очакваше тази новина със страх още откакто Лорънс се бе върнал.

— Съдът се е съгласил да разгледа молбата на Чарлс за осиновяване. Изслушването ще бъде след месец.

ИНФОРМАЦИЯ ЗА ПАЦИЕНТА

Лудница „Св. Димфна“

ИМЕ: Маргарет Станфорд

ВЪЗРАСТ: 16 г.

ПОСТЪПИЛ: 05.04.1869 г.

Причини:

Признаци на лудост

Емоционално състояние:

Религиозен екстаз

Любовни връзки

Физическо състояние:

Самонараняване

Претърпял инцидент

Епилепсия

Склонност към самоубийство. Пациентката е открита от член на семейството си с прерязани вени на китките седмица преди да постъпи в клиниката

Халюцинации

Фамилна обремененост:

Няма данни за деменция или хистерия в семейството. Пациентката е единствено дете на живи родители.

Предишни проблеми:

Епилептични припадъци. Пациентката се оплаква от главоболие, кошмари, бели петна в паметта. Имала е любовна връзка с неподходящ младеж. Пациентката не е била бременна при постъпването си в клиниката.

Текущо състояние:

Извадка от разговора с нея при постъпването ѝ:

„Изглежда толкова реално. Не мога да избягам от него. Събуждам се и го усещам в мозъка на костите си. В сънищата ми казва, че идва. Нарича ме по име. Казва, че е част от мен. Нищо повече не си спомням. Помогнете ми, докторе, помогнете ми. Трябва да избягам, да се спася от това нещо.“

ГЛАВА 28

Фотосесията беше вдъхновена от „Талита Гети^[1] в Маракеш“: дълги прозрачни ленени роби, обсипани с бижута кафтани, тук-там някой тюрбан — о, бански с възможно най-тънките връзчици. Само че асистентката, която трябваше да уреди пътуването, не беше доразбрала и им беше купила билети за Монсерат, така че се налагаше карибският остров да бъде представен за Северна Африка.

Не че някой имаше нещо против — всички обичаха плажовете.

Блис беше получила обаждане от „Фарнсуърт моделс“ в четвъртък, качи се на самолета в петък и пристигна за снимките по залез-слънце същия ден. Скайлър също беше избрана, след като титулярките, две руски красавици, се оказаха с изтекли визи.

Модният директор на „Шик“ Патрис Уилкокс беше сурова жена, с която шега не биваше. Беше облечена от главата до петите в черно въпреки тропическата жегата. Посрещна моделите и екипа с усмивка, тънка като талията ѝ.

— Искам да сте наясно, че тук не сме на почивка. Тук сме по работа. Очаквам всички да сте на линия в осем сутринта.

Въпреки изричното предупреждение на Патрис фотосесията си оставаше ваканция. Докато тя обясняваше колко е важно да са точни, Джонас Джоунс, прословутият непоправим синьокръвен фотограф, намигна на момичетата зад гърба ѝ.

— Маргарити на бара след 5 минути — каза им той с устни.

Около полунощ целият екип, с изключение на модния директор, седеше на бара и обръщаше шотове. Там бяха двамата му асистенти Джонас — двама сладури от колежа по дизайн в Роуд Айлънд, цяло ято манекенки, до една под осемнайсет, Блис и Скайлър. Двете впечатлиха червенокръвните със способността си да надпият всеки. Вампирски гени, какво да правиш.

Скайлър се загледа в тъмния плаж, в пълната луна, огряваща дългата плажна ивица, заслуша се в мекия звук на прибоя. Беше

невероятно. Пристигна рано, надявайки се да завари тук Джак Форс, но него го нямаше; убоде я разочарование.

Но в момента, в който си пожела той да е там, усети как някой бутна лакътя ѝ. Обърна се и на съседния стол видя не друг, а именно Джак Форс.

— Какво пиеш? Надавам се, че не е нещо абсурдно — попита той небрежно, сякаш беше вчера, когато се видяха в Хранилището.

— Някакъв бълвоч. Комбинация от кокосов ром и сок от ананас, но не е Пина Колада. Искаш ли да го опиташ? — попита тя и му предложи чашата си.

Джак отпи и направи гримаса.

— Ужасно е.

— Казах ти.

— Едно и за мен — каза той на бармана.

— Смелчага — засмя се Скайлър и вдигна чаша за наздравица.

— Как е Лорънс?

— Добре е — отвърна тя, чудейки се дали Джак знае за плановете на баща си да я осинови. Не ѝ се искаше да повдигат тази деликатна тема.

— Още ли вярваш, че са се върнали? — попита Джак, имайки предвид синьокръвните.

— Така излиза. Това е единственото обяснение за Дилън... и за онова, което стана с Корделия.

Джак погледна към чашата си и я разклати така, че кубчетата лед изтракаха.

— Комитетът не го вярва. В Рим са овладели положението, лично Архангел Михаил е унищожил Луцифер. Няма как да са се върнали.

— Знам — каза тя и сведе поглед към питието си. — Но мисля, че от Комитета грешат.

Джак се канеше да отвърне нещо, но един дрезгав глас ги извика от другия край на бара, където надпиването беше в разгара си.

— Скайлър! Джак! Трябват ни още двама, хайде!

На другия ден всички се отправиха към скрит природен резерват в усамотената част на острова. От екипа бяха разпънали палатки, които да пазят момичетата от жегата. Блис се показа от своята облечена в бански костюм на зеброви шарки, украсен с раковини на връзките, с прозрачна копринена туника и сандали с камъни по тях.

— Къде са папагалите? — попита Джонас зад фотоапарата.

Според сценария Блис трябваше да носи на всяка ръка по едно голямо червено ара, както Талита някога.

Дресьорът пусна птиците, но нито една от тях не се съобрази с командите му. Едната кацна на главата на Блис, а другата закръжи около нея и закръжа шумно.

Когато най-после освободиха Блис от ноктите на птицата, Джонас склони да я снима под едно дърво, с птиците наблизо.

— Слава богу, че свърши — измърмори Блис, докато си проправяше път през високата трева на връщане към убежището на тентата.

Следващата беше Скайлър, облечена в цял черен бански костюм на „Гучи“, който представляваше две тесни ивици плат, които се съединяваха в долната част под формата на буквата V. Стилистката беше залепила плата за гърдите ѝ, но въпреки това Скайлър се чувстваше прекалено разголена.

— Искам нещо в стил „Синята лагуна“ — обясни Джонас. — Трябва да си секси. Гореща. Но и невинна.

Скайлър навлезе в студеното езерце под водопада.

— Готова ли си? — попита Джак Форс от другата страна.

Тя кимна. Знаеше, че ще си партнират, но при вида на атлетичното му тяло в банските с ниска талия се изчерви.

Особено след като Джонас ги прикани да застанат по-близо един до друг.

— Не ме ли чухте? Това е „Синята лагуна“. Вие сте луди един по друг! Опитайте се да го покажете! Джак, сложи ръка на бедрото ѝ. Скайлър, извий гръб и се приближи до него. Така, вече е по-добре.

— Извинявам се — каза Джак и придърпа Скайлър към себе си.

— Какво да се прави, работата си е работа — отвърна тя, като се надяваше, че той няма да разбере как ѝ въздейства близостта му.

Фотоапаратът щракна.

— Следващият! — извика Джонас.

Същата вечер Джонас заведе целия екип на открит ресторант и Блис се оказа седнала до Морган, един от сладурите асистенти на фотографа. Обсипваше я с внимание през целия уикенд. Беше студент

първа година в колежа по дизайн, на деветнайсет години и притежаваше арсенал от мръсни шеги, на които Блис не можеше да се сдържа да не се смее. Поръчваше й питие след питие, без да си дава сметка, че алкохолът не й действа.

Блис се облегна на ратановия стол и протегна крака в скута му. След месеците зима в Ню Йорк тук се чувстваше свободна. Океанският бриз развяваше косите й, нямаше ги родителите да й натякват и по-важното — откакто дойде на острова, не беше сънувала кошмари.

— Искаш ли да се поразходим? — предложи той.

Блис кимна. Предложението беше доста подозрително. Дали не беше просто завоалиран начин да я пита иска ли да легне с него?

Тръгнаха ръка за ръка по брега. Блис остави студените вълни да заливат краката й.

Светлините на хотела все повече избледняваха.

— Морган е женско име — закачи го тя.

— О, така ли? — отвърна той, прегърна я и я повали на земята. Прикова я с ръце на пясъка, а Блис се престори, че се бори да се освободи.

— Няма да се измъкнеш — засмя се той.

— Нима?

Момчето взе да я целува и тя му отвърна. Беше някак различно от усещането с Дилън или Кингсли. Той беше човек. Червенокръвен. Усещаше как сърцето му бие, долавяше сочната му човешка миризма. И изведнъж разбра какво се кани да направи.

Той съблече тениската си и я хвърли настрана, после тя му помогна да разкопчае ризата й. Цялото й тяло потръпна, когато пъкна ръка под горнището на банския и развърза връзките. Действаше толкова бързо, но... сега беше неин ред.

Тя го обърна по гръб и седна разкрачена върху него.

— Страхотно — каза той, гледайки с наслада голата до кръста Блис, обляна в лунна светлина.

— Нима? — попита тя с престорена свенливост.

После наведе глава и започна да целува тъмната окосмена ивица на торса му, продължи по гърдите и стигна до топлото местенце под брадичката му. Докосна го бавно с език.

Той въздъхна, хвана главата ѝ с ръце и притисна тялото ѝ до себе си.

И точно тогава тя го ухапа с остриите си зъби и започна да пие...

[1] Холандска актриса, известна с прякора „Бохемската кралица“, модна икона на 60-те години на XX век. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 29

От Комитета твърдяха, че за да си спомниш предишните си животи, трябва само да седнеш на един стол, да затвориш очи и да оставиш мисълта ти да се рее из безкрайните коридори на паметта, да прелиства каталога на хилядите предишни животи.

Мими се усамоти в мрака на спалнята си, приюти се на класическото си легло като на принцеса, сложи си маска на очите и се концентрира.

Виденията бяха кристално ясни. Всяка картина от миналото ѝ показваше една и съща история. Тя и Джак заедно, щастливи, свързани, влюбени. Проследи последните им животи — в Плимут, в Нюпорт, но нито един от тях не ѝ даде никаква насока. Колкото и да се опитваше, не можеше да намери причината за отдръпването, съмнението, колебанието му. Дали наистина не можеше, или...?

С ужас си спомни изражението на лицето му на бала. Този поглед, изпълнен с безгранично обожание. Тогава тя реши, че е просто някакво мимолетно увлечение. Или дори само любопитство. Колко глупаво от нейна страна. Беше допуснала собствената ѝ гордост да я заслепи. Твърде дълго отричаше истината.

А през цялото време отговорът е бил пред очите ѝ.

Скайлър ван Алън.

Този малък мелез. По-точно синьокръвна без минало. Нов дух. Тя беше аномалията в тяхната вселена. Ето кой беше неизвестният фактор, който нарушаваше равновесието.

Как не го бе видяла досега?

Скайлър не бе съществувала в досегашния им свят. Единствено сега... в този цикъл на живота. И сега за пръв път връзката между Джак и Мими беше под въпрос.

Скайлър го привличаше, както някога Габриела. Мими смъкна маската и я захвърли в другия край на стаята, като за малко не удари кучето си чау-чау, което изскимтя раздражено.

Габриела. Все тя се изправяше на пътя ѝ. Още преди Падението. Габриела, Пречистата, Вестителката, белият архангел, този, който щеше да донесе вестта за спасението. Мими и Джак бяха ангели на Подземния свят, съдбата им беше свързана с мрака и справедливостта. Мисията им бе да напомнят на хората, че са смъртни. И въпреки това Джак, Абадон, винаги го привличаше Светлината. Бялата сила.

А хората смятаха, че *тя* напирала да се издигне в обществото, помисли си Мими.

През вековете Мими знаеше, че Джак не е удовлетворен от отредената му роля, че не му беше приятно да се нарича Ангел на разрушението. Мими бе наясно, че Джак никога не би избягал от отговорностите си. Просто ѝ се искаше той да приеме света такъв, какъвто е, вместо да се стреми към нещо по-висше. Нали точно това им докара проблемите в крайна сметка? Последваха Луцифер във възхода му, защото Джак смяташе, че ако свети като слънцето, което Габриела толкова обичаше, ще спечели сърцето ѝ. Но тогава тя го отритна. Дори след като изостави Михаил на Земята, Габриела предпочете един обикновен смъртен човек вместо Абадон от Мрака.

Между близнаците Форс нямаше тайни. Мими се беше научила да живее с факта, че лицето на Габриела преследва сънищата на Джак от хилядолетия. Но сега привличането се беше прехвърлило от майката на дъщерята, а това Мими не можеше да допусне.

Тя знаеше какво е нужно да направи, за да спаси връзката им, да спаси себе си и него.

Трябваше да унищожи Скайлър ван Алън.

ГЛАВА 30

Тропането по вратата беше толкова силно, че разклати ратановите стени на крайбрежния хотел. Звукът наруши тишината на зората. Беше около пет сутринта.

— Скайлър! Скайлър! Събуди се!

Скайлър се измъкна от леглото и откряна вратата. На прага стоеше Блис, облечена в дрехите от миналата вечер, с разрошена коса. По вида ѝ личеше, че е в паника.

Скайлър махна веригата на вратата и я отвори докрай.

— Какво?

— О, боже, Скайлър, трябва да ми помогнеш, страшно загазих, мамка му, много е зле, май е мъртъв — избълва Блис, тресейки се неконтролируемо.

Скайлър моментално се разсъни.

— Мъртъв? Кой?

— Морган... асистентът... Аз... ела бързо.

Скайлър хукна по плажа с нея. По пътя Блис ѝ разказа историята.

— Направих го — заразказва Блис. — Направих *церемония оскулор*. Свещената целувка. Не знам, просто така ми дойде. Искях да го направя и да приключа с това. Не можех да понасям, че само аз не съм го правила от целия випуск. Беше страхотно, на него, изглежда, също му хареса, но изведнъж... Не знам, мисля, че прекалих. Мамка му, ако от Комитета разберат, ще загазя много, много здраво.

Блис заведе Скайлър там, където с Морган се бяха целували и прегръщали — закътано място под палмите, точно зад пясъчните дюни.

Момчето лежеше по гръб, от две малки дупчици на врата му капеше кръв.

— Не диша — каза нервно Блис. — Мисля, че прекалих...

Скайлър коленичи и хвана ръката му.

— Няма пулс.

— О, боже, ще ме убият! Досега никой човек не е умираал от това!

— Тихо, чакай да помисля... Джак. Трябва да извикаме Джак.

— Джак? Защо?

— Защото вече го е правил. Морган може и да не е мъртъв. Може просто така да става с червенокръвните след ритуала. Може би Джак знае нещо, което ние не знаем.

* * *

Преди Блис да почука повторно, Джак вече стоеше на вратата буден и напълно облечен. Скайлър се удиви на бързината му. Можеше да се обзаложи, че спокойно ще мине *Велокс* теста. Тя не бе се сетила да използва вампирска скорост по този начин и все още си беше по пижама.

Джак изслуша Блис и след секунди беше до момчето. Коленичи в пясъка и притисна два пръста към врата му.

— Има пулс. Много е слаб, но се усеща.

— О, слава богу! — възкликна Блис и се строполи на земята от облекчение.

— Значи ще се оправи, така ли? — попита Скайлър.

— Да, ще се оправи. Може да не си спомня какво се е случило, но щом се събуди, ще те търси. Ще бъде привлечен от момичето, което го е белязало като свой.

— Защо?

— Свещената целувка създава връзка. Сега той ти принадлежи. Никой друг вампир не може да го има. Когато го бележиш, кръвта ти се смесва с неговата и той ще бъде отровен за останалите синьокръвни.

Блис и Скайлър осмисляха чутото.

— Значи ми е нещо като гадже? — попита Блис, която не беше сигурна, че наистина го иска.

— Ако искаш — отвърна Джак. — Това не е нещо безобидно. То носи символика. И за двете страни.

Блис се изчерви.

— Аз...

— Всичко е наред — каза Джак и вдигна момчето. — Да го върнем в стаята му. Сигурно ще реши, че има много тежък махмурлук.

— Благодаря ти, Джак — каза Скайлър, когато Морган и Блис бяха на сигурно място по стайте си. Тя сложи нежно ръка върху неговата, за да покаже колко много значи помощта му за нея.

Джак се усмихна и зелените му очи проблеснаха на бледата светлина. Скайлър никога не бе виждала някой да действа така хладнокръвно в напрегната ситуация. Успокои Блис и се погрижи с уважение за Морган. Умееше да вдъхва спокойствие у другите като истински лидер.

Той сложи лявата си ръка върху нейната.

— Няма проблем. И кажи на Блис да не се притеснява. Всички правим грешки.

Кожата му беше топла и нежна и Скайлър почувства, че могат да останат така завинаги, на прага на стаята ѝ, обградени от рамката на вратата. Но Джак пръв вдигна ръка и тя неохотно дръпна своята.

— Е, лека нощ — промълви Джак и кимна към изгряващото слънце, което бавно си проправяше път през облаците.

Той тръгна да се отдалечава тихо по дървения под.

— Лека — прошепна Скайлър. — Сладки сънища.

— Такива ще са — отвърна Джак.

Скайлър се засмя тихо, докато отключваше стаята си. Не очакваше, че Джак ще чуе последните ѝ думи, но за вампир със свръхестествен слух нямаше тайни.

* * *

По-късно сутринта Блис и Скайлър поеха с такси към летището. Полетът им беше в осем и бяха спали само два часа след цялата суетня.

— Добре ли си? — попита Скайлър.

— Ох, имам нужда от цигара — отвърна Блис, ровейки в чантата си. Извади една и я запали, докато отваряше прозореца на колата. — Искаш ли?

Скайлър поклати глава.

— Не знам какво да мисля. От една страна ми се иска да бях изчакала. Но просто ми се прииска. Мими говори за това непрекъснато. А и останалите момичета постоянно се хвалят с донорите си. Чувствах се глупаво, все едно съм *девствена* или нещо такова.

— И как беше?

— Честно ли?

— Аха.

— Невероятно. Сякаш поглъщаш душата им, Скайлър. Можех да вкуся... същността му. Почувствах се страхотно. Все едно съм се напушила. Такава тръпка. Сега вече знам защо го правят — призна Блис.

Таксито се движеше скоростно и момичетата се наслаждаваха на гладките спокойни води на Карибско море. Гледката беше удивителна, но и двете се радваха, че се прибират в мръсния и сив Ню Йорк.

Скайлър си пое дълбоко дъх.

— Аз не съм го правила още — призна тя.

— Ще го направиш — заяви Блис и изтръска цигарата си през прозореца. — Но да знаеш от мен, когато си избираш човек, гледай да е някой, който значи нещо за теб. Изпитвам влечение към Морган, а не искам. Всъщност почти не го познавам.

ИНФОРМАЦИЯ ЗА ПАЦИЕНТА

Лудница „Св. Димфна“

ИМЕ: Маргарет Станфорд

ВЪЗРАСТ: 16 г.

Постъпил: 05.04.1869 г.

ИСТОРИЯ НА ЗАБОЛЯВАНЕТО:

Препоръчана изолация, 30 април 1869 г. Пациентката е неконтактна.

Изолацията повече не се препоръчва, 23 май 1869 г.

Пациентката продължава да бълнува, има видения и кошмари.

Проявява склонност към самоубийство.

Агресивна, опасна за себе си и за околните.

Препоръчва се преместване в клиника със строга охрана.

Текущо състояние:

Седмица преди планираното преместване пациентката стана контактна и започна да реагира на лечението. Беше ѝ разрешено да остане в нашето отделение още няколко седмици, през които не се наблюдаваха никакви признаци на хистерия, халюцинации или деменция. Пациентката отговаря адекватно на въпросите и изглежда напълно възстановена. Ако състоянието ѝ продължи да се подобрява, може да бъде изписана след три месеца.

ГЛАВА 31

Всяка година в деня на свети Валентин училищният съвет набираше средства от продажбата на рози, които доставяха в училището. Цветята бяха бели, жълти, червени или розови, а женската половина разнищваше значението на посланието им до безкрай.

Мими го разбираше така: бели за любов, жълти за приятелство, червени за страст и розови за тайно увлечение. Всяка година на празника Мими получаваше най-големите и най-пищните букети. Веднъж един неин донор ѝ донесе пет дузини червени рози в знак на неумираща преданост.

Мими се настани на стола си в кабинета по химия, първият им час за този ден, и зачака цветния прилив.

Не след дълго лакеите от ученическия съвет пристигнаха с огромни букети.

— Честит св. Валентин! — изчуруликаха те срещу изтормозения г-н Корган.

— Давайте по-бързо, да се приключва.

Много от момичетата получиха малки букети, предимно от жълти рози, което значеше, че са си ги купили една за друга. Така се утешаваха, че нямат половинка.

Скайлър беше на обичайното си място, защото се бяха местили няколко пъти и сега отново се падаше да седи до Оливър. Получи красив букет жълти рози, какъвто Оливър ѝ бе пратил и предишната година. На картичката се виждаше равният му почерк.

— Благодаря ти, Оли — усмихна се тя и помириса цветята.

— Има и един за вас, г-н Хазард-Пери — каза момичето и му подаде букет.

— Розови? — изчерви се той.

— Имаш тайна обожателка — закачи го Скайлър.

Тази година реши да му прати розов букет, понеже винаги си разменяха жълти и нещата бяха станали твърде предвидими. Защо да не внесат малко тръпка?

— Как не. Знам, че са от теб, Скай — каза Оливър и отвори картичката. — „Оливър, искаш ли да си моят таен любим? С обич, Скай.“

Той прибра картичката обратно в плика и известно време не посмя да погледне Скайлър.

Скайлър искаше да надникне в ума му. Беше се справила успешно с първата част на *проникването* — телепатията, но Оливър също вземаше уроци и доста бързо се научи да не допуска външни сили. Оттогава Скайлър не можеше да му чете мислите.

Блис, която седеше до Кингсли, получи два еднакви по големина букета от червени рози.

— О, виждам, че имам съперник — възкликна той.

— Не е важно. Дори не познавам кой знае колко добре това момче — измърмори Блис.

Естествено, вторият букет бе от Морган, който бе изпратил цветята чак от Роуд Айлънд.

„Непрекъснато мисля за теб. М.“ — пишеше на картичката.

Кингсли й връчи своя букет лично.

— Искаше ми се да са зелени — каза той. — Този цвят не се връзва с косата ти.

— И тези са добре — смотолеви Блис.

Все още не беше сигурна какво точно изпитва към Кингсли. Сякаш извършваше предателство към Дилън.

След като връчиха всички малки и средни букети, беше ред на големите. Изглеждаше, че всички оставащи три или четири дюзини тъмночервени рози бяха за Мими. Скоро пространството около чина й заприлича на погребален салон.

— Май това е всичко — измърмори мрачно г-н Корган.

— Почакайте, има още един — каза някой и извади най-красивия и без съмнение най-скъпия букет от всички — еднометрова аранжировка от двеста рози с цвят на слонова кост.

Всички момичета ахнаха. Почти никое момче не купуваше бели рози. Беше твърде категоричен знак за обвързване. Този обаче бе като да заявиш на всеослушание, че сърцето ти е пленено.

Куриерът постави букета пред Скайлър.

Мими вдигна вежди. Досега винаги тя бе печелила първенството на розите. Това пък какво означаваше?

— За мен ли е? — възкликна Скайлър, зашеметена от размера на букета.

Взе картичката, закачена на най-горната роза.

„За Скайлър, която не обича любовните истории“, гласеше текстът. Подпис нямаше.

Мими изгледа кръвнишки червените си букети и розите сякаш се спаружиха под погледа ѝ. Не беше трудно да се досети кой е пратил тези ослепително бели рози на малкото чудовище. Бяло като светлината. Бяло като любовта. Бяло като вечността.

Тъкмо имаше възможност да пристъпи към осъществяване на плана си.

Докато минаваше покрай Скайлър, Мими уж се спъна и се подпря на стола на съперницата си, при което захвана няколко нейни черни косъма.

— Ау! — извика от болка Скайлър.

— Внимавай — изсумтя Мими, здраво стиснала кичура в ръка.

Нямаше да отнеме много време.

ГЛАВА 32

След като усвои първия принцип на *проникването*, Скайлър се зае с втория — внушението. Това беше способността да посееш семето на дадена идея в нечий ум.

— По този начин караме хората да се стремят към съвършенство, съзидателност и красота — обясни Лорънс. — Внушението е много полезен инструмент. Хората не обичат, когато идеите им не са техни, затова просто им ги внушаваме. Иначе никога нямаше да има Нов курс на Рузвелт^[1], социално осигуряване или дори център „Линкълн“.

Внушението беше още по-сложно от телепатията. Лорънс й обясни, че трябва да се действа деликатно, така че човекът изобщо да не усети намесата.

— Естествено, скритата реклама е измислена от нашия вид, но когато хората я откриват, веднага я забраняват. Много жалко.

Предната вечер Лорънс бе поискал от нея да внуши нещо на Андерсън. Скайлър се мъчи няколко часа да намери сигнала на целта, а после и да изпрати послание към него. В един момент Андерсън изненадващо се изправи, каза, че иска чаша чай и попита дали да донесе и за някой друг.

Щом излезе, Лорънс погледна Скайлър многозначително.

— Ти го направи, нали?

Тя кимна. Това просто послание й бе коствало почти цялата сила.

— Добре. Утре ще минем от следобедни напитки към по-сериозна материя.

На другия ден в училище усилията, които бе вложила във внушението, си казаха думата. Докато вървеше по коридора след третия час, изведнъж се почувства замаяна. Залитна и за малко да падне по стълбите, ако в този момент Джак не беше зад нея да я хване.

— Добре ли си? — попита той.

Скайлър отвори очи и видя Джак да я гледа загрижено.

— Подкосиха ми се краката... Загубих съзнание.

Момичетата около нея си размениха многозначителни усмивки. Припадъците бяха разпространено явление в училището и признак на анорексия. Много ясно, че Скайлър ван Алън страдаше от хранително разстройство. Личеше си по това, колко е кльощава проклетницата.

— Ще те закарам у вас — каза Джак и я изправи на крака.

— Не... Оливър... помощникът ми... той ще... няма проблем, наистина. Просто прекалих с упражненията по *проникване* — обясни тя.

— Мисля, че Оливър сега прави презентация по английски, но ако искаш, мога да го извикам.

Скайлър поклати глава. Не, нямаше да е честно Оли да получи лоша оценка само защото ѝ е станало зле.

— Хайде, ще те кача на едно такси и ще те заведе у вас.

Лорънс работеше в кабинета си, когато Хети почука на вратата, за да му съобщи, че се е прибрала.

— Сър, мис Скайлър се прибра. Станало ѝ е зле в училище — каза тя.

Той слезе по стълбите и завари Джак Форс, който държеше Скайлър на ръце. Момчето му обясни, че е заспала по пътя в таксито.

— Между другото, аз съм Джак Форс.

— Да, да. Знам кой си. Бъди добро момче и я постави тук, на канапето — каза Лорънс и го поведе към дневната.

Джак я положи нежно върху кадифения диван, а Лорънс я зави с вълнено одеяло.

Кожата на Скайлър беше толкова бледа, че почти прозираше, а тъмните мигли на спуснатите ѝ клепачи бяха влажни. Дишаше неравномерно и мъчително. Лорънс сложи ръка на челото ѝ и веднага извика на Хати да донесе термометър.

— Тя гори.

— Припадна в училище — обясни Джак. — Изглеждаше добре в таксито, но после изведнъж ѝ се доспа и... виждате.

Лорънс се намръщи.

— Каза, че е упражнявала *проникването* — продължи Джак и изгледа остро Лорънс с крайчеца на окото.

— Да, занимаваме се — кимна той.

Седна до внучката си и нежно постави термометъра между пресъхналите ѝ устни.

— Това е против правилата на Комитета — отбеляза Джак.

— Не съм забелязал да те е грижа толкова за правилата, Абадон — отвърна Лорънс. Дотук никой от двамата не бе показал, че някога са били приятели. — Ти, който застана рамо до рамо с нас в Плимут с цената на репутацията си.

— Времената се промениха — промърмори Джак. — Ако това, което казваш, е вярно, значи тя е пострадала от собствената ти ръка.

Лорънс извади термометъра.

— 44 градуса — каза той делово.

Тази температура щеше да е фатална или най-малкото да причини необратими увреждания на всеки смъртен. Но Скайлър беше вампир, а за нейния вид това не беше толкова опасно.

— Малко е висока, но ще си почине и ще се оправи — заяви Лорънс.

Няколко минути по-късно Скайлър се събуди и видя Джак и дядо ѝ да я гледат напрегнато. Тя потрепери и се зави плътно с одеялото.

— Скъпа, случвало ли ти се е и преди?

— Понякога — призна си тя.

— След уроците ли?

Скайлър кимна. Досега не му беше казала, защото искаше да продължат с обучението.

— Трябваше да забележа. Първият път, когато изпадна в хибернация, беше няколко дни след като се върна от Венеция, нали?

Тя кимна. Спомни си думите на д-р Пат, че понякога реакцията се проявява по-късно.

— Разбрах защо си толкова слаба — каза Лорънс. — Трябваше да се сетя много по-рано. Всъщност е много просто. Като упражняваш вампирските си способности, синьокръвните ти клетки работят извънредно. И понеже червените ти кръвни телца не са достатъчно заради смесените ти гени, енергията ти отслабва. Има само един начин да ги поддържаме в нормални граници. Трябва да си намериш извор.

— Но аз дори нямам осемнайсет — възпротиви се Скайлър, която знаеше, че това е минималната възраст. — Мислех да изчакам.

— Положението е сериозно, Скайлър. Вече загубих майка ти, като изпадна в кома, не искам да загубя и теб. От една страна, притежаваш сили, за които вампирите на твоята възраст не са и сънували, но пък в някои отношения си доста по-слаба от средностатистическия синьокръвен. Не можеш да избягаш от промяната, но можеш да контролираш някои от по-неприятните ѝ ефекти. Трябва да си намериш донор, преди да станеш на осемнайсет. Някое червенокръвно момче. За твое добро е.

Джак се прокашля и Скайлър с изненада го забеляза. Досега бе мълчал.

— Мисля, че е време да си тръгвам. Лорънс, Скайлър — кимна им той.

Вратата се отвори точно когато Джак се канеше да излезе.

На прага стоеше Оливър Хазард-Пери и го гледаше объркано.

— Чух, че се е наложило Скайлър да се прибере вкъщи. Притесних се и дойдох веднага.

И тримата го погледнаха, мислейки за едно и също. Оливър беше човек. Червенокръвен. А Скайлър се нуждаеше от донор.

— Какво? — попита Оливър, понеже никой не продумваше. — Защо ме зяпате така?

[1] Нов курс на Рузвелт — поредица от реформи, извършени от президента на САЩ Франклин Д. Рузвелт, които имат за цел да извадят страната от кризата след Голямата депресия, започнала през 1929 г. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 33

Беше време да пристъпи към плана си. Розите бяха последната капка, но не бяха само те. Брат ѝ ставаше все по-дързък в преследването на нечистокръвната. Дори не се опитваше да отрече, че се размотава по коридора пред класната ѝ стая или че е започнал да ходи в библиотеката само за да може да я срещне. Мими дори ги хвана безсрамно да флиртуват на публично място! На другия ден една приятелка ѝ каза, че е видяла Джак да си тръгва от училище със Скайлър на ръце! Е, това Мими просто не го вярваше.

С парче бял тебешир тя начерта петоъгълник върху светлия дървен под. После постави всички съставки в малка метална купа на бюрото си — листа от върбинка, букет оранжеви кремове, дафинови листа, риган, сърце от крастава жаба и крило от прилеп. Изглеждаха много нелепо на фона на кристалните шишенца със скъпи парфюми и френски лосиони.

Запали свещ и доближи до нея стрък розмарин. После угаси свещта, а горящата билка пусна в купата.

Лумна висок, виолетов пламък.

Мими се погледна в огледалото и с изненада забеляза, че стаята, която само преди минути беше обляна от слънчева светлина, сега тънеше в черен мрак и единствената светлина идваше от пламъка в купата.

С треперещи ръце отвори малкия плик, в който държеше косата на Скайлър. Изсипа съдържанието му ръката си.

В книгата пишеше да пусне косата в огъня, докато произнеса думите, които да съкрушат врага ѝ.

Мими затвори очи и хвърли кичурчето коса в пламъците.

— Аз, Азраел, призовавам духовете. Отнемете силите на моята съперница.

— Аз, Азраел, призовавам духовете. Отнемете силите на моята съперница.

— Аз, Азраел, призовавам духовете. Отнемете силите на моята съперница.

— МИМИ!

Вратата рязко се отвори и на прага застана Чарлс Форс. С едно махване на ръка той загаси яркия виолетов пламък.

Мими отвори очи и ахна. Опита се да изтрие с крак следите от петоъгълника, но напразно.

— Просто бях любопитна — заоправдава се тя. — От Комитета никога не ни разрешават нищо...

Той се доближи до нея и мушна с пръст в горещите въглени.

— Разбираемо е. Създадени сме от черна магия. Ние, които сме обречени навеки да ходим по Земята. Но тези заклинания са много силни. Ако не знаеш как да ги контролираш, те контролират теб. Затова са забранени на младите.

Чарлс забеляза книгата на бюрото ѝ.

— Откъде взе това? От Хранилището, естествено. Но тази книга беше заключена. Много е опасна за тези, които още не са навършили пълнолетие.

Той взе книгата и я сложи под мишница.

— Скъпа, защо не си намериш някакво друго занимание за свободното време?

Когато баща ѝ излезе, Мими грабна шикозния си бял телефон и набра познатия номер.

— Кингсли, може ли да поговорим за малко?

— Разбира се, скъпа, какво си намислила?

— Сецаш ли се онова, което ми спомена... за призоваването на среброкръвен от Мрака?

— Да.

— Мислиш ли, че ще стане?

ГЛАВА 34

— Има някаква промяна в теб — каза Кингсли един следобед, докато уж пишеха домашните си в стаята на Блис.

„Уж“, защото Блис това си мислеше, че ще правят, но Кингсли винаги имаше други идеи. Боби-Ан настояваше вратата на стаята ѝ да стои отворена, когато е вътре с момче. Такива бяха правилата. Но този следобед Боби-Ан я нямаше. Имаше час за спа процедури и оставаше много време, докато се върне. Джордан беше на балетна репетиция, която щеше да се проточи до посред нощ. Блис беше съвсем сама в апартамента, ако не броим прислугата на най-долния етаж в отдалеченото крило.

— Имам нова прическа — заяви Блис и вдигна поглед от съчинението по немски.

Знаеше, че Кингсли няма това предвид. Откакто тя получи два букета на св. Валентин, той се беше вманиачил да разбере кой е „мистериозният“ друг мъж.

— Не, не е това — усмихна се Кингсли.

Беше се изтегнал на леглото ѝ като котка. Черната му коса бе толкова дълга, че се подвиваше край яката на ризата. Тетрадките и папките му бяха разпилени около него, както и онази тъмна книга с кожена подвързия, която винаги носеше. През последните няколко часа обаче не бе написал и ред от домашното си, а само я тормозеше.

— Не знам за какво говориш — заяви Блис упорито.

— Мисля, че знаеш. Достатъчно е да те погледне човек.

— Какво?

— Направила си го. Докопала си някой човек по време на онази твоя малка ваканция или фотосесия, наречи го както искаш. *Пила си кръъв* — каза той с провлачен трансилвански акцент. Който и да им бе подшушнал идеята, че са някакви селяндури от Източна Европа, беше гениален.

— И какво, ако е така?

— А така. Ето че се разбрахме. Хареса ли ти?

— Ти да не ревнуваш?

— Да ревнувам? Че защо да ревнувам? — попита изненадано той. — Ти май не разбираш. Това е все едно да ревнувам от фризьора ти. Донорите ти вършат определена услуга и толкова. Ние не се обвързваме емоционално с тях.

— Ние?

— Знаеш какво имам предвид.

Кингсли се доближи до Блис и започна да масажира гърба ѝ.

— Хайде, отпусни се... Още ли имаш бели петна и кошмари?

Блис кимна.

— А направи ли каквото ти казах?

Тя поклати глава. Беше я страх.

— А, трябва. При мен свърши работа.

Пръстите му масажираха стегнатите ѝ мускули така умело, че тя се унесе. Беше като хипнотизирана.

Червени очи със сребърни зеници и съскащ глас...

Скоро...

Скоро...

Скоро...

Чудовището отново беше тук и я преследваше из някакъв лабиринт. Тя усети топлия му отвратителен дъх по лицето си. Беше притисната в ъгъла и не можеше да се събуди. Погледна го в очите. Направи го, направи го, помисли си тя. Давай, направи го. Направи каквото ти каза Кингсли.

Говори му.

Какво искаш? — попита Блис. — *Настоявам да поговорим.*

Червените очи примигнаха.

Когато се събуди, Блис забеляза, че се е издраскала до кръв по ръцете.

Но Кингсли беше прав. Свърши работа. Чудовището си бе отишло.

Шизофрения: от гръцки — „раздробено съзнание“.

Умствено разстройство, което се характеризира с изкривяване на представата за реалност. Хората, които страдат от шизофрения, имат слухови и визуални халюцинации, несвързана реч, непредсказуемо поведение (чест плач).

Симптомите трябва да продължават повече от шест месеца, за да може да се постави диагноза „Шизофрения“.

из Речник на умствените заболявания
Американска академия по ментално здраве

ГЛАВА 35

Хотелът беше идея на Оливър. Отказа да е в стаята на Скайлър или пък в неговата, защото му се струваше прекалено извратено „да го направят“ на място, където са прекарвали толкова време заедно в невинни занимания като гледане на телевизия и четене на списания. Затова резервира стая в хотел в центъра.

Преди да се качат горе, я убеди да изпият няколко питиета в хотелската библиотека.

— Ти може да нямаш нужда, но аз определено имам.

Скайлър търпеливо гледаше как Оливър обръща коктейл след коктейл. И двамата не бяха особено приказливи. Беше затворено за външни лица и двамата се усамотиха в едно сепаре. Единственият друг посетител беше една кинозвезда, която даваше интервю в другия край на помещението. Беше качила крака на канапето и се смееше шумно, докато репортерът изглеждаше нервен и омаян. На коктейлната масичка между тях имаше малък сребрист диктофон.

— Добре, хайде да го направим — каза Оливър и остави недопитото си трето питие.

— Боже, изглеждаш така, все едно те карам да ходиш на война.

Двамата тръгнаха към асансьорите.

Стаята имаше удивителна гледка към центъра. Имаше елегантни и екзотични абаносови мебели, възглавнички от агнешка вълна, черен под от епоксидна смола, полиран до блясък, бар плот от оникс и телевизор с плосък екран, както и стени от неръждаема стомана, които изглеждаха студени, но на допир бяха гладки и топли като масло.

— Готино е — каза Скайлър и седна в единия край на широкото легло.

Оливър седна в другия и опря брадичка на ръката си.

— Сигурна ли си, че искаш да го направим?

— Оли, ако не го направя, ще изпадна в кома и може никога да не се събудя. Тази сутрин даже не можах да стана от леглото.

Той преглътна тежко.

— Съжалявам, че се налага да го искам от теб. Но просто... просто не искам първият ми път да е с някого, когото дори не познавам, разбираш ли?

Тя му разказа какво се случи с Блис в Монсерат.

— А ти си най-добрият ми приятел — добави.

— Скай, знаеш, че съм готов да направя всичко за теб. Но това е против Кодекса. Помощниците нямат право да стават донори. От нас се очаква да сме обективни. Не можем да се свързваме по този начин. Неща като *Церемонията* само усложняват нещата.

Когато преди около седмица Скайлър го попита за пръв път дали би станал неин донор, той отговори, че ще си помисли. На следващия ден все още не беше решил и тя си помисли, че от учтивост не иска да ѝ откаже директно, и реши да се държи, сякаш не го е питала. През следващите няколко дни никой от двамата не повдигна въпроса. Скайлър започна да си мисли, че ще трябва да търси друго решение. Но тази сутрин в шкафчето си намери плик. Вътре имаше ключ от хотелска стая и бележка от Оливър: „Ще се видим там довечера. Гриз-гриз.“

Не че и тя самата нямаше смесени чувства. Не ѝ беше приятно да поставя Оливър в такова положение, но нямаше друг избор. Щом трябваше да си намери кръвен донор, поне да ѝ беше близък. А и след пътуването до Венеция тя изпитваше привличане към Оливър. Може би това бе знак, че всичко ще е наред. Че точно така трябва да стане.

— Просто кажи и няма да го правим, става ли? — предложи тя, докато оправяше чаршафите.

— Добре. Хайде да не го правим — каза веднага рязко. После въздъхна и легна на леглото. Затвори очи, сякаш не можеше да понесе гледката, и закри лице с ръце, все едно искаше да се предпази от нещо.

— Наистина ли това искаш? — попита Скайлър плахо.

— Не знам — изстена Оливър иззад дланите си.

— Ако те е страх, знай, че ще бъда много внимателна. Можеш да ми се довериш.

Тя все още беше с гръб към него, сякаш говореше на прозореца.

— Доверявам ти се — отвърна той напрегнато. — Живота си бих ти поверил.

— Знам, че това ще промени отношенията ни, но нали сме най-близки приятели? Не може да се промени чак толкова. Аз и без това те обичам — каза Скайлър.

Всичко, казано от нея, бе истина. Беше силно привързана към Оливър, не можеше да си представи живота без него.

Обърна се да го погледне. Оливър беше свалил ръцете от лицето си. Скайлър се загледа в кестенявата коса, която обграждаше красивото му лице, и примамливата шия изпод колосаната яка на ризата.

— Не ме ли обичаш?

Осъзнаваше, че така го манипулира, но не можа да се сдържи. Той трябваше да се съгласи. Иначе... с кого би могла да го направи?

Оливър се опита да не се изчерви и избягваше да я погледне в очите.

— Добре — каза той по-скоро на себе си и се изправи. Скайлър се приближи до него, надвеси се над тялото му и с няколко леки движения се намести в скута му.

— Много си тежка — закачи я той с усмивка.

— Не съм.

— Добре де, не си.

— Много си сладък, знаеш ли? Наистина. Трябва да ходиш по срещи, вместо да си все с мен — каза тя лаконично и отметна косата от лешниковите му очи. Никога не бе виждала по-мили очи. С Оливър винаги се чувстваше в безопасност.

— Да бе, аз по срещи... — засмя се той и обгърна талията ѝ с ръце.

— Защо не? Не е невъобразимо.

— Така ли?

— Ами...

Не можа да довърши, защото той я хвана за брадичката и я привлече към себе си. Отначало целувката им беше нежна и колеблива, но после стана по-смела, двамата разтвориха широко устни.

— Ммм — въздъхна тя.

Значи това било. Целувката с Оливър не беше каквато си я представяше. Беше по-хубаво. Сякаш бяха създадени един за друг. Скайлър се притисна към него и той прокара ръка през косата ѝ. Това

беше повратният момент. Започна да целува брадичката, после врата му.

— Скай...?

— Мммм?

Неочаквано Оливър я отблъсна, свали ръце от кръста ѝ и рязко я избута от скута си.

— Не! — каза той задъхано, с пламнало от смущение лице.

— Не? — попита тя неразбиращо. Всичко вървеше добре. Нали така ставаше?

— Не — отсече Оливър, изправи се и закри из стаята. — Свещената целувка не е нещо незначително. И за майка ти е значела нещо. И знаеш ли какво? Намери си друга опитна мишка. Аз не искам да го правя по задължение.

— Оли...

— Стига, Скайлър.

Никога не я наричаше така, освен ако не ѝ беше страшно ядосан.

Тя затвори уста.

— Тръгвам си. Не мога да бъда с теб... Това не си ти.

Оливър си облече палтото и затръшна вратата след себе си.

ГЛАВА 36

В една скрита ниша дълбоко под Хранилището на историята Мими откри стара книга с кожена подвързия — същата, която баща ѝ беше конфискувал преди няколко седмици. Въпреки че я пазеха под ключ, Мими просто трябваше да открие кой точно ключ да използва. Стана с минимално усилие. Хората, които работеха в библиотеката, далеч не можеха да се сравняват с един разгневен вампир.

Книгата беше отворена на последната, черната страница, където буквите бяха изписани в блестящо синьо — същия цвят като кръвта във вените на Мими.

Кингсли Мартин стоеше до нея и двамата четяха на светлината на дълга тънка свещ. Около тях се простираха безкрайни редици от лавици с книги, потънали в тишина и непрогледен мрак.

В Хранилището се пазеха приблизително десет милиона тома. Това беше най-голямата библиотека в света, етажерките стигаха дълбоко под Манхатън, на няколко етажа под тротоарите. Всъщност никой не знаеше докъде точно слизаше старият разнебитен асансьор с решетка.

Бяха решили да изпробват заклинанието на първия подземен етаж. В книгата пишеше да изберат място с „първична сила“ и Кингсли предложи главната квартира на синьокръвните.

— Тук пише, че само някой с подобна нагласа може да го призове — каза Мими, четейки указанията.

— Това значи, че и то трябва да иска същото, което и ти. Само тогава ще изпълни желанието ти.

— Добре.

— Първо трябва да привлечеш жертвата си — каза Кингсли.

Мими рисува петогълник около тях двамата.

— Мрачни принце на среброкръвните, чуй моя зов. Аз, Азраел, те призовавам да доведеш моя враг — нареди Мими с висок и ясен глас.

На най-горния етаж на Хранилището Скайлър ван Алън влезе в главната читалня, за да търси Оливър. След като прекара час в хотелската стая, реши, че не може просто да седи или да чака Оливър да се успокои. Трябваше да го намери и да му се извини. Не беше редно да иска онова от Оливър, сега го разбираше. Бе твърде много, а сега трябваше да помоли за прошка.

Обикновено приятелят ѝ прекарваше събота и неделя вечер в Хранилището, затова тя отиде да го търси именно там, след като не отговаряше на обажданията и съобщенията ѝ.

Блис Люелин седеше на едно протъркано канапе близо до рецепцията.

— Здравей — каза Скайлър. — Виждала ли си Оливър?

Блис кимна.

— Мисля, че е там вътре. Дойде преди няколко минути.

— Супер.

След случката в Монсерат Блис се чувстваше неудобно в компанията на Скайлър.

— Аз... въ, чакам Кингсли. Той поиска да се срещнем тук.

Скайлър кимна, макар да не ѝ бе до обяснения. Остави я и бързо отиде да търси приятеля си.

Хранилището беше претъпкано като за събота вечер. Почти всички места бяха заети. Библиотекарите каталогизираха книгите по рафтовете, а някои от старшите членове на Комитета тъкмо влизаха за седмичната си среща. Скайлър забеляза елегантния силует на председателката Присила Дюпон, която разговаряше оживено с един от членовете на Конклава. Двамата влязоха в малка конферентна зала. Джак Форс четеше, седнал на обичайното си място до камината.

Светлината на свещта проблесна в петогълника и Мими получи видение от горния етаж на Хранилището. Да, точно както заклинанието бе предвещало. Скайлър ван Алън беше там, в средата на читалнята.

Беше привлякла жертвата си на мястото.

Мими се зарадва. Получи се. Щеше да се отърве от тази досадна малка хлебарка веднъж завинаги. Естествено, още с влизането си Скайлър се насочи към Джак. Все едно — малко оставаше.

Кингсли подаде на Мими сребърен кинжал.

Само така щеше да проработи: кръв за кръв. Мими протегна дясната си китка. Острието беше хладно на допир. Сърцето ѝ биеше лудо и тя потръпна вътрешно от страх. Въпреки че беше безсмъртна и кръвното приношение нямаше да я нарани, при мисълта какво се кани да направи ѝ прилоша.

Но появата на Скайлър ван Алън ѝ припомни залога. Връзката ѝ. Джак. Абадон. Трябваше да спре това, преди да е станало твърде късно.

— Давам ти своята кръв, о, Принце на Мрака. Чуй моя зов. Унищожки врага ми веднъж завинаги — произнесе Мими тържествено.

— СЕГА! — извика Кингсли.

Мими си пое дълбоко дъх и преряза китката си с кинжала. От вената ѝ бликна кръв, която потече върху свещта. Лумна черен пламък.

Последното нещо, което Блис си спомняше, беше мощна експлозия, която раздра пода на библиотеката и разцепи на две самата земя. Кошмарите ѝ се превърнаха в действителност. Точно пред нея се появи огромна тъмна маса с червени очи и сребърни зеници, която ръмжеше, бореше се, изпълвайки пространството с жуженето на хиляди стършели, агонията на хиляди измъчени души и грозния смях на умопобъркан.

Блис закрещя, без да спира.

После всичко потъна в мрак.

ГЛАВА 37

Пушекът беше задушлив. Тъмен виолетов дим с лека миризма на сяра и киселина. Скайлър отвори очи и усети, че ѝ люти. Не плачеше, но по бузите ѝ се стичаха сълзи. Нещо се беше случило... някаква експлозия... сякаш Вселената се разцепи. Тя се огледа: в Хранилището цареше пълна бъркотия — имаше съборени лавици, навсякъде беше осеяно с листове хартия, сякаш бе паднала бомба. От тавана се бе посипала мазилка, всичко беше в прахоляк, гипс, счупени стъкла и парченца дървесина.

— Джак! Джак, къде си? — извика Скайлър, обхваната от паника.

Преди взрива стоеше точно до него, но сега не го виждаше. Усети, че в очите ѝ се стича кръв, и попипа темето си. Нещо я беше порязало, но раната не беше дълбока. Дланите ѝ също бяха издраскани до кръв, дънките ѝ — скъсани, но за щастие, други по-сериозни наранявания нямаше.

Някой се закашля и Скайлър запълзя по посока на звука. Джак лежеше замаян под едно бюро.

— Всичко е наред, добре съм — каза той, докато се мъчеше да се изправи и бършеше очите си. — Какво, по дяволите, стана?

— Не знам — отвърна закашляно Скайлър, закрила устата и носа си с ръка.

— Джак! Добре ли си? Чуваш ли ме, Джак?

Обезумелият глас на Мими се чуваше от малка ниша, която водеше към подземие. Тя се показа иззад ъгъла, замаяна, но невредима.

— Тук съм.

— О, слава богу! Така се притесних! — възкликна тя и се хвърли ридаеща в ръцете му. — Помислих... помислих, че...

— Всичко е наред, добре съм — утешаваше я Джак, галейки нежно косата ѝ.

Скайлър се дръпна малко назад, за да не ги притеснява. Обзе я смесица от ревност, съжаление и неудобство, че е станала свидетел на близостта им.

Изпод една съборена лавица се чу стенание.

— Помощ! — извика сподавен глас. — Помощ!

Джак, Мими и Скайлър хукнаха нататък и заедно вдигнаха тежката лавица от момчето.

Кингсли им благодари.

— Мамка му, какво беше това?

Навсякъде около тях библиотекари и членове на Комитета се изправяха изпод развалините и проверяваха дали приятелите им са живи. Всичко бе обгърнато в пушек и трудно се виждаше.

— Насам! — извика познат глас.

Скайлър остави Джак и Мими и хукна към Оливър, който бе коленичил до един ранен библиотекар. Имаше рана на брадичката и синина на челото и целият беше покрит с мазилка и прахоляк.

— Жив си, слава богу! — възкликна тя.

— Скайлър! Какво правиш тук?

— Търсих те.

Той кимна рязко.

— Хайде, помогни ми!

Ренфийлд, един своенравен библиотекар, беше затиснат от прекатурила се копирна машина и охкаше. Експлозията го беше блъснала в стената и от удара ребрата му се бяха счупили.

Сложиха го да легне на земята и обещаха да пратят помощ възможно най-скоро.

Огледаха се за други пострадали, но като че ли всички бяха оцелели. Повечето имаха по някоя и друга драскотина, но като цяло бяха невредими. Оливър видя едно момиче със счупена ръка и скъса ръкава на ризата си, за да я превърже.

Докато проверяваше за други ранени, Скайлър се натъкна на проснато женско тяло, затрупано от прахоляк и мазилка. Обърна го и извика.

— Блис! О, боже! Блис!

Под брадичката ѝ се виждаха две дупчици, от които по врата ѝ се стичаше лепкава, синя кръв.

— ВСИЧКИ ДА ОСТАНАТ НА МЯСТО! — заповяда силен глас и тълпата замръзна.

Скайлър притискаше треперещата си ръка към врата на Блис, за да спре кървенето. *О, Блис...*

Щом виолетовият пушек се разнесе, Чарлс Форс и Форсайт Люелин застанаха до нея с високо вдигнати блестящи мечове.

Чарлс коленичи до Блис и сложи ръка на главата ѝ.

— Поне тя е жива.

Как така „поне“, зачуди се Скайлър. Изведнъж от другата страна на стаята се чу писък и тя разбра. На входа на квартирата на Конклава, просната на стъпалата, лежеше Присила Дюпон, председателката на Съвета.

Насред локва кръв.

ГЛАВА 38

Оливър откара Скайлър у дома. И двамата бяха разтърсени от случилото се. Катастрофалното събитие ги накара да забравят неловкото чувство, което се бе промъкнало между тях след случката в хотела. Нещата помежду им бяха както преди и Скайлър беше доволна, че отново може да разчита на приятеля си.

Щом пристигнаха, Хати се засуети около тях и превърза главата на Скайлър и брадичката на Оливър. Вярната помощница им направи горещ шоколад и ги зави с кашмирени одеяла до камината.

— Къде е Лорънс? — попита Скайлър и си взе бисквитка от подноса, който Хати им донесе.

— Хукна нанякъде преди броени минути. Имал някаква спешна среща. Каза да се погрижа за теб, щом се прибереш. Да извадя аптекката. Май е разбрал, че нещо се е случило.

Щом Хати излезе стаята, Оливър попита:

— Мислиш ли, че е бил среброкръвен? — вдигна рамене.

— Сигурно — сви рамене Скайлър. — Това е единственото обяснение. Но има нещо, което не се връзва. Лорънс каза, че среброкръвните ловуват сами. Издебват жертвите си, докато са сами, без кучетата си. А това нападение стана на публично място с много свидетели.

— Мислиш ли, че е мъртва?

— Кой, Блис ли? Не. Чарлс Форс каза, че е жива.

Все още не можеше да повярва. Момичето имаше две прободни рани на врата си, подът около нея беше облян в кръв.

— Не... Имах предвид г-жа Дюпон.

— Не знам — потръпна Скайлър.

Сторило ѝ се беше, че е мъртва, а и беше дочула членове на Конклава да обсъждат ситуацията, събрани около тялото.

Пълна консумация... Не е възможно... Но цялата ѝ кръв е източена... което означава... мъртва... Душата ѝ... Точно Присила!... Потресавачо е наистина...

Бе дошла линейката на д-р Пат и лекарите бяха отнесли Блис с кислородна маска на лицето. Баща ѝ не се отделяше от нея. Но втората носилка, на която лежеше Присила Дюпон, беше покрита с бял чаршаф. А това можеше да значи само едно...

Скайлър се примъкна до Оливър и двамата се облегнаха на краката на канапето. Тя отпусна глава на рамото му и затвори очи, а той я прегърна и я придърпа към себе си. Поне можеха да се утешат един друг.

Лорънс се прибра малко преди зори и завари Скайлър и Оливър сгушени на килима до канапето.

— И двамата трябваше да сте в леглата по това време. Особено ти, Скайлър. Да оцелееш след нападение на среброкръвен не е малко.

Скайлър разтърка очи, а Оливър се прозя.

— Не, още не. Трябва да разберем какво се е случило — настоя тя. — Двамата бяхме там.

Лорънс седна на кожения стол пред тях и сви краката си.

— Да, мога само да се радвам, че не сте пострадали повече.

— То не преследваше нас — каза Скайлър.

— И слава богу — отвърна Лорънс.

Извади една пура и отрязва върха ѝ, което подсказа на Скайлър, че се кани да им разкаже всичко, или поне толкова, колкото сам знаеше.

— Какво ти е разправяла Корделия за Кроатан? — попита Лорънс, след като дръпна от пурата си.

— Че това е някаква древна опасност, която се е превърнала в мит. Последната известна атака била преди четиристотин години — отвърна Скайлър. — В Плимут.

— Да. Роноук беше най-кървавата им и съкрушителна победа. Завладяха цялото селище. Значи не ти е разказала за Венеция, Барселона или Кьолн.

Скайлър вдигна въпросително вежди.

— Това, което не се споменава или най-малкото се прикрива, е, че след така наречения им разгром в Рим среброкръвните се завръщат в началото на всеки век, за да се хранят с млади синьокръвни. Опитвахме се да покажем на Конклава тази последователност. Но

годините след Роноук бяха твърде спокойни и в Новия свят имаше само един случай на нападение.

— Тук, в Америка ли? — възкликна Скайлър. Корделия не беше споменавала нищо подобно.

— Да.

Лорънс извади една дебела папка, обгорена по краищата, и я подаде на Скайлър.

— Това са документите, над които работеше Присила Дюпон. Канеше се да представи пред Комитета някои доказателства, които ние с Корделия им изложихме преди много време.

Скайлър отвори папката и отвори изпаднаха няколко изрезки от вестници. Двата с Оливър ги разгледаха.

— Коя е Маги Станфорд?

— Синьокръвна, която изчезна. Нямахме представа, че е била затворена в лудница. Червенокръвните доктори си мислели, че страда от психическо разстройство, но нейният случай всъщност е доказателство за среброкръвна поквара. Тя беше тяхна жертва. Понеже така и не я откриха, ние с Корделия разбрахме, че зад това стоят среброкръвни, но не можахме да го докажем. Тогава решихме да се разделим, за да продължа разследването без знанието на Комитета. Присила ми каза, че е намерила нещо в архивите, което може да хвърли светлина върху случая, но аз вече съм виждал тези документи. В тях няма нищо ново.

На Скайлър ѝ направи впечатление колко хубаво е момичето от изрезките.

— Какво стана след изчезването на Маги? — попита тя.

— Нищо. Среброкръвните отново потънаха в сенките. И така до миналата година, когато умря Аги Карондолет. След нея бяха убити още четирима синьокръвни, които бяха в началото на своята трансформация. От Роноук не е имало толкова жертви. Това значи, че те стават все по-силни, по-уверени. Но най-притеснителна е смъртта на Присила. Тя показва, че могат да победят и вампир в разцвета на силите му. Тяхната мощ расте и те стават все по-агресивни.

Комитетът трябва да осъзнае опасността. Не можем да стоим и да чакаме, докато Принцът на среброкръвните ни унищожава един по един.

— Наистина ли мислиш, че Луцифер се е върнал? — попита Скайлър.

Лорънс не отговори. Пурата му малко по малко изгаряше, пепелта в края растеше и накрая падна и прогори малка дупка в старинния килим.

— О, по дяволите — възкликна той, като я видя. — Корделия никога няма да ми го прости. Никога не ми позволява да пуша в дневната.

— Дядо, не отговори на въпроса ми — каза Скайлър остро.

— Може би няма нужда — заяви Оливър нервно.

От тези приказки за Луцифер и среброкръвните му приляваше. Взе да съжалява за горещия шоколад и последната пета бисквитка.

— Само най-могъщият от среброкръвните може да причини подобно разрушение на такова защитено място — каза най-после Лорънс.

— Защитено?

— Хранилището на историята е една от най-сигурните ни крепости. Навсякъде има стражи, както и заклинания, които да го пазят от нашествие, да държат Покварата далеч. Това е зловещ знак за всички нас. Показва, че защитата ни не е устояла.

— Какво мислиш да правиш? — попита Скайлър.

— Единственото, което мога. Ще призова за бял вот. Време е Михаил да бъде предизвикан.

ГЛАВА 39

Караха се заради нея. През замъгленото си съзнание Блис чуваше баща си и Чарлс Форс да се карат заради нея зад затворената врата на болничната стая.

Какво се бе случило?

Тя смътно си спомни черно-виолетовия пламък, който изпълни цялата библиотека с гъста непрогледна мъгла, и се досети, че нещо е станало с нея. На врата ѝ имаше марля. Дали е била ухапана? От среброкръвен? По челото ѝ изби студена пот. Ако е била нападната от покварен, защо бе още жива?

Блис се опита да вдигне ръка към врата си, за да провери раната, но не успя да помръдне. Обзе я паника, докато не осъзна, че ръцете ѝ са завързани за леглото. Но защо?

Стаята беше луксозно обзаведена като в хотел, с модерна бяла пластмасова мебелировка, която Блис много добре познаваше. Намираше се в клиниката за синьокръвни на д-р Пат. Със свръхчувствителния си слух долови шепота на баща си и Чарлс Форс в коридора.

— Не е била покварена, Чарлс. Много добре знаеш какви са признаците. Видя врата ѝ! Не е имало достатъчно време.

— Разбирам, Форсайт, но знаеш как изглеждат нещата отстрани. Не мога да допусна Лорънс да се хване за това. Тя ще бъде тествана, както и всички, които са били там онази нощ.

— Тя е жертва! Това е възмутително! Няма да ти позволяя!

— Нямах избор — каза Чарлс с тон, който не търпеше понататъшни възражения. — Знам колко си загрижен, но както сам каза, изглежда, че ѝ няма нищо.

Настъпи продължителна тишина, после двамата мъже се върнаха в стаята на Блис. Тя моментално затвори очи и се престори, че спи.

Усети ръката на баща си как я гали по челото и чу как той прошепна кратка молитва на непознат език.

— Здравей — каза тя, отваряйки очи.

Влязоха мащехата ѝ и Джордан и се скупчиха до леглото. Както обикновено, Боби-Ан беше облечена кичозно — в кашмирен пуловер с надпис „Версаче“ на гърдите. В едната си ръка държеше носна кърпичка, която от време на време допираше до очите си, макар да не се виждаха никакви сълзи.

— О, миличка, толкова се притеснихме! Слава богу, че си добре!

— Как се чувстваш? — попита баща ѝ.

— Уморена — отвърна Блис. — Какво стана?

— Имаше експлозия в Хранилището — обясни Форсайт. — Не се тревожи, беше толкова дълбоко, че червенокръвните са го помислили за слабо земетресение.

Блис и за секунда не се бе притеснила, че хората може да са открили най-тайното скривалище на вампирите.

— Какво стана с мен? — попита тя.

— Точно това се опитваме да разберем. Какво си спомняш?

Тя въздъхна и се загледа през прозореца, от който се виждаше празната офис сграда от другата страна на тротоара. Всички компютри вътре бяха включени и светлинките им примигваха, макар работното време отдавна да бе изтекло.

— Не много. Само някакъв черен пушек... и...

Очи, червени очи със сребърни зеници. Звярът, оживял... Той се бе обърнал към нея... Каза ѝ...

Тя поклати глава и силно стисна очи, сякаш за да пропъди злото присъствие.

— Нищо... нищо. Нищо не помня.

Форсайт въздъхна, а Боби-Ан отново заподсмърча.

— О, горкото дете...

Джордан наблюдаваше мълчаливо Блис с крайчеца на окото си.

— Боби, може ли да ни оставите насаме за малко? — попита Форсайт.

Когато Боби-Ан и Джордан излязоха, той се обърна към Блис.

— Блис, това, което ще ти кажа, е много важно. Била си нападната от среброкръвен.

— Не-е-е-е — прошепна Блис. — Но нали от Комитета казват, че това са само митове...

— Сгрешили са. Сега го осъзнахме. Всъщност Присила свика събрание, защото искаше да ни представи доказателства, че... Сега

няма да говорим за това. По някакъв начин среброкръвните са оцелели и ние трябва да приемем реалността.

— Но как е станало?

— За съжаление, това значи, че някой от нас е виновен. Няма как да се завърнат, ако някой синьокръвен не ги прикрива, не им помага. Сигурно е член на някое от най-старите семейства, достатъчно могъщи, за да прикрият такова сериозно злодеяние, така че Михаил да не се усети.

— Какво ще стане с мен? — попита Блис с треперещ глас.

— Малцина оцеляват след нападение на среброкръвен и винаги съществува опасност от поквара.

— Поквара?

— Понякога среброкръвните не изконсумират жертвите си докрай, а източват достатъчно кръв, за да ги отслабят. Но след това кръвта на хората става отровна за тях и те са принудени да се хранят със собствения си вид, за да оцелеят.

Точно както се е случило с Дилън, помисли си Блис. Превърнали са го в чудовище, покварили са го, а после са го убили, за да не издаде тайните им.

— Според нас причина за трагедията в Роноук е, че някои от нашите вече са били покварени, когато напуснаха Стария свят.

— По какво се разбира дали някой е покварен?

Той не отговори, а се зае да свали превръзката на врата ѝ.

Блис го погледна тревожено. Какво искаше да ѝ покаже? В чудовище ли се бе превърнала?

Той ѝ подаде малко огледало от масичката с медицински принадлежности.

Тя го обърна към себе си, обзета от страх какво ще види.

Кожата на врата ѝ обаче беше гладка и нежна като преди.

— Какво значи това?

— Няма никакви знаци, значи отровата не е била достатъчно силна. Синята ти кръв е успяла да възвърне баланса и да те излекува сама. Да те предпази от поквара. Кроатан не е успял да те превърне в един от своите.

Тя кимна с облекчение. Беше оцеляла... Не беше сигурна как, но беше жива.

— Ще ти направят още няколко теста — предупреди я Форсайт.
— Един от Старейшините ще ти ги направи. Ще поискат да споделиш спомените си с тях. Да им покажеш какво си видяла. Но аз съм сигурен, че ще минеш проверката.

Баща ѝ се канеше да излезе, но Блис имаше още един въпрос.

— Татко, ако някой е покварен, по какво може да се разбере?

— Трудно е да се каже, но сме забелязали, че покварените имат засилен интерес към Черната магия и започват да се занимават с мрачни заклинания.

По-късно вечерта Нан Кътлър, една от най-високопоставените синьокръвни, дойде да посети Блис. Нан беше от елегантните, болезнено слаба дама от кръга на Присила. Имаше дълга бяла коса с гарваново черен кичур в средата. В града я познаваха като неуморим радетел на благотворителността и клиент на ателиетата за висша мода. Но когато влезе в болничната стая, нямаше и следа от онази фасада. Беше достолепен вампир, преживял столетия. По лицето ѝ можеха да се видят фините сини линии.

Нан се представи и приседна на леглото.

През последните няколко часа Блис вече усещаше крайниците си и се чувстваше доста по-добре.

— Хвани ръката ми, дете мое — каза Нан мило.

Блис сложи двете си ръце в нейните — меки, гладки, без бръчки.

— Сега затвори очи и нека да се върнем към изминалата вечер. Покажи ми какво видя.

Проникване. Нан щеше да използва проникване, за да прочете мислите ѝ. Блис трябваше да отвори съзнанието си и да допусне в него възрастната жена.

Тя кимна и затвори очи.

Заедно отново проследиха случилото се. Блис чакаше на канапето до рецепцията. Появи се Ренфийлд, който носеше папка за Присила Дюпон. Скайлър влезе и я попита дали е виждала Оливър. Няколко момичета от „Дюшен“ търсеха книги за следващото заседание на Комитета.

Изведнъж падна мрак. Цялото помещение бе обвито в ужасен дим.

Блис зачака да се появи чудовището, но всичко, което успяха да видят, беше плътен черен пушек.

Тя отвори очи и видя, че Нан пише нещо в тефтера си.

— Добре — каза възрастната жена. — А сега, ако обичаш, вдигни косата си и ми покажи задната част на врата си.

Това пък какво означаваше?

Блис направи каквото искаха от нея.

— Добре — кимна Нан, — пусни косата си.

След като жената излезе, баща ѝ дойде и я прегърна силно.

Какъвто и да беше тестът, явно го бе издържала.

Задната част на врата ѝ...

Част от теста...

Блис се сети, че Кингсли винаги държи косата си дълга и пусната, така че вратът му не се виждаше. Дали бе модна прищявка? Или криеше нещо?

Кингсли винаги носеше онази книга. Той я научи да залъже звяра от кошмарите си.

Кингсли Мартин бе член на прастара фамилия. Една от най-могъщите и най-престижните.

Блис затвори очи и отново видя звяра. Той ѝ бе казал нещо. Една-единствена дума.

Сега.

ГЛАВА 40

Скайлър си миеше зъбите, когато телефонът звънна. Изплакна си устата, избърса си набързо лицето и хукна да се обади. Беше рано сутринта и тя се приготвяше за училище.

— Казвай.

— Така ли се вдига телефона?

— О, Блис. Здравей. Извинявай, помислих, че е Оливър. Той винаги се обажда сутрин.

— Е, съжалявам, че те разочаровах.

— Не, няма нищо. Как си?

Скайлър се канеше да посети Блис в клиниката, но последните няколко дни бяха много напрегнати: трябваше да ходи на училище, да прави упражнения с Лорънс следобед, а и дядо ѝ се готвеше за битката на живота си. Белият вот беше свикан и скоро щеше да има избори.

— По-добре съм — отвърна Блис. — Ти... знаеш какво ми се случи, нали?

— Да. Дядо ми каза, че е бил среброкръвен, но ти си се спасила.

Блис разказа на Скайлър за теста, как е отворила съзнанието си за Нан Кътлър и за знаците на врата, които бяха изчезнали.

— Същото се случи и с мен — обясни Скайлър. — Помниш ли как ме нападнаха в нощта след фотосесията?

— Да.

— Той ме ухапа, но белезите изчезнаха. И после не си спомнях нищо.

— Тя поиска да види и задната част на врата ми. Не ти ли се струва странно?

Скайлър кимна, макар че Блис нямаше как да я види.

— Всъщност това е някакъв друг тест, за който дядо ми спомена. Нан дойде тук, за да провери и мен.

— Наистина ли? Значи не съм само аз?

— Не, разбира се. Провериха всеки, който е бил там в онази нощ.

— Супер.

— Е, какво има?

— Виж, разбрах нещо от баща ми. Нали от Комитета непрекъснато повтаряха, че нямало такова нещо като среброкръвни?

— Аха.

— Май са си променили мнението.

— И аз така чух — отвърна Скайлър.

Лорънс ѝ беше разказал за настроенията в Конклава. Сега, след като жертва бе станал възрастен вампир, членовете бяха на ръба на бунта. Налагаше се да приемат, че среброкръвните са реалност, и то зловеща.

— Както и да е, баща ми каза, че сигурно той е един от нас — някой от старо известно семейство.

— И Корделия винаги така казваше.

— Може да ти се стори налудничаво, но мисля, че знам кой го е направил.

— Кое?

— Кой прикрива среброкръвния — каза Блис. — Мисля, че Кингсли има нещо общо с това.

Блис разказа на Скайлър подозренията си, как те съвпадат с наученото от баща ѝ — подчертания интерес към Черната магия, странната книга, която Кингсли винаги чете, фактът, че е така добре запознат с историята на среброкръвните и митовете за тях.

Скайлър подсвирна.

— Не знам... наистина звучи подозрително, но не мислиш ли, че прибързваш със заключенията?

— Възможно е, но ще бъде затворена тук поне още седмица. Дали вие с Оливър можете да го проучите?

Няколко дни по-късно Скайлър и Оливър откриха някои много интересни факти за новото момче. Хранилището беше приведено в ред (факторът *Велокс* много им помогна). Всички отломки бяха разчистени и нищо не издаваше какво се бе случило, освен една съвсем тънка пукнатина в мраморния под. Когато си го наумяха, вампирите можеха да направят поразителни неща.

Предвид връзките на Оливър и възможностите на компютърните технологии не беше особено трудно да открият следите на Кингсли.

Скайлър се обади на Блис в болницата, за да ѝ разкаже какво са открили.

— Семейство Мартин са пристигнали в Ню Йорк същия ден, в който изчезна Дилън. Разбрахме, че Кингсли е прекарал лятната ваканция в „Хочкинс“, където е било убито онова момиче. После е прекарал седмица на гости у приятел. Там също имаше нещастен случай точно преди началото на учебната година. Бил е в Ню Йорк и в „Блок 122“ в нощта, когато умря Аги. Присъствал е и на партито, на което откриха тялото на Лендън Шлезингер.

— Знаех си! — възкликна Блис.

— Има и още. Кингсли е бил последният посетител на Самър Еймъри. Оливър каза, че според слуховете даже са били гаджета. Това значи, че е бил на всяко от местопрестъпленията. И все пак може да е съвпадение. Много синьокръвни прекарват лятната ваканция в „Хочкинс“, ходят в „Блок 122“ и познават Лендън Шлезингер. А Самър Еймъри излизаше с кого ли не. Сигурна съм, че ако се постареем, ще намерим поне още няколко души, които са били на всички тези места.

— Не, той трябва да е. Знам го — заяви Блис разпалено.

— Ще кажеш ли на баща си?

— Не съм сигурна. Той е нещо като съветник на семейство Мартин. Имам предвид, че...

— Аз ще кажа на Лорънс — заяви Скайлър. — Той знае какво да направи.

На вечеря Скайлър сподели с Лорънс какво са открили, но дядо ѝ почти не вдигна глава от пържолата си.

— Интересно — каза той разсеяно.

— Интересно? Само това ли ще кажеш? Не мислиш ли, че може да сме на прав път?

Лорънс бавно отпи от виното.

— Възможно е.

Това беше всичко, което той каза по темата; до края на вечерта Скайлър не можа да изкопчи нищо друго.

ГЛАВА 41

Разследването на инцидента в Хранилището наложи публично изслушване, на което бяха призовани да свидетелстват пред Комитета всички свидетели. За целта бе използвана една от съдебните зали на Хранилището. Старейшините седяха на висока платформа срещу множеството. В средата беше Чарлс Форс, а Лорънс ван Алън — в най-дясната част с неизменната пура в ръка. Новият председател на Комитета Едмънд Олрич, известен изкуствовед и собственик на художествена галерия, ръководеше заседанието от платформата. Встрани имаше малък подиум, където извикваха свидетелите. Отсреща седяха следователят и прокурорът.

В залата присъстваха почти всички синьокръвни семейства. Напрежението нарасна, след като Скайлър, Джак, Оливър и Блис разказаха каквото си спомнят от вечерта. Те седяха един до друг на първата редица. Мими беше до Джак и чакаше реда си. Беше нервна, но се надяваше, че ще намери някакъв начин да ги залъже и да се измъкне. Нали не беше искала да нарани Блис или да убие Присила Дюпон! Изобщо не й пукаше за онази стара чанта. Беше просто инцидент. Щяха да го разберат, нали? При положение че няма мотив, не могат да я обявят за виновна, нали така? Тя се пресегна и хвана ръката на брат си, който я стисна окуражително.

Прокурорът извика Кингсли Мартин.

— Кажете името си за протокола.

— Кингсли Дрекъл Мартин.

— Длъжност?

Длъжност? Мими вдигна вежди. За какво ставаше въпрос?

— Аз съм *веритас венатор*, търсач на истината. Беше ми възложено от Комитета да разследвам смъртта на няколко души — Аги Карондолет, Дилън Уорд, Самър Еймъри, Натали Гети, Лендън Шлезингер и Грейсън Джеймс.

През тълпата премина шепот. По-старите синьокръвни знаеха, че *венаторите* са сред най-високопоставените в комитетската тайна

полиция. Те бяха безстрашни воители, които защитаваха синьокръвните и се грижеха те да не бъдат разкрити.

— Каква е мисията ви?

— Бях изпратен в училището „Дюшен“ да събера доказателства, които да помогнат за откриването на врага.

Сред събралото се множество отново премина шепот. Да пратят *венатор* в едно от най-сигурните им светилища — „Дюшен“?! Как са могли от Комитета да изпратят един от най-могъщите си убийци да шпионира децата в училище?

— Кой бяха заподозрените?

— Маделин Форс, Блис Люелин, Скайлър ван Алън.

Този път тълпата ахна. Кингсли беше таен агент! Като Джони Деп от „Внедрени в час“, вампир под прикритие сред тийнейджърите.

Скайлър зяпна, Блис се засмя, а Мими само скръцна със зъби. Малък кучи син!

— И какво показаха разследванията ти?

— Моментално задрасках от списъка Скайлър ван Алън. Тя беше станала жертва на две нападения и по нищо не личеше да проявява интерес към Черната материя — обясни Кингсли, след което извади от джоба си малък тефтер и започна да прелиства страниците със записките си.

— Блис Люелин изглеждаше по-обещаваща. Оплакваше се от кошмари и халюцинации, подобни на тези на Маги Станфорд, преди да почине. Но именно заради тях реших, че Блис е по-скоро потенциална жертва, а не извършител.

— А Маделин?

— Стигнах до заключението, че Маделин Форс прикрива среброкръвния, който напада общността ни — подхвърли почти небрежно той.

Тълпата се разгневи и настъпи суматоха.

— Тишина! Тишина в залата! — нареди председателят.

Няколко души станаха от местата си и освиркаха показанията на Кингсли. Мими Форс — дъщерята на региса, да е съюзник на среброкръвните? Това някаква шега ли беше?

— И на какво е базиран този извод? — попита председателят от трибуната.

— Тя прояви желание да научи повече за Черната магия. Искаше да знае по-специално как да направи *инкантацион демоната*. Призоваването на среброкръвен.

— И каква причина изтъкна тя за това?

— Каза, че иска да се отърве от свой враг — отвърна Кингсли, гледайки право в Мими.

Тя се разтрепери на стола. *Лъжи! Всичко това бяха лъжи! Спри да говориш! Млъкни, млъкни най-последно! Ти ми беше приятел! Предател такъв!*

— И това е била Блис Люелин?

— Не.

— Не? — изненада се разпитващият.

— Не.

— Тогава кой е бил мишената?

— Скайлър ван Алън.

Присъстващите в залата отново зашумоляха гневно.

Скайлър замръзна на мястото си. Значи не беше параноичка. Мими наистина е искала да я унищожи. Спомни си онзи сън, в който майка ѝ беше будна и ѝ говореше. Какво беше казала Алегра? *Пази се.*

— Защо ѝ позволихте да изпълни заклинанието?

— Трябваше ми доказателство. Помислих, че ще успея да я спра навреме. Но не можах. Беше очевидно, че го е правила и преди. Много пъти.

— Благодаря, *венаторе*.

Кингсли слезе от подиума. Сега, когато самоличността му бе разкрита, изглеждаше доста по-възрастен. Напереното момче е било само маска, играел е роля. Запъти се към първия ред, където седяха учениците от „Дюшен“, а те се отдръпнаха на почтително разстояние.

— Призоваваме Чарлс Форс — обяви председателят.

Регисът слезе, олюлявайки се от платформата, и се запъти към свидетелското място. Собствената му дъщеря да прикрива среброкръвен! Срамът беше изписан на лицето му. Сребристата му коса изглеждаше чисто бяла на светлината, а под очите му имаше торбички. Приличаше на съсипан човек, а не на непоколебимия лидер на вампирите.

— Кажете пълното си име.

— Чарлс ван Алън Форс.

— Виждали ли сте дъщеря си да се занимава с черна магия?

— Да, но... — започна Чарлс, бършейки челото си с копринена кърпичка.

— Заклинания? Забранени магии?

— Да, но...

— Това е достатъчно, благодаря — прекъсна го разпитващият.

Чарлс искаше да каже още нещо, но не успя да произнесе думите. Изглеждаше посърнал и обезсърчен. Пристъпи напред и се върна на мястото си сред членовете на Конклава. Никой от тях не го погледна. Сред тълпата се чу освиркване.

— Като последно доказателство срещу Маделин Форс ще приведем белега. Ще го видите на задната част на врата ѝ — заяви прокурорът.

— Това е нелепо. Белязана съм от Луцифер точно толкова, колкото и всички вие — отвърна Мими.

Идеше ѝ да закрепци. Това бе невъзможно! Натопили са я!

— Моля, вдигнете косата си — каза председателят.

Мими събра дългата си коса и я вдигна нагоре. Предния ден я беше прегледала Нан Кътлър. Нямаше ѝ нищо.

Сред членовете на Конклава се разнесоха възклицания.

— Какво?

На врата ти, Мими. Има нещо на врата ти.

Джак, плашиш ме.

Тя посегна и опипа врата си. Грапава кожа. Татуировка. Отпечатък като от дамгосано.

Присъдата беше бърза и категорична. Мими беше предателката. Признаха я за виновна в заговор със среброкръвен. Щяха да я отведат до древния затвор във Венеция, където кръвта ѝ щеше да бъде изгорена, а спомените ѝ — унищожени без никаква надежда за прераждане.

Пуснаха я срещу гаранция от един милион долара, които баща ѝ моментално плати, за да може Мими да остане под негово попечителство.

Тя погледна Джак.

Това не може да е истина... Не съм го направила аз. Знаеш, че не съм.

Знам, знам.

Джак я прегърна, но на лицето му беше изписана тревога. Положението беше сериозно. Мими — осъдена на изгаряне!

Двамата изчакаха Чарлс да дойде при тях. На лицето му все още бе изписан шок.

— Татко, какво да направим? — попита Мими. — Сигурно...

Чарлс Форс гледаше слисано.

— Нищо.

— Нищо?

— Има само един начин да се опровергае автентичността на знака на Луцифер. Трябва да се подложиш на още по-древен ритуал — *кръвната проверка*. Но само Габриела — Алегра ван Алън, може да го изпълни.

— Габриела? — попита Мими посърнала.

— Да.

Голяма помощ, няма що. Алегра беше в кома и никога нямаше да се събуди.

— Значи няма никакъв начин да докажа, че съм невинна?

— Никакъв.

ГЛАВА 42

Другите тръгнаха към Хранилището на горния етаж, Скайлър зачака дядо си на входа. Оливър вече си беше тръгнал, защото имаше контролно по тригонометрия, което нямаше как да пропусне. Имаха специално разрешение да отсъстват от училище само за няколко часа, за да присъстват на заседанието. Скайлър знаеше, че трябва да си тръгне с него, но искаше да чуе мнението на дядо си за цялата ситуация.

Той излезе от залата с Едмънд Олрич и Нан Кътлър.

— Ще трябва да се сбогуваме, Лорънс — каза Едмънд и се поклони. — Това, което се случи с общността ни, е пълна пародия.

— Уверяваме те, че ще получиш нашите гласове, когато моментът настъпи — добави Нан и го потупа по ръката. — Трябваше да те послушаме още преди четиристотин години. Не мога да повярвам, че покварата е стигнала чак до кралското семейство!

— Благодаря — кимна Лорънс, а после се обърна към Скайлър. — Е, сега какво мислиш за Кингсли Мартин?

Те тръгнаха нагоре по стълбите към „Блок 122“ и излязоха навън.

— Била е Мими — каза учудено Скайлър. — Мими...

Още ѝ беше трудно да повярва, особено след всички подозрения към Кингсли.

— Ти знаеше ли, че Кингсли е *венатор*?

— Да — кимна Лорънс.

Тя си спомни какво беше казал Кингсли на Джак една сутрин в училище.

Нямаше да сте нищо без нас, без жертвата, която направихме.

— Но ти имаше право. Кингсли е среброкръвен — заяви Лорънс и махна на Джулиъс да докара колата.

— Какво искаш да кажеш? — попита Скайлър, докато седеше, а Лорънс ѝ държеше вратата.

— Той произхожда от много старо семейство, едни от най-древните воители. Те са били покварени от самия Луцифер. После се

разкажали и се върнали в лоното на синьокръвните. Научили са се да контролират покварата, жаждата и гласовете с главите си. — Лорънс затвори вратата на колата и се обърна към Джулиъс. — Към „Дюшен“, моля. Най-напред ще оставим Скайлър, после се прибираме вкъщи.

Поеха през Челси към Уест Сайд. Беше поредният сив нюйоркски ден.

— Но как можем да им имаме доверие?

— Вярвали сме им в продължение на хиляди години. Кингсли Мартин е среброкръвен само на книга. Неговата кръв е точно толкова синя, колкото моята и твоята. Те се отрекоха от Луцифер и много ни помогнаха в търсенето на предателя. И все пак... — въздъхна Лорънс.

— Все пак какво?

— Има нещо не наред. Вярваш ли, че Мими е виновна?

— Да — заяви Скайлър без колебание. — Тя е ужасен човек, дядо.

— Да, да знаеш, че се е целила в теб, е много притеснително, но...

— Но какво?

— Но ако ти си била целта, защо убитата е Присила? Защо е нападнала и момичето на Люелин? Нещо тук не се връзва.

Скайлър сви рамене. Може би прибързваше със заключенията, но не направиха ли същото и от Комитета? А и не успяваше да изпита съчувствие към Мими. В крайна сметка това момиче беше пратило среброкръвен да я убие.

— Чу какво каза Кингсли. Той е *венатор*. Това не значи ли, че трябва винаги да казва истината?

Лорънс кимна.

— Да, Чарлс винаги им се е доверявал. Той беше този, който ги нае да работят за нашата кауза. Но не знам. Винаги съм таял съмнения към семейство Мартин.

Колата спря пред входа на „Дюшен“. Скайлър целуна дядо си по бузата и слезе пъргаво.

— Баба ти винаги казваше никога да не се доверяваме на лъскавата фасада, понеже крие много дефекти.

Щом влезе в училището, Скайлър се натъкна на Джак. Той все още беше със сивия си костюм от заседанието, а очите му бяха зачервени като от плач. Скайлър изпита съжаление. Тя не хранеше топли чувства към Мими, но видът на Джак ѝ напомни, че това не се отнася за всички.

— Не го е направила тя, да знаеш — каза отбранително той.

Лицето на Скайлър пламна. *Тя е искала да ме унищожши. Сама го призна!*

Въпреки това се сдържа и каза хладно:

— Само че съдът заключи друго.

— Мими е себична... но не е зла — каза той умолително.

Биенето на звънеца обяви края на обедната почивка и началото на часовете. От кафенето заизвираха ученици и изпълниха облицованото с мрамор фоайе, където стояха Скайлър и Джак, потънали в разговор. Като ги видяха така потънали в интимен разговор, неколцина взеха да си шушукат. Някои от синьокръвните, присъствали на процеса, изгледаха Джак съчувствено, други гневно, трети го освиркаха. Този следобед щеше да има специална среща на Комитета, за да съобщят последните разкрития на най-младите членове.

— Тя не би наранила никого истински — продължаваше Джак.
— Мими не те мрази. Не наистина.

Искаше му се да може да ѝ обясни.

Тя не мрази теб, Скайлър. Мрази мен. Просто е обърнала гнева си навън, защото не може да намрази този, когото обича. А мен мрази за това, че обичам теб.

Скайлър го погледна скептично, но не каза нищо. Мими Форс. Азраел. Ангелът на смъртта. Та нали точно това беше работата ѝ? Да слага край на живота.

За нейна изненада Джак явно прочете мислите ѝ.

— Ти не разбираш — това е част от равновесието. Ние сме такива, каквито сме. Смъртта е просто част от живота. Тя е дарът на червенокръвните. Мими е част от големия план.

Скайлър сви рамене.

— Не съм толкова сигурна. Довиждане, Джак.

ГЛАВА 43

Докато разглеждаше документи от Хранилището, Лорънс забеляза, че един е почти изцяло обгорял — виждаше се единствено датата най-отгоре — 23 ноември 1872 г.

Все още умуваше над него, когато Скайлър се прибра от училище и му каза, че Джак Форс е успял да прочете мислите ѝ днес следобед.

— Мислех, че съм защитена срещу телепатия, а ето че той разбира какво мисля. Как е възможно?

— Абадон е един от най-надарените ни пророци — отвърна Лорънс. — Ще ти е нужно много повече от едно упражнение *оклудо*, за да заключиш ума си за него. Но понякога между тези, които се привличат, се поражда близост.

— Които се привличат?

— Не може да не си забелязала, че той изпитва силно влечение към теб.

Скайлър се изчерви. Беше хранила надежди, но не вярваше, че някога това може да стане реалност. И все пак, макар да бе обвързан с Мими, той искаше да бъдат приятели, беше ѝ намекнал, че може би желаше и нещо повече... Веднъж я беше целунал, много отдавна. А момчето с маската... Възможно ли е да е бил той?

— Но той е обвързан — каза Скайлър. — Между нас не може да има такова нещо.

— Не наистина. Не и сред синьокръвните. Абадон винаги е бил такъв. Ти не си първата, която изпитва верността му. Но ще му мине. Слава богу, че ти не си привлечена от него. Иначе щеше да е катастрофално и за двама ви.

Тя се загледа в килима, чудейки се дали той я изпитва, или беше убеден, че тя ще избере правилния път само защото му е внучка.

— Да — каза тя най-после. — Слава богу.

Изведнъж ѝ приля и погледът ѝ се замъгли. Коленете ѝ се подгънаха, но преди да се свлече, Лорънс скочи на крака и я хвана.

— Не си ме послушала — каза той мрачно. — Не си си намерила донор.

Тя поклати глава.

— Тук не става дума за някаква дреболия, Скайлър. Ако не си намериш донор в най-скоро време, има голяма опасност да изпаднеш в кома като майка си.

— Но аз...

— Тогава преследвай някого, съблазни го — прекъсна я рязко и заповеднически Лорънс. — Използвай зова. Това е единственият начин.

Церемония оскулор беше ритуал между вампир и човек, който се извършваше между двама, които вече имаха някаква връзка. Затова по традиция донорите бяха любовници и приятели на вампирите. Но ако вампирът беше отчаян, Кодексът разрешаваше да се прибегне до съблазняване. С помощта на зова вампирът привличаше човек, хипнотизираше го и пиеше от кръвта му.

— Научих кои думи от свещения език да използваш за целта. Тази вечер отивам в клуба. Разчитам, че като се върна, вече ще си направила каквото трябва.

Малко след това дядо ѝ излезе и остави Скайлър сама в стаята ѝ. Не искам, казваше си упорито тя. Не искам да го правя с непознат. Не съм толкова отчаяна. Или съм?

И тогава, сякаш привлечен от зова, някой почука на вратата.

— Какво има, Хати? — попита Скайлър.

Вратата се отвори.

— Не е Хати, аз съм — каза Оливър и затвори зад себе си.

— Не те чух да звъниш. Защо дойде? — попита тя отбранително.

— Дядо ти ми каза, че си искала да дойда — обясни той.

Аха. Значи и Лорънс бе използвал зова, само че просто се бе обадил по телефона. Много умно, дядо.

Оливър седна на раклата до леглото и я погледна замислено.

— Мислех си... ако все още искаш да го направим, става.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Тук ли? — попита Скайлър и огледа стаята си: плакатите „Еванесънс“, розовата къща „Барби“, плакатите на разни театрални постановки от времето, когато Корделия я водеше на мюзикъли на „Бродуей“ — „Улица Сезам“, „Магьосникът от Оз“... Стаята беше като за малко момиче, а не като бърлога на вампир.

— Какво значение има мястото — сви рамене Оливър. — Поне няма да плащам за хотелска стая.

— Сигурен ли си? — попита Скайлър и хвана ръката му.

— Да — въздъхна той. — Знам какво ще ти се случи, ако не го направиш. Честно казано, предпочитам да не се превръщаш в зеленчук. Мразя зеленчуци — пошегува се той. — Особено броколи. Така че... Как да... Прав ли трябва да съм? Или...

Той стана и се огледа. Беше много по-висок от нея, че в тази поза нямаше как да стане.

— Не, седни — каза Скайлър и нежно го бутна на леглото си. — Така ще мога да те стигна — каза тя и застана между краката му.

Той вдигна поглед към нея. Никога досега не ѝ беше изглеждал толкова хубав, толкова уязвим.

Оливър затвори очи.

— Бъди нежна.

Скайлър се наведе, целуна вдлъбнатината под врата му, показва вампирските си зъби и много нежно ги забодде в него.

Оливър изпъшка, сякаш от болка.

— Да спра ли?

— Не, не, продължавай — махна с ръка той.

— Не те боли, нали?

— Не... всъщност е... хубаво — прошепна той, сложи ръка на главата ѝ и я подкани да продължи.

Скайлър затвори очи и отново впи зъби в кожата му. Сетивата ѝ мигновено се изостриха и тя надникна в ума му. Беше точно както го описа Блис — сякаш поглъщаше душата му, самата му същност и... Какво ставаше? Сега той беше като отворена книга. Кръвта му се смесваше с нейната, възраждаше я... Скайлър можеше да прочете всяка мисъл, която някога е минавала през главата му, виждаше всеки негов спомен.

Оливър беше влюбен в нея.

От самото начало. Още от момента, в който се срещнаха. От години насам.

Отдавна подозираше, че е така, но потискаше мисълта. Сега обаче знаеше със сигурност. Не можеше да отрича повече.

О, Оли, не трябваше да го правя, помисли си отчаяно. Свещената целувка само щеше да увеличи любовта му, не да я прогони.

А сега бяха обвързани по нов и много по-сложен начин.

Скайлър не бе очаквала да стане така. Приятелството им ще бъде в опасност, вече знаеше това. Нямаше връщане назад. Можеха единствено да продължат напред. Като вампир и донор. Обвързани чрез древния кръвен ритуал.

Тя приключи. Беше удовлетворена. Извади зъби и усети как я изпълва жизнена енергия. Сякаш бе изпила сто литра кафе. Бузите ѝ пламтяха, а очите ѝ блестяха.

Оливър отпусна глава. Беше заспал. Скайлър нежно го положи на леглото си и го зави с одеяло. В продължение на няколко часа той трябваше да си почива.

Какво направих, запита се тя, щом сетивата ѝ се проясниха. Дали можеха да запазят това в тайна от Комитета? Ако разберяха, че помощникът ѝ е станал неин донор, можеха да го прогонят. Спомни си разказа на Корделия за това, как Алегра се омъжила за баща ѝ в разрез с Кодекса. Майка ѝ беше превърнала връзката им в съвсем различна.

А какво щеше да прави с Джак?

* * *

Когато Оливър се събуди, Скайлър седеше на бюрото си и го наблюдаваше.

— Е — каза той и се почеса по врата, където беше ухапаното място, — явно на това му викат приятел с екстри.

И двамата избухнаха в смях.

Скайлър го замери с една възглавница. После го изпрати до вратата и отново му благодари. На тръгване той я целуна по устните. Беше бърза целувка, но все пак по устните.

Тя затвори вратата след него. Сърцето ѝ беше натежало от тревога и напрежение.

Това беше грешка.

ГЛАВА 44

Болничната стая на Алегра ван Алън се намираше на последния етаж в частното крило на болницата, където настаняваха богатите и известните. Беше обзаведена в стила на най-луксозните хотели в града, с италианско спално бельо, пищен килим и кристални вази със свежи цветя. Всяка сутрин медицински сестри масажираха крайниците на Алегра, за да не загубят мускулите ѝ тонус.

Не че Алегра би забелязала. Някога беше най-голямата красавица в Ню Йорк, а сега спеше, откъсната от света около себе си. Беше жена със славно и трагично минало, но без бъдеще. Мониторът до нея показваше стабилен пулс и известно време регулярният сигнал на машината бе единственият звук в стаята.

На стола срещу леглото ѝ стоеше Лорънс ван Алън. Беше дошъл да посети дъщеря си за първи път, откакто се бе завърнал. Дълго време отлагаше посещението, защото не можеше да понесе гледката на собственото си дете в такова безпомощно състояние.

— О, Габриела — отрони най-сетне. — Как се стигна до тук?

— Не може да те чуе — каза Чарлс Форс и влезе в стаята с нова голяма ваза цветя, която постави до леглото. Не изглеждаше никак изненадан от присъствието на Лорънс.

— Тя избира да не чува — отвърна Лорънс. — Заради теб.

— Не съм направил нищо. Тя сама си го направи.

— Да, но все пак вината е твоя. Ако не беше...

— Ако не я бях спасил във Флоренция, това ли имаш предвид? Ако бях оставил звяра да я погълне? Тогава нямаше да е в кома ли? И каква беше алтернативата? Да я оставя да умре? Какво трябваше да направя според теб, татко?

— Това, което направи, е против законите на Вселената. Времето ѝ беше дошло, Михаил. Трябваше да си отиде.

— Не ми говори за време. Ти нямаш представа какво се случи. Дори не беше там — каза язвително Чарлс.

Протегна ръка и погали нежно бузата на Алегра.

— Един ден тя ще се събуди. Ще се събуди от любов към мен.

— Много е тъжно, че все още не си го разбрал, синко. Тя никога вече няма да те обича както преди. Не проумяваше твоя избор. Трябваше да я оставиш да умре. Сега никога няма да ти прости.

— Защо ми говориш като на малко момче? Тя напусна Рая от любов към вас с Корделия, когато ви прогониха.

— Да, бяхме обречени да прекараме дните си на Земята, задето последвахме Луцифер. Но сестра ти ни донесе надежда. Тя сама избра да стане една от полуживите.

— Точно както аз сам избрах да я последвам.

Лорънс се замисли над историята. Колко далечно изглеждаше всичко: възцаряването на Луцифер, Принцът на Небесата в цялата му слава, с ярката му звезда, красива като слънцето; могъщ колкото Бог. Или поне така си мислеха те тогава, за тяхна беда. Какво ли не бяха изстрадали оттогава. Бяха жестоко прогонени от Рая, а Габриела, Непорочната, доброволно се присъедини към фаворитите на Луцифер, за да донесе надежда и спасение на своите. Обърна гръб на Рая от любов към тях, а Михаил я последва, защото не можеше да понесе раздялата им. Двамата носеха прозвището Пречистите, защото не носеха греха на прогонените. Бяха си тръгнали по свое собствено желание. От любов и чувство за дълг.

— Е, ти спечели, Лорънс. След всички тези години най-после получи това, което най-силно желаеше — да управляваш Конклава.

Белият вот се бе състоял тази сутрин и Лорънс почти единодушно беше обявен за новия регис. Чарлс беше освободен от задълженията си. Покрай обвинението към Мими репутацията му беше сериозно пострадала. Той се оттегли от Конклава веднага след оповестяването на новината.

— Никога не съм искал да те изместя, Чарлс. Просто исках да сме в безопасност.

— В безопасност? Никой не е в безопасност. Ти само всяваш страх и ужас. Отново ще минем в отстъпление. Ще се върнем обратно в сенките и ще се крием като животни.

— Не е отстъпление, а тактическо упражнение за подготовка. Задава се война и този път не можеш да я спреш. Среброкръвните се надигат и бъдещето на този свят ще бъде решено веднъж завинаги.

Чарлс Форс не каза нищо; отиде до прозореца и се загледа в река Хъдсън. Една лодка се движеше бавно, самотна чайка нададе тъжен крясък.

— Но все още не съм загубил надежда. Казано е, че дъщерята на Алегра ще ни спаси от среброкръвните. Вярвам, че Скайлър ще ни донесе спасението, което търсим. Тя е почти толкова силна, колкото майка си. — Лорънс разказа на Чарлс за необикновените способности на Скайлър. — А един ден ще е дори още по-силна.

— Скайлър ван Алън — нечистокръвната? — каза замислено Чарлс. — Сигурен ли си, че пророчеството се отнася за нея?

Лорънс кимна.

— Защото Алегра имаше две дъщери — каза Чарлс с ехидна усмивка. — Сигурен съм, че не си го забравил.

ГЛАВА 45

Произнасянето на присъдата на Мими беше насрочено за мартенската ски ваканция, така че тя се преструваше, че семейството ѝ отива на почивка във Венеция. Самата идея за това, което ѝ предстоеше — изгарянето на кръвта ѝ, унищожаването ѝ — изглеждаше абсурдна.

Тя вярваше, че баща ѝ ще намери начин да я спаси, затова по време на полета от Ню Йорк до Венеция просто разглеждаше модни списания и си набелязваше дрехите, които да си купи, като се върне. Но щом пристигнаха във Венеция, самонадеяността ѝ поспадна. Особено след като ги посрещнаха членове на Конклава и ги придружиха до хотела. Бяха дошли, за да присъстват на екзекуцията ѝ.

Трудно ѝ беше да повярва, че я чака смърт, докато беше в удобната си спалня и гледаше любимите си предавания по телевизията. Но щом стъпи на мокрия тротоар във Венеция, в ума ѝ нахлуха спомени от преследването: избиването на синьокръвни врагове, черните роби на предателите, писъците на виновните...

Мими потръпна.

Традицията изискваше да се предаде доброволно, затова вечерта след пристигането Мими напусна хотела и се отправи към историческия Мост на въздишките, по който бяха минали хиляди синьокръвни затворници преди нея.

Мостът беше наречен така, защото от него осъдените можеха да видят града за последен път. Тя спокойно мина по него. Джак пристъпваше до нея, тих и посърнал. На няколко крачки след тях вървяха Старейшините. Мими дочуваше тежките стъпки от ботушите на мъжете и тракането от токчетата на жените.

— Недей — каза тя на брат си.

— Какво?

Не се дръж все едно вече съм мъртва. Аз поне не се предавам лесно.

Тя вирна непокорно и предизвикателно брадичка.

— Не се тревожа! Те ще разберат, че съм натопена!

— Нищо не може да те сломи, а? — попита Джак и по лицето му пробяга тъжна усмивка.

Стана му забавно, като гледаше сестра си наперена и уверена както винаги. Смелостта ѝ заслужаваше възхищение.

— Смя се в лицето на смъртта. Но пък нали аз съм смъртта?

Застанаха в средата на моста и си припомниха една друга разходка по него, в един минал живот. Щастлив спомен.

На Мими ѝ хрумна нещо.

Обърна се към Джак и двамата застанаха един срещу друг, опрели чела, както преди толкова векове.

— Отдавам ти се — прошепна тя, вплитайки пръстите си с неговите.

Това бяха свещените думи, с които започваше церемонията. Именно това беше смисълът на обвързването. Той трябваше само да повтори тези думи и връзката им щеше да се възроди за нов живот. В този живот.

Джак стисна нежните ѝ ръце в своите. Поднесе ги към устните си и ги целуна страстно. После затвори очи и стисна треперещите ѝ пръсти, като така усети цялата ѝ любов, копнеж, самата ѝ душа, трепетно очакваща отговора му.

— Не. Не сега — въздъхна той, без да пуска ръцете ѝ, и я погледна в очите.

— Кога, ако не сега? — попита тя с натезжал от сълзи глас.

Обичаше го толкова много. Той беше неин. Тя беше негова. Това бе тяхната безсмъртна история.

— Времето може би изтича за мен. За нас.

— Не е така — отвърна Джак. — Няма да го допусна.

Той отмести поглед и пусна ръцете ѝ.

Вбесена, Мими се обърна, за да види накъде гледаше.

Няколко крачки зад тях беше Скайлър ван Алън с дядо си. Как беше възможно?! Тази нещастница не можеше ли да я остави на мира поне сега? Нали победи, какво още искаше?

— Почакай — каза Джак. — Не е това, което си мислиш. Трябва да говоря със Скайлър.

Той отиде при съперницата ѝ. Точно. Не можеше ли поне в нощта на присъдата да си почине от нея?

Щом видя Джак, Скайлър се сепна. Беше дошла във Венеция по молба на Лорънс. Да присъства на екзекуцията на Мими не беше най-голямата ѝ мечта, въпреки че и тя като Мими не вярваше, че това наистина ще се случи.

— Знаеш за кръвната проверка, нали? — попита я Джак.

— Да. Дядо ми каза, че това е единственият начин да се установи какво се е случило онази нощ. Единственият начин да се промени решението на Конклава.

Но Скайлър не спомена, че Лорънс ѝ е казал още нещо за кръвната проверка. Единствено Габриела можеше да я проведе. Тя бе един от най-високопоставените *венатори* и бе способна да различи истински спомен от фалшив.

— Като дъщеря на Алегра, може би ти си наследила тази способност — беше ѝ казал Лорънс. — Възможно е да успееш да оневиниш Мими Форс.

— Дядо — започна умоляващо тя, — аз не съм... не мога...

— Слушай ме внимателно. Ритуалът „кръвна проверка“ означава да пиеш от кръвта на Мими и да откриеш в нея истината за случилото се в онази нощ. Само Пречистите имат способността да установят истинските спомени. Но това крие огромен риск. Като пиеш кръвта на друг вампир, може да се поддадеш на изкушението на среброкръвния и да убиеш Мими. Така сама ще станеш покварена. Ти решаваеш дали да поемеш този риск или не.

— А ако откажа?

— Тогава екзекуцията ще бъде изпълнена.

Мисълта, че държи живота на Мими в ръцете си, я потискаше. Да рискува собствения си живот, за да спаси врага! Нима наистина очаквах тя да прегърне идеята? Преди това бе посетила майка си в болницата, за да потърси съвет.

Алегра спеше спокойно в леглото си.

— Не знам какво да правя. Ако откажа, Мими ще умре. Но ако го направя, рискувам да се превърна в чудовище... Майко, кажи ми какво да избира. Помогни ми.

Както винаги отговор от Алегра нямаше.

А сега Джак я гледаше изпитателно. Защо повдигаше въпроса сега? Не трябваше ли да стои до Мими и да ѝ помогне да приеме неизбежното?

Джак хвърли поглед към Лорънс, който ги наблюдаваше напрегнато.

— Ти си дъщеря на майка си. Само ти можеш да изпълниш кръвната проверка.

Тя отстъпи назад.

Лорънс се закашля, но си наложи да мълчи.

— Лорънс, ти сам каза, че Скайлър притежава сили, които никой друг няма. Скайлър, моля те. Умолявам те. — В очите му се появиха сълзи. — Ти си единственият ѝ шанс. Те *наистина* ще я унищожат!

Изведнъж Скайлър осъзна, че това не е някаква играчка на Конклава. Бяха провели разследване и произнесли присъда. Наказанието беше записано в „Книгата на законите“. Бяха пропътували цялото това разстояние до Венеция, за да изпълнят древния ритуал.

Мими щеше да бъде изгорена.

Скайлър погледна Джак подозрително. *Сестра ти се опита да ме убие! Искаше аз да умра, да ме погълне среброкръвен! Как бих могла...*

Тя обаче разбра какво трябва да направи. Именно този знак беше очаквала през цялото време. Взря се дълбоко в тревожните зелени очи на Джак.

— Добре — каза тя и си пое дълбоко въздух. — Ще го направя.

ГЛАВА 46

Официалното прочитане на присъдата се състоя в Двореца на дожите. Накараха Мими Форс да застане отпред с белезници на ръцете. Раменете ѝ бяха покрити с черна роба, а русата ѝ коса бе прибрана под широката качулка.

Старейшините застанаха в полукръг около нея. Когато председателят приключи с описанието на процеса, Лорънс прекъсна процедурата.

— Като регис призовавам за кръвна проверка, която да потвърди или да отхвърли подозренията.

— Кръвна проверка? — възкликна Едмънд Олрич, председателят на Старейшините. — Но това няма как да стане. Алегра е все още в кома, нали?

Чарлс Форс, който седеше на първия ред заедно със сина си, бързо се изправи.

— Подкрепям предложението за кръвна проверка — заяви той.

— Лорънс, сигурен ли си? За какво точно говориш? — попита Нан Кътлър.

— Скайлър ван Алън, дъщерята на Алегра, се съгласи да изпълни ритуала.

Лорънс направи знак на Скайлър да дойде.

— Нечистокръвната? — възкликна Форсайт Люелин. — Възразявам. Как можем да сте сигурни, че е достойна?

— Дъщерята на Алегра? — зачуди се друг Старейшина.

— Тя е надарена с необичайни сили и аз съм убеден, че ще се справи със задачата.

Сред членовете на Конклава се разнесе шепот. Екзекуцията беше отложена, докато членовете на Конклава обсъдят новото развитие в друга зала. След няколко часа отново заеха местата си.

— Ритуалът кръвна проверка ще бъде изпълнен — заяви председателят.

Мими и Скайлър бяха заведени в малка килия в съседство със съдебната зала. Лорънс потупа Скайлър по рамото.

— Пази се и не забравяй какво ти казах.

Щом останаха сами, Мими свали качулката си и изгледа Скайлър с отвращение.

— Ти.

— Аз.

— Не си ми нужна. По-добре да умра.

— Така ли? Защото точно това е алтернативата — тросна ѝ се Скайлър.

Лицето на Мими пламна.

— Брат ми те накара, нали?

— Да. На него трябва да благодариш за живота си, ако разбира се, се докаже, че си невинна.

Мими скръсти ръце и взе да изучава ноктите си. После направи кисела физиономия.

— Добре, давай да приключваме.

Вдигна гордо брадичка и затвори очи. Скайлър се изправи на пръсти и доближи глава до врата ѝ. Заби зъбите си и... точно както с Оливър, се върна в миналото. Започна да наблюдава всичко случило се през очите на Мими. Върна се към нощта на нападението.

Тъмното подземие на Хранилището. Мими и Кингсли се смееха над някаква книга. Стояха в рамката на нарисувания петоъгълник. Пламъкът на свещта трептеше, сенките им играеха по каменните стени.

Мими поряза китката си, кръвта ѝ закапа върху свещта, тя произнесе заклинанието. Но... нищо не се случи.

Главата на Мими се замая, но заклинанието не беше подействало. Тя не успя да събере в себе си онази омраза, необходима за извикването на среброкръвния.

Но Мими не беше в безсъзнание. Тя видя събитията, които последваха, но споменът за тях остана в подсъзнанието ѝ, затова и не успя да докаже невинността си. Но сега чрез кръвната проверка Скайлър успя да види какво се бе случило.

Кингсли изруга, взе ножа и поряза китката си. После изрече заклинанието с дълбок, плътен глас.

Подът се разцепи и стана земетресение. Пламъкът на свещта избухна и всичко потъна в пушек. Внезапно се появи черна маса, която се нахвърли върху Блис Люелин, а после уби Присила Дюпон.

В последвалата бъркотия Кингсли помогна на Мими да се изправи и сложи ръка на рамото ѝ.

Скайлър усети как нещо студено се притисна към врата ѝ, точно както бе станало и при Мими.

След това Кингсли избута Мими от нишата и се затича към Хранилището, където се престори, че е затиснат от лавица с книги.

Бил е Кингсли.

Скайлър преглътна, докато пиеше кръвта на Мими. Знаеше, че трябва да спре, но не можеше. Искеше да види още, да погълне всички спомени на Мими. Зърна още нещо: нощта на Бала на Четиристотинте. Афгърпартито. Джак Форс си сложи онази черна маска, която носеше момчето, което я целуна.

Значи все пак е бил Джак.

Този факт я развълнува толкова много, че изпусна Мими. Отстъпи назад и прибра вампирските си зъби. Зовът на кръвта беше силен, тя се бе изкушила да погълне Мими, да се превърне в нея самата, да изпие спомените и същността ѝ. Но сепването при вида на Джак с маската я спаси от Покварата.

Скайлър залитна и се облегна на стената. Чувстваше се слаба и замаяна. Мими загуби съзнание и се свлече на близкия стол.

* * *

Щом дойде на себе си, Скайлър се върна в залата, при Конклава.
— Мими е невинна — заяви тя.

Точно както Лорънс ѝ беше показал, Скайлър прожектира в умовете им онова, което беше видяла, картината как Кингсли Мартин призова среброкръвния.

ГЛАВА 47

Мими беше освободена и ѝ разрешиха да се върне при семейството си. През това време Скайлър чакаше с дядо си на входа на двореца да пристигне лодката им.

— Ще арестуват ли семейство Мартин? — попита тя.

— Да. Вече са изпратили *венатори* в къщата им. Но няма да ги открият.

— Защо?

— Защото отдавна са изчезнали. Няма да е лесно да ги хванат.

— Той знаеше ли за това?

— Не и преди да прочетеш спомените на Мими. Подозирах, но не бях сигурен. Има разлика.

— Но защо не направи нищо?

— Нищо? — усмихна се Лорънс. — Спасих едно невинно момиче от смърт. Ако това за теб е нищо...

— Трябваше да пратиш някого по петите на Кингсли.

— Не може без доказателства.

— Но понеже си изчакал, тях вече ги няма.

Лорънс кимна.

— Да, така е. Но поне знаем, че сме на попаднали на правилната следа. Убили са Присила Дюпон не само за да покажат растящата си сила, но и защото тя е била на косъм да разкрие кой от Конклава прикрива среброкръвните. Всъщност тя тъкмо се канеше да го назове, когато стана експлозията.

— Щяла е да каже, че е семейство Мартин?

— Така мисля.

— И какво доказва това?

— Доказва, че с Корделия сме били прави.

— Но след като Мартин са изчезнали...

— Те не са единствените заподозрени. Те бяха просто пешки, изпълняващи заповедите на господарите си. Ако това, което тя ми каза,

е вярно, има друго семейство, което прикрива среброкръвния, помага на Луцифер да се завърне.

— Кой са те?

— Именно това трябва да разберем.

Скайлър се замисли. Семейство Мартин беше разкрито, но конците дърпаше някой друг. Какво ли имаше в документите, които бе събрала Присила Дюпон?

— Дядо, а какво се е случило с Маги Станфорд? Някой знае ли?

— Не — поклати глава Лорънс.

Джак, Мими и Чарлс излязоха заедно от съдебната зала. На лицата им беше изписано облекчение.

Джак се доближи до Скайлър.

— Благодаря ти — каза той.

Ти ме целуна, помисли си тя. После си спомни онова, което ѝ бе казал в онази нощ.

Откъде знаеш, че не се интересува? Може да останеш изненадана.

Дали знае, че тя е разбрала?

Прииска ѝ се да докосне бузата му, да целуне отново нежната му кожа, но видя намръщеното лице на Мими. Макар да ѝ дължеше живота си, тя нямаше никакво намерение да е мила със Скайлър.

— За нищо — отвърна тя на Джак.

Чарлс дойде при тях.

— Като се върнем в Ню Йорк, ще пратя шофьора да вземе нещата ти. Вече освободихме за теб една от спалните за гости. Мисля, че ще я харесаш.

— За какво говорите? — попита недоумяващо Скайлър.

— Да, татко, какво, по дяволите, говориш? — намеси се Мими.

— О, виждам, че дядо ти е пропуснал да го спомене — засмя се доволно Чарлс. — Лорънс, ти спечели битката за регис, но аз спечелих тази за осиновяване. Скайлър, съдът на червенокръвните в цялата си мъдрост реши аз да бъда твой попечител.

— Дядо...

— Вярно е. Възраженията ми бяха отхвърлени — каза Лорънс с наведена глава. — Чарлс, не знаех, че толкова ще настояваш за това.

Скайлър, ще продължавам да се боря, но засега ще се наложи да живееш със семейство Форс. Чарлс, няма нужда да пращаш никого за Скайлър, аз ще я доведа сам.

Мими я изгледа гневно, а Джак беше просто шокиран.

Да живее с тях?

Да не са полудели?

Скайлър гледаше ту единия, ту другия. Оцеля след кръвната проверка, но за сметка на това се оказа изправена пред едно още по-голямо изпитание.

ГЛАВА 48

След грижите и вниманието в клиниката на д-р Пат прибирането в „Къщата на мечтите“ на мащехата ѝ беше нещо като завръщане в реалността. След като седмици наред я държаха под наблюдение, за да се уверят, че се е възстановила и не показва признаци на Поквара, накрая я изписаха. Чудеше се какво точно са очаквали да направи. Да ги нападне? Да си пререже вените? Сестрите сякаш ѝ беше страх да я доближат, за да не им се случи нещо.

Беше първият ден на ски ваканцията, когато семейството обикновено заминаваше за Гцаад, но този път баща ѝ беше във Венеция по дела на Конклава. Боби-Ан беше заминала с него, само и само да обиколи магазините на „Виа Кондоти“ в Рим. Джордан отиде с тях, защото беше твърде малка, за да стои сама. Блис бе оставена да се възстановява под грижите на домакинския персонал.

Беше сигурна, че Мими ще се завърне от Венеция невредима. Животът без диктаторските маниери на Мими изглеждаше прекалено лесен. Нямаше начин Вселената да ѝ направи такъв подарък и да я отърве от нея.

Понеже беше отегчена и не се сещаше какво друго да прави, Блис реши да си подреди гардероба. В женските списания все препоръчваха да изхвърлиш дрехите, които не си обличала от две години, както и тези, които бяха захабени или вече не ти ставаха.

Тъкмо вадеше един стар плетен пуловер, когато на пода се изтърколи малка кадифена кутийка и от нея изпадна колие.

Беше онова с изумруда. Беше забравила да го върне на баща си след Бала на Четиристотинте. Вдигна го предпазливо, защото не бе забравила историята му. „Проклятието на Луцифер“. Докато го прибираше обратно в кутийката, оттам изпадна някаква снимка. Блис я взе и я разгледа внимателно. Беше снимка на баща ѝ на младини. Изглеждаше млад и доста слаб, с ловно яке и ботуши. До него стоеше жена, за която Блис винаги беше смятала, че е майка ѝ. Баща ѝ държеше копие на снимката в портфейла си. Тази обаче беше много

по-запазена. Жената имаше дълга руса коса и големи очи като на кошута. Баща ѝ често казваше, че е наследила нейните очи, зелени като изумруда в ръката ѝ.

Блис обърна снимката: „Форсайт Люелин и Алегра ван Алън, 1982 г.“

Алегра ван Алън?

Това не беше ли майката на Скайлър?

Трябваше да има някаква грешка. Майката на Блис се казваше Шарлот Потър.

Какво значеше всичко това?

Докато Блис размишляваше над странния надпис, нещо се удари в прозореца. В краката ѝ се посипаха стъкла и тя скочи да види какво става.

Момчето трепереше в ъгъла, стъпалата му бяха порязани. Носеше същата тениска и дънки, с които беше последния път. Тъмната му коса бе влажна и разрошена, очите — все така тъжни и засрамени.

Дилън! Наистина. Беше жив.

Дишаше плитко и накъсано.

Блис се втурна към него, стиснала изумруда в ръка.

Той я погледна, но като видя какво държи, подскочи като ужилен.

— Ти си жив! — извика тя радостно. — Но си ранен. Дай да ти помогна.

Дилън поклати глава.

— Няма време за това. Знаем кой е среброкръвният.

ИЗ АРХИВИТЕ НА ВЕСТНИК „НЮ ЙОРК ХЕРАЛД“

23 ноември 1872 г.

ИЗЧЕЗНАЛО МОМИЧЕ ОТКРИТО МЪРТВО В РЕКАТА

Нюйоркската полиция откри тялото на Маги Станфорд две години след обявяването ѝ за издирване.

ИМА ПОДОЗРЕНИЯ ЗА СЕКСУАЛНО НАСИЛИЕ. Тялото отново е изчезнало

Тялото на красива и добре облечена жена беше намерено тази сутрин в река Хъдсън. Полицаят Чарлс Ландфорд открива трупа в шест сутринта и съобщава в местното управление. Тялото е извадено от водата и занесено в участъка. По главата и тялото на жертвата са открити множество следи от насилие.

Момичето е с червена коса, зелени очи и е било облечено с бяла бална рокля. Докато се опитват да установят самоличността му, полицаите намират ленена кърпичка с инициали М. С. в джоба на роклята. Впоследствие е установено, че жертвата е Маги Станфорд, дъщеря на петролния магнат Тибериус Станфорд и Доротей Станфорд, която почина от мъка преди два месеца. Роклята, която Маги Станфорд е носила в нощта на бала преди изчезването си, напълно отговаря на описанието на тази, с която е намерена. Тялото е изключително добре запазено, без никакви следи от разлагане. Ден след като го изпращат в болница за допълнително изследване тялото изчезва от моргата. Полицията продължава да търси истината за този странен случай.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.